

www.burmeseclassic.com



မိုးကျော်သူ

အဖြူရောင်လူဆိုး



BURMESE
CLASSIC
.COM

ကြာယု၏အင်းလှစုယန်းဖင်

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး၊
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမဖြိုကွဲရေး ဒို့အရေး၊
- အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး၊

* * * * *

ပြည်သူ့ သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင် ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံရေး တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူ များအ ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအ ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည့် မြန်မာနိုင်ငံသားအားလုံး၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။

BURMESE CLASSIC .com

လူသတ် အမှတ်အသား

တုအင်း.....

တုအင်းသည် ပူတင်းမြို့၏ ထောက်လှမ်းရေးမှူး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူသည် ထောက်လှမ်းရေးမှူး ရာထူးကို ရရှိခဲ့သည်မှာ (၇)နှစ်ခန့် ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

ယခု.....

သူ၏ အသက် (၂၇-၂၈)နှစ်ခန့် ရှိနေပြီ။ ယောက်ျား၊ မိသမောရပ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။

သိုင်းပညာဉ်လည်း အလွန် အဆင့်မြင့်လှသည်။

သို့သော်.....

၄ နိုးကျော်သူ

မည်မျှအထိ အဆင့်မြင့်သည်ကိုမူ မည်သူမျှ မသိကြပါ။
သူ့လည် လူငယ်ပီပီ စိတ်ဓာတ်မှာ တက်ကြွပြင်းထန်
သည်။

ထို့ပြင်...

စေ စပ်သေချာမှုရှိသည်။

စည်းကမ်းရှိသည်။

ဥပဒေကိုလည်း လေးစားသည်။

ဝတ္တရားနှင့် တာဝန်ကို ရှိသေသည်။

ထို့ကြောင့်-

ထိုခေတ် ထိုအခါက ရှိရှိသမျှသော ထောက်လှမ်းရေး
အဖွဲ့တွင် တုအင်း ခေါင်းဆောင်သော ထောက်လှမ်းရေး
အဖွဲ့သည် စည်းကမ်း အရှိဆုံး၊ စိတ်ကျ မှန်ကန်ဆုံးနှင့် တရား
မျှတဆုံးသော အဖွဲ့ဟု အားလုံးက ချီးကျူးထောပနာ ပြုခြင်း
ကိုပင် ခံခဲ့ရလေသည်။

သို့သော်...

သူသည် ယခု အသက်အရွယ်အထိ အိမ်ထောင်မပြုသေး

ပေ။

ဆိုခေတ် ထိုအခါက...

မိဘကိုယ်လည်း သားသမီးများ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်လွှာ
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်ထောင် ပြုစေခွင့်ကြောင့်သာ ဖြစ်
သည်။

တုအင်းသည် အဘယ်ကြောင့် အိမ်ထောင် မပြုသေးသ
နည်း။

အဖြူရောင်လူဆိုး (၀) ၁

ဤမေးခွန်းသည် သူ၏ အဖွဲ့ဝင် ရဲဘော်များက အထူး
စိတ်ဝင်စားနေသော မေးခွန်းတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။
တုအင်း အိမ်ထောင်မပြုသေးသည့် အကြောင်းနှင့် ပတ်
သက်၍ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဝေဖန် ပြောဆိုကြလေသည်။

အမှန်မှာ-

တုအင်း အိမ်ထောင်မပြုသေးသည့် အကြောင်းကား-

အကြောင်းနှစ်ရပ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပထမ အကြောင်းမှာ-

သူသည် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ့ထမ်းဆောင်ရသော တာဝန်မှာလည်း အသက် ဘေး
အန္တရာယ်နှင့် အလွန် နီးကပ်၍ နေလေသည်။

ထို့အပြင်-

ဒုတိယ အကြောင်းမှာမူ-

သူ့တွင် ငယ်စဉ်က ချစ်ဦးသူ တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဘူးလေ
သည်။

သို့သော်...

အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် သူသည် ချစ်သူနှင့်တွေ့ကွင်း
ခဲ့ရလေသည်။

ထိုအကြောင်းများကြောင့်-

ယနေ့ကိုင် သူသည် အိမ်ထောင် မပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ဤသို့ဖြင့်-

၆ မိုးကျော်သူ

သူသည် လူပျိုလူလွတ်တဝနှင့် အလုပ်ထဲတွင်သာ စိတ်ကို နစ်မြုပ်ထားခဲ့သောကြောင့်....

သူ့အား ပေးအပ်လာသော တာဝန် ဟူသမျှကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်သာ ဖြစ်လေသည်။

* * *



ယခုလည်း....

တုအင်း ခေါင်းဆောင်သော ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့သည် အမှု တစ်ခုကို အရေးတကြီး ဖော်ထုတ်ရန် ကြိုးမားသော တာဝန်တစ်ခုပဲ ပုံကျလာလေသည်။

ထိုအမှုမှာ....

မန်ချူး ဘုရင်ခံ တစ်ယောက် အသတ်ခံရသော အမှုပင် ဖြစ်သည်။

အမှု ဖြစ်ပွားသော နေရာတွင်....

သိမ်းငှက် အမှတ်အသားတစ်ခုကို တွေ့ရှိခဲ့ရလေသည်။

ထိုအမှု ဖြစ်ပွားခဲ့သောကြောင့် ဧကရာဇ်မင်းသည် ဒေါသအမျက် ထွက်ကာ-

အဖြူရောင်လူဆိုး (ပ) ၇

ပူတင်းနယ်၏ အာဏာပိုင်များကို ယင်း အမှုအား တစ်လအတွင်း ဖော်ထုတ်ပေးရမည်ဟု အမိန့် ချမှတ်လိုက်လေ၏။

ဧကရာဇ်မင်း ကိုယ်တိုင် ချမှတ်လိုက်သော အမိန့်ကြောင့် ပူတင်းမြို့မှ အာဏာပိုင်များသည် ခေါင်း မီးတောက်ကုန်ကြတော့သည်။

အကြောင်းမှာ-

ယခု

ဖမ်းဆီးရမည့် သိမ်းငှက် အမှတ်အသားပိုင်ရှင် လူသက်သမားသည် ထူးခြားသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီး သူ့အား ဖမ်းဆီးရန်မှာလည်း အလွန် ခက်ခဲသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထူးခြားသည် ဆိုသည်မှာ-

သိမ်းငှက် အမည်ရှိ တစ်ကိုယ်တော် ဓားပြသည် မကြာခဏ ဓားပြမှု၊ လူသတ်မှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်။ သို့တော်-

သူ ဓားပြ တိုက်သော လူများသည် တစ်ချိန်တုန်းက ပြည်သူ လူထုအပေါ် မတရား ခေါင်းပုံဖြတ်ပြီး ကြွယ်ဝချမ်းသာနေကြသော ဝိသမ လောဘသား သူဌေးများသာ ဖြစ်လေသည်။

တစ်ကိုယ်တော် ဓားပြသည် မည်သူနည်း။

သူ၏ မျက်နှာကို မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ မမြင်မတွေ့ခဲ့ဘူးပါချေ။

ထို့ကြောင့်လား မသိ။

၈ ပိုးဆွတ်လူ

ငါးနှစ်တိုင်တိုင် သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များက ကြိုးစား၍ ဖော်ထုတ် ဖမ်းဆီးနေသော်လည်း အချည်းနှီးပင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

တစ်ကိုယ်တော် ခားပြ သိမ်းငှက်၏ လှုပ်ရှားမှုသည် ရပ်တန့်သွားခဲ့ခြင်း မရှိပါ။

အာဏာပိုင်များကိုလည်း လုံးဝ ဂရုစိုက်ပုံ မရှိပါ။

သိမ်းငှက်၏ ကျူးသွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုများသည် ဆက်လက်၍သာ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူ့ ထပ်မံဖြစ်ပွားခဲ့သောအမှုသည် မန်ချူးတုရင်ခံတစ်ဦးကို သတ်ဖြတ်သော အမှုပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်

သိမ်းငှက်အား ဟစ်သအတွင်းဖမ်းဆီးရန် ကေရာဇ်မင်းကိုယ်တိုင်က အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

အကယ်၍

တစ်လအတွင်း ယင်းအမှုအား ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်းမရှိလျှင် မိမိတို့၏ရာထူး ချထားခြင်းခံရမည့်အပြင်-

အသက်ပင် ဆုံးရှုံးနိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်

ပူကင်းမြို့တော်ဝန်သည် ခေါင်းမီးတောက်ကာ သူ၏ အားထားဆုံးသော ကပလွန်ဖြစ်သူ ထောက်လှမ်းရေးမှူးတုအင်းအား တရားခံကို အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးရန် ထပ်ဆင့် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ဘုံသို့ဖြင့်

ထိုဘဝနိသည် တုအင်းတို့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ပိုကျလာလေတော့သည်။

အားထားရသောတပည့်

ထောက်လှမ်းရေးမှူးတုံအင်းတွင်....
 အလွန်အားထားရသော တပည့်နှစ်ယောက် ရှိလေသည်။
 ထိုတပည့်နှစ်ယောက်မှာ ဝမ်းစေ့နှင့် မားကျန်တို့ ဖြစ်ပါသည်။
 မားကျန်သည် အသက် ၂၅-၂၆နှစ်ခန့် ရှိလေသည်။
 ရိုးသားသည် စိတ်ဓားတိတ်ကြသည်။
 ရဲရင့်ပြီး သတ္တိရှိသည်။
 သို့သော်
 ဦးနှောက်ကို ကောင်းစွာ အသုံးမချတတ်ပေ။
 အတွေ့အကြုံနည်းသည်။
 ဝမ်းစေ့မှာမူ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသည်။

သူသည် အသက်ကြီးသည့်အလျှောက်
 အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သည်။
 အပေါင်းအသင်းဆန့်သည်။
 အလုပ်လုပ်ရာ၌ စေ့စပ်သေချာပြီး....
 ခေါင်းအေးအေးထားကာ တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်
 တတ်ပေသည်။
 ထိုတပည့်နှစ်ယောက်ကို တုံအင်းက အလွန်အားထားလေ
 သည်။
 ထို့ကြောင့်လည်း....
 ဧကရာဇ်မင်း၏ အမိန့်တော်ကို ရရှိလိုက်သည်နှင့်....
 သူသည် သူ၏အားထားရသော တပည့်များဖြစ်ကြသည့်
 ဝမ်းစေ့နှင့်မားကျန်တို့ကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ရန် လျှင်မြန်စွာ
 ဆင့်ခေါ်လိုက်ရလေသည်။

* + *

‘အင်း....မင်းဧကရာဇ်တစေ့တို့ခေါင်းပေါ် တာဝန်
 အားလုံး ပုံလိုက်ပြီ’
 တုံအင်းသည် မားကျန်နှင့် ဝမ်းစေ့တို့အား တွေ့မြင်လိုက်
 သည်နှင့် မတင်ပြောဆိုလိုက်သည်။

ဝမ်းစွေ မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

မဟုတ်မှလွဲရော သိမ်းငှက်ကိုစွန့်တူတယ်'

တုအင်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်၊ မြို့တော်ဝန်ကတော့ ကျုပ်ကို ၂၅-ရက်
လခွက်ပွဲ အချိန်ပေးတယ်၊ ခါးကြောင့် ခင်းတို့ကို
ခေါ်ပြီး တိုင်ပင်ရတာပဲ'

'ဒီမှာ ဆရာ၊ ဒီသိမ်းငှက်ကို ကျွန်တော် လက်ရဖမ်း
ဆီးချင်တာကြာပါပြီ၊ အခြေအနေမပေးလိုသာ လက်
ပိုက်ကြည့်နေရတာ အခုလို အထူးအမိန့်ရထားတယ်
ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ မရရအောင် ဖမ်းရမှာပဲ'

မားကျန်သည် လူငယ်ပီပီ အရာရာကို အတောင်းမြင်တတ်
သူမို့ ယင်းသို့ ပြောဆိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဝမ်းစွေက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

'မဟုတ်သေးဘူး၊ မားကျန်၊ သိမ်းငှက်ကို မင်းထ
ဘယ်လိုလူစားများ အောက်မေ့နေလို့လဲ၊

'တစ်ကိုယ်တော်ခံားပြဆိုတာ ခင်ဗျားလွဲ သိပါတယ်'

'ဒါဆို ဝေးနေတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ သိမ်းငှက်လို့ တစ်
ကိုယ်တော် ခံားပြဟာ ဘယ်လောက်နာမည်ကြီးတယ်
ဆိုတာ မင်း ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား'

မားကျန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

'ကြားဖူးတို့ ပြောနေတာပေါ့'

ဝမ်းစွေက ပြုံးလိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ၊ မင်း သူ့ကို ဘွဲ့ဖူးမြင်ဖူးရဲ့လား'

မားကျန်သည် ဝမ်းပေါက်ကားလိုက်သည်။

တုအင်းက လက်ကားပြလိုက်သည်။

'ကဲ...အားလုံးနားစောင့်'

သူသည် ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်
သည်။

'တစ်ကိုယ်တော်ခံားပြ သိမ်းငှက်ဟာ ကျော်ကြားနေ
တာတော့ အတော်ကြာပါပြီ၊ ခါပေမယ့် အချိန်တို
လွန်မိဖို့ နေနေသောသူဟာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆို
တာတောင်မှ မသိနိုင်သေးဘူး၊ ခါကြောင့် သိမ်းငှက်
ကို ဖမ်းဆီးနိုင်ဖို့ဟာ လွယ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ ကြိုတင်သိသားဖို့ပါ'

မားကျန်က ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုအထင်မသေးပါဘူး၊

ဆရာ ခါပေမယ့်'

ဝမ်းစွေက ရယ်မောလိုက်သည်။

'ဟာ...ဟာ...ဟာ...၊ မင်းက အမိဖမ်းပြမယ် ဆိုပါ
တော့'

မားကျန်၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲသွားသည်။

'ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုလွှဲခင်တာလားဗျ'

'ဝင်းကော ဒီလိုမတုတ်ဘူးလား'

တုအင်းက လက်ကားပြလိုက်သည်။

၁၄ မိုးကျော်သူ

'ကဲပါလေ...မင်းတို့ ငြင်းခုံ မနေကြပါနဲ့တော့ အခု
ဖြစ်နားခဲ့တဲ့အမှုကိုလဲ လက်တွေ့မေးနဲ့ကြရအောင်'

သူသည် ယင်းသို့ ပြောပြီး သူ့စချွဲပွဲရှေ့မှ ကုလားထိုင်
အခု ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

'ကဲ....ထိုင်ကြပါ'

ဝမ်းဝေနှင့် မားကျန်တို့သည် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်
ကြသည်။

....၀....

သဲထွန် ၀

အခန်း တစ်ခုလုံးတွင်-

တိတ်ဆိတ်၍နေသည်။

တုအင်းသည် သူ၏ တပည့်ကျော် နှစ်ယောက်နှင့် -

မန်ချူး ဘုရင်ခံ အသတ်ခံရသည့် အကြောင်းများကို

ဆွေးနွေးနေကြသည်။

ဝမ်းဝေသည် မားကျန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

'ဘုရင်ခံ အသတ်ခံရပြီး သူ့အိမ်မှခံရတဲ့ ပစ္စည်းများ

ဟာ တစ်ခုမှ မပျောက်ဘူးဆိုတော့ မင်း ဘယ်လို

သဘောရသလဲ'

မားကျန်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

'ဒါက ရန်ငြိုးရှိမယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်

'ဖြစ်နိုင်တယ်'

တုအင်းက ထောက်ခံလိုက်သည်။
 ဝမ်းဝေက ပြုံးလိုက်ပြီး စကားဆက်လိုက်သည်။
 'ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကနေစပြီး အမှုလိုက်ရမလဲ'
 'ဒါက လွယ်ပါတယ်။ ဘုရင်ခံနဲ့ သွားလာဆက်သွယ်နေတဲ့ လူတွေကို စုံစမ်း စစ်ဆေးလိုက်ရင် ဘယ်သူဟာ ဘုရင်ခံနဲ့ ရန်ငြိုးရှိတယ်ဆိုတာ သိရမယ် မဟုတ်လား'
 ဝမ်းဝေက လက်ကာပြလိုက်သည်။
 'မင်းပြေးတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘုရင်ခံကို သတ်သွားတာဟာ သိမ်းငှက်ပါလို့ သိမ်းငှက် အမှတ်အမှတ်အသားကို တွေ့လိုက်ကတည်းက သိသာ ထင်ရှားနေပြီပဲ။ ဘာများ စုံစမ်းစရာ လို့သေးလို့လဲ'
 တုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ဟုတ်တယ်... လူသတ်တရားခံဟာ သိမ်းငှက်ပါလို့ အထင်အရှား သိနေရပြီပဲ။ အခု... တို့ လုပ်ရမှာက သိမ်းငှက်ကို အမိအရ ဖမ်းဆီးဖို့ပဲ ဟုတ်လား'
 မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သိမ်းငှက်ဟာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ဘယ်သူကမှ မသိဘဲ... ဒါကြောင့် ဘုရင်ခံနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့သူအားလုံးကို စစ်ဆေး စုံစမ်းရမည်လို့ ကျွန်တော် ပြောနေတာပါ'
 ဝမ်းဝေက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'အေး...မင်းပြောတာလဲ ဟုတ်တာပဲ'
 တုအင်းက မျက်နှာမှာ ကုတ်သွားသည်။
 လူသည် မားကျန်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...
 'မင်း ဆိုလိုတာက ဘုရင်ခံနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတဲ့ လူတွေထဲမှာ သိမ်းငှက် အမည်ခံ လူတစ်ယောက် ရှိနေတာကို ဆိုလိုတာလား'
 မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ'
 တုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'ဒီလိုဆို မင်းက ဘုရင်ခံနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့လူတွေကို စပြီး ခုံစမ်း စစ်ဆေးမယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်ပါတယ်'
 တုအင်းသည် ဝမ်းဝေ ဘက်သို့ သူညှိလိုက်သည်။
 'ခင်ဗျားတော့ ဘယ်လို သဘောရသလဲ'
 ဝမ်းဝေက အနည်းငယ် ဝဉ်းစားလိုက်သည်။
 'မားကျန်ရဲ့ အကြံ မဆိုးပါဘူး'
 လူသည် မားကျန်အား ကြည့်လိုက်သည်။
 'ဘုရင်ခံနဲ့ အဆက်အသွယ်ရှိတဲ့လူတွေဟာ အတော်များသားပဲ။ မင်းက ဘယ်သူ့ကိုစပြီး ခြေရာခံဖို့ဘယ်လိုစိတ်ကူးထားသလဲ'
 'ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် သဘောတူတာပဲ ပန်းတောင် ပြဇာတ်အဖွဲ့ကနေစပြီး ခြေရာခံဖို့ စိတ်ကူးထားပါ တယ်ခင်ဗျာ'

၁၇ ဇိုးကျေသွ

ပန်းတောင်ပြတော်အဖွဲ့...

ပန်းတောင်ပြတော်အဖွဲ့သည် ကျင်ဟင်းခြံဝင်းထဲ၌ ကပြနေပါသည်။

ပန်းတောင်ပြတော်၏ အဓိကတော်ဆောင်မှာ ဝါးချွေဖုံးပင် ဖြစ်သည်။

ပန်းတောင်ပြတော်၏ ပိုင်ရှင်မှာလည်း ဝါးချွေဖုံးပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူမသည် လှသည်၊ ချောသည်၊ အသံကောင်းသည်၊ အနုပညာမြောက်သည်။

ထို့ကြောင့်-

နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း...

ပန်းတောင်ပြတော်သည် တစ်ရှိန်သိုး ကျော်ကြားခဲ့လေသည်။

သူမ၏ပြတော်အဖွဲ့သည် ရောက်သည့်နေရာတိုင်းမှာ ပရိသတ်များပြည့်ကြပ်နေသည်။

ပြတော်ငှားသူများသည် ဝင်ငွေကောင်းသည်။

ယခု-

ပန်းတောင်ပြတော်အား ငှားရမ်းပြသသောသူမှာ ကျစ်ဟင်းခြံပိုင်ရှင် ဝမ်စန်းချင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ကျင်ဟင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင် နှင့် ဖွင့်ထားသည်။

သူ၏လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် ပန်းများဖြင့် ခြံရံထားသော အဆောက်အဦး၌ ဖွင့်လှစ်ထားသောကြောင့်-

အဖြူရောင်လူဆိုး (၁) ၁၉

လက်ဖက်ရည် လာရောက်သောက်သုံးကြသော လူများ၏ စိတ်ချမ်းသာဖွယ်ရာကောင်းသည်။

ယခု-

သူသည်လက်ဖက်ရည်ရောင်းကောင်းစေရန် ပြတော်လည်း ဝင်ငွေကောင်းစေရန် တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်သော အကြံအစည်ဖြစ်သည်။

သ၏အကြံအစည်သည် မဆိုးပါ။ သို့သော်-

မားကျန်သည် ပန်းတောင်ပြတော်ထဲသို့ ခြေသွမ်းလိုက်သည်နှင့် ခြံဝင်၊ ဝိုင်ရှင် ဝမ်စန်းချင်၏မျက်နှာမှာ ရှုမံနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

တယ်လိုဖြစ်တာလို့လျှာ၊ တယ်သုက ပိုက်ဆံမပေးပဲ ပွဲအသကားလာကြည့်တာလို့

သူသည် ဝမ်စန်းချင်အား လှမ်းမေးလိုက်လေသည်။ ဝမ်စန်းချင်သည် မားကျန်အား မဟုတ်ရသောအခါမျက်နှာကို မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပြုံးပြလိုက်သည်။

မဟုတ်ရပါဘူးခင်ဗျာ

ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာရှုမံနေရတာလဲ

သည်လိုပါ။ ဝါးချွေဖုံးက သူ့တေးမလိုတဲ့ဗျာ

မားကျန် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ဟောဗျာ...ဝင်ငွေ ခါလောက်ကောင်းလာတာနဲ့ ဘာဖြစ်လို့သွားကြမှာလဲ

ဝမ်းစန်းချင်က ငန်းတစ်ချက်တူနဲ့လိုက်သည်၊
 'ခါတော့ ကျုပ်လဲမသိဘူး၊'
 'ပြဇာတ်မှာ လူအတော်ပြည့်တယ် မဟုတ်လား၊'
 'ဟုတ်ပါတယ်၊'
 'ခင်ဗျားကော ဝင်ငွေ တော်တော် ကောင်းတယ်
 မဟုတ်လား၊'
 'ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်၊'
 'သည်လိုဆို သူ့ကို ပွဲကြေးထိုးပေးလိုက်ပေါ့ဗျာ'
 'ကျုပ်တိုးပေးပါတယ်၊ ခါပေမယ့် သူက လက်မခံဘူး
 ဗျ၊'
 'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သူတခြားမှာပွဲက ရက်ရှိထားလို့လား၊'
 'တခြားမှာလဲ ပွဲကတဲရက် မရှိသေးပါဘူး၊'
 မားကျန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်သွားပြန်သည်၊
 'အင်း...ဝါးချွေဖုံးကေစွ ဘယ်မှာလဲ၊'
 'သူ့ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းနေတယ်လေ၊ ပစ္စည်းသယ်ဖို့
 မြင်းလည်းတောင်ရောက်နေပြီ ခင်ဗျား မတွေ့ဘူး
 လား၊'

မားကျန်သည် ခြံဝသို့လှည့်လိုက်သည်၊

တုတ်ပါ၏၊

မြင်းလည်းတစ်စီးသည် ခြံဝ၌ရပ်နေပြီး ပြဇာတ်အဖွဲ့ဝင်
 များသည် ပစ္စည်းများတင်ဆောင်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသေး
 သည်၊

သူသည် ဝမ်းစန်းချင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

'ကဲပါသေး၊ ခင်ဗျား၊ ဝါးချွေဖုံးကို သွားခေါ်စမ်း
 ကျုပ် ကူပြောပေးပါဦးမယ်၊'
 'ဗျာ...အစ်ကိုကြီးကလဲ ဝါးချွေဖုံးရဲ့ပြဇာတ်ကို ကြိုက်
 တယ် ဟုတ်လား၊'

'ဒီမှာ သူ့ဌေးမင်၊ ကျုပ်တို့က မင်းမူထမ်းတွေပါ၊
 အချိန်မရပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားဆီမှာ လာပြီး လက်ဖက်
 ရည် သောက်နေရလို့ ခင်ဗျားအတွက် ကူညီချင်လို့ပါ၊'

ဝမ်းစန်းချင် ဝမ်းသာသွားသည်။

မားကျန်သည် ဤမြို့တွင် ကျော်ကြားသည့် ထောက်လှမ်း
 ရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်၊

သူကသာ ကူညီမည်ဆိုလျှင် မျှော်လင့်ချက် ရှိကောင်း ရှိ
 စိမ့်မည်ဟုလည်း ယုံကြည်သည်၊

သူက ပြုံးပြီး

'ကဲ...အစ်ကိုကြီး ဒီမှာဆိုပါ၊ ကျုပ် သွားခေါ်လိုက်
 ပါဦးမယ်'

* * *

ဝါးချွေးဖုံးသည်....

မာကျန်းအေး မြင်လိုက်ရသည့်အခါ

ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

အင်းကိုကြီးမင်းကျွန်းကို၊ အင်းလဲ ကျွန်မတို့ကို လွှာပြီ၊
နှုတ်ဆက်တာလား။

မာကျန်းက ထိုင်ရာမှထကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မင်းသမီး၊ ဒီကလွှာတွေက မင်းသမီးရဲ့ အနုညာကို
အတော်နှစ်သက်နေပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဆတ်မကတဲ
သွားကြရမှာလဲဗျာ။

ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မအပေါ် မေတ္တာရှိကြတာကို ဇွမ်းသာ
လှပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခြားနေရာမှာလဲ ကံစရာ
ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။

ဟုတ်ရဲ့သား၊ တစ်ခြားနေရာမှာ ကရက်မရှိသေးဘူး၊
လို့ ဆိုပါသား။

ဝါးချွေးဖုံးသည် ဝမ်းစန်းချင်ကို မသိသော တစ်ချက်ကြည့်
လိုက်ပြီး....

ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မမှာ
ကံရက်တွေများနေလို့ ပင်ပန်းသွားတာနဲ့ စောစော
နားချင်လို့ပါ။

မာကျန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဪ...ဒါလား လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာပဲ နားငြိ
ပေါ့’

‘မဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မသွားဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီးပါ
ပြီ’

မာကျန်း၏မျက်နှာထဲမှာ တင်းမာသွားသည်။

‘ဒီမှာခင်းသမီး၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို မေတ္တာရပ်ခံနေ
တာပါဗျာ၊ မေတ္တာရပ်ခံလို့မှ ချစ်ရင်တော့ အမိန့်
အာဏာကိုသုံးပြီး ခင်ဗျားတို့ကိုဘေးရမခင်’

ဝါးချွေးဖုံးက အံ့သြစွာဖြင့် မာကျန်းကိုကြည့်လိုက်သည်။
ရှင်....ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ အခုတလော ဘုရင်ခံ အသတ်ခံရတဲ့
သတင်းကို မင်းသမီး မကြားဘူးလား’

‘ကြားသားပဲ၊ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ’
ဆိုင်တာပေါ့ဗျာ’

ဝါးချွေးဖုံးက နားမလည်နိုင်သည့်မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လိုက်
သည်။

‘ရှင်....ကျွန်မနဲ့ဆိုင်တယ် ဟုတ်လား’
‘ဟုတ်တယ်’

‘ဆိုစမ်းပါဦး’

‘အခု ဘုရင်ခံကိုသတ်တဲ့ တရားခံဟာ ဖမ်းမခိုသေး
ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီမြို့ထဲကိုရောက်လာတဲ့ သူစိမ်း မှန်
သမျှ အားလုံးကို သံသယရှိနေပါတယ်’

ဝါးချွေးဖုံးက သက်ဖြိုးတစ်ချက်ချလိုက်သည်။
ဘာလဲ၊ ရှင်က ကျွန်မတို့ကို မသင်္ကာမှုနဲ့ ဖမ်းတယ်
ဆိုပါတော့’

မကျန်းက လက်ကပြလိုက်သည်။

‘မဟုတ်ရပါဘူးဗျား ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ဒီမှာ အချိန်နည်းနည်း ဆက်ပြီးနေပေးမလို့ မေတ္တာရပ်ခံ တာပါ။ လိုအပ်တဲ့ စုံစမ်းစစ်ဆေးရေး လုပ်ပြီးရင် ခင်ဗျားတို့ သွားလို့ရာသွားနိုင်ပါတယ်ဗျာ’
‘နေပါဦး၊ ကျွန်မတို့ ဘယ်လေဇက်ကြာကြာ နေရမှာ လဲရှင်’
‘သိပ်တော့ မကြာပါဘူးဗျာ’

ဝါးချွမ်းသည် လွတ်နေသည့် ကုလားသိုင်တစ်လုံးပေါ် သို့ ထိုင်ချလိုက်ပြီး....

‘ကဲ...ဝါဖြင့် ကျွန်မနေခဲ့ပါ့မယ်ရှင်’

* * *

ပြဇာတ်မန်နေဂျာသည် နားမလည်နိုင်သည့် မျက်လုံးဖြင့်

ဝါးချွမ်းကို ကြည့်နေသည်။

‘ဝါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဒီနေရာက သွားလို့မဖြစ်သေးဘူး ဆိုပါတော့’

သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဆေးကလေးချင်းရောအဖွဲ့က မေတ္တာရပ်ခံ တယ်ဆိုတာ စကားလှလှလေး ပြောလိုက်တာပါ၊ တကယ်တော့ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်ကိုမှမသွားရဘူးလို့ ဟနဲတာလို့ကတော့ပါ’

‘ဝါဖြင့် မင်းသမီးက ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ’
‘ဘယ်လိုလုပ်ရမှာလဲ၊ ဒီမှာပဲ ဆက်နေသွားရမှစပေါ့’
‘ဒီလိုဆို ကျုပ်တို့တစ်ဖွဲ့လုံးရဲ့စရိတ်က နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဘယ်နှယ် လုပ်ကြမလဲ’

‘ဒါတော့ ရှင်လုပ်တာဝန်ယူပြီး ဝမ်စန်းချင်နဲ့ ပြော ပေါ့၊ တို့ပြဇာတ်အဖွဲ့ဟာ ဒီမှာပဲဆက်ကမယ်လို့’

ပြဇာတ် မန်နေဂျာက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘ဘောင်းသားပဲ ဒီမှာ စောင့်နေရမယ့်အတူကူ ပဲ့ ဆက် ကသွားတာ ကောင်းပါတယ်’

လူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။
‘ကခုပဲ ဝမ်စန်းချင်နဲ့ သွား ဆွေးနွေး တိုင်ဝင်လိုက် ဦးမယ်’

ဝါးချွမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
‘ကောင်းပါပြီရှင်’

မန်နေဂျာက လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

‘မန်နေချာ ခဏနေပါဦး’

ဝါးချွမ်းကတဖွဲက ဟနဲတာလို့ကတော့ပါ

မန်နေဂျာက နောက်လှည့်လိုက်ပြီး...
 'ပြောပါ မင်းသမီး တာများလဲ'
 'ရှောက်လှူကို ရှင်သီသယ် မဟုတ်သား'
 'သီဝါတယ်ဗျာ... အခုတလော သူ့ကို မတွေ့တာ
 တော်တော်ကြာသွားပြီ'
 ဝါးချွေဖုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'စုယန်းပင် ဆိုတဲ့ နေရာကိုကော ရှင် သီသလမ်း'
 'စုယန်းပင် ဟုတ်သား'
 မန်နေဂျာသည် ခြံစားတော့ဝနေသည်။
 ဝါးချွေဖုံးကျ ရှင်းပြလိုက်သည်။
 'မြို့ရဲ့ အနောက်ဘက်ကို တည့်တည့်သွားရင် သုံးမိုင်
 သေးက အကွာမှာ ဆိုတန်းကလေးနဲ့ ရှိတဲ့နေရာ
 ပေါ့'
 'ဟုတ်ပြီ ကျန်တော် သီဝါပြီခင်ဗျာ'
 'အင်း... အဲဒီ စုယန်းပင်မှာ ယုန်သားရောင်းတဲ့ ဆိုင်
 တစ်ဆိုင် ရှိတယ်။ ရှောက်လှူက အဲဒီဆိုင်မှာ တို့ကို
 စောင့်နေလယ်'
 'ရှင်က သူ့ ဆီကိုသွားပြီး တို့သွားနိုင်တဲ့အကြောင်း
 ကို ပြောပေးပါ'
 'ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်တော့ သွားရမှာလဲဗျာ'
 'ငမ်းစန်းချင်နဲ့ ထွေပြီးမှ သွားပါ'
 'ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့'

မန်နေဂျာသည် ခြေလှမ်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရာ...
 'ဏေနေဦး'
 ဝါးချွေဖုံးက ဟန်တမ်းလိုက်ပြန်သည်။
 'ရှင် သတိထားရမနေက ရှင်နောက်မှာ ခြေရာခံပြီး
 လိုက်သွားတဲ့လူ ရှိမရှိ၊ နောက်ပြီး... ရှောက်လှူကို
 တွေ့တဲ့အခါမှာ ကျွန်မ မှာတဲ့ အတိုင်းသာ ပြောပါ။
 စကားတစ်ခွန်းမှ အပို မပြောပါနဲ့'
 'ဟုတ်ကဲ့ပါ'
 မန်နေဂျာသည် ယင်းသို့ ပြောပြီးနေခက်...
 ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွားသေးတော့သည်။

နောက်ထပ် လူသတ်မှု

မားကျန်သည် လိုအပ်သော စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုများကို ဆက်တိုက် စုံစမ်း စစ်ဆေးနေလေသည်။

ထို့နောက်...

သူ့လက်အောက်ရှိ ရဲဘော်များကိုလည်း တာဝန်များ ကိုယ်စီ ချမှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

အစစအရာရာကို စီမံခန့်ခွဲပြီးနောက်—

သူသည် တပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်သို့ ပြန်သွားလေသည်။

ရုံးခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် တုအင်းက သူ့အား စောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တုအင်း၏ မျက်နှာသည် မကြည်မသာ ဖြစ်နေသည်ကို လည်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

‘ထိုင်ဟေ့ မားကျန်’

မားကျန်သည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ထိုင်ချက်လိုက်သည်။ အကြောင်းတစ်ခုခုထူးခြား နေသည်ကိုလည်း မားကျန်က ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

တုအင်းသည် မားကျန်အား အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်လိုက် ပြီမု...

‘မားကျန် စုယန်းပင် ဆိုတဲ့ နေရာကို မင်း သိတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ် ဆရာ’

‘အဲဒီမှာ ယုန်သားရောင်းတဲ့ဆိုင်ကို မင်းသိသလား’

‘သိပါတယ်ဆရာ၊ ဒီဆိုင်ရဲ့ နာမည်က ထိုကျား ယုန် သားဆိုင်လို့ ခေါ်ပါတယ်’

တုအင်းသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်...

‘အင်း...ညနေတုန်းက မင်းပြောတဲ့ ထိုကျား ယုန် သား ရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာ လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့ တယ်ကွ’

‘ဗျာ’

မားကျန်က အံ့အားသင့်သွားသည်။

တုအင်းက စကားဆက်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ သေတဲ့လူရဲ့ ရင်ဝမှာ ဓားတစ်ချက်ထိုး ထင်းတဲ့ ဒဏ်ရာ တွေတယ်၊ ဒဏ်ရာကို ကြည့်လိုက် တာနဲ့ လူသတ်တရားငဟုာ မားကို ပေါ်တော်ကျွမ်း ကျင့်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ သိသာနိုင်တယ်’

‘အသက်ခံရတဲ့လူက ဘယ်သူလဲဆရာ’

၃၀ မိုးကျွန်းသူ

‘ပန်းတောင်ပြတော်က မန်နေဂျာပေါ့’
‘ဈာ...’

မားကျန်သည် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ
သည်။

တုအင်းသည် မျက်မှောင်ကုတ်ဆိုက်သည်။

‘ပန်းတောင်ပြတော်က မန်နေဂျာ ဘာကြောင့် စုံ
ယန်းပင်ကို သွားရတာလဲ’

မားကျန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ ဒါစဉ်စားစရာပဲ’

ထုအင်းသည် စကားဆက်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်အထင်နဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ပန်းတောင်ပြတော်
မန်နေဂျာ စုယန်းပင်ကို သွားတာဟာ ဘစ်စုံ ဘစ်
ယောက်နဲ့ ခဏဖို့ ဖြစ်ရမယ်’

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်၍ ဆိတ်ဆိတ်နေသည်။

‘ဆိုင်ရှင်ရဲ့ ပြောပြချက်အရဆိုရင် ပြတော်မန်နေဂျာ
ဟာ လူတစ်ဦးနဲ့အတူ စားသောက်နေတယ်၊ နောက်
တော့ သူ့သေဒဏ်အတူရတယ်၊ သူနဲ့အတူကုန်နေတဲ့
လူကိုတော့ မမြင်ရဘူးလို့ ပြောတယ်’

တုအင်း၏စကားကို မားကျန်က စိတ်ဝင်စားလာသည်။

‘ဒါနဲ့ မန်နေဂျာနဲ့အတူ ထိုင်တဲ့လူရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကို
ဆိုင်ရှင်က ပြောပြသေးသလား’

အဖြူရောင်လူဆိုး (ပ) ၃၁

‘ဘုလဲ အလုပ်ရှင်နေလို့ သေသေချာချာ မကြည့်မိဘူး
လို့ ပြောတယ်၊ လူငယ်တစ်ယောက်နဲ့ပဲ ပြောနိုင်
တယ်’

‘ဒါဆို ကျွန်တော်တို့လိုက်ရမယ် တောင်က ကျဉ်းသွား
တာပေါ့’

တုအင်း မခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းစိတ်ထဲမှာ ဒီလူဟာ သိမ်းငှက်ဖြစ်နိုင်
တယ်လို့ ယူဆသလား’

‘ဖြစ်ချင်လဲဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် သိမ်း
ငှက်ဟာ လူကြီးလား လူငယ်လားဆိုတာ မသိရတော့
ပြောရမှာခက်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘အေး...အခု မင်းလုပ်ရမယ် အလုပ်ဟာ မန်နေဂျာက
ကာဖြစ်လို့ စုယန်းပင်သွားတာလဲ၊ ဝါချွေဖုံးက ခိုင်း
လိုက်လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့ဟာသူသွားတာလား
ဒါတော့ သေချာစုံစမ်းရမယ်’

* * *

၃၂ မိုးကျော်သူ

မားကျန်သည် ကျပ်တင်းလက်တက်ရည်ဆိုင် ခြံဝင်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ဤတစ်ကြိမ်

သူသည် ဝမ်းစန်းချင်ကို မတွေ့တော့ပါ။

ဝါးချွမ်းထဲသို့ တည့်တည့်မင်းမတ် လျှောက်သွားရော သည်။

ဝါးချွမ်းသည် အလုပ်ချုပ်နေသည်။

သူမသည် မားကျန်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်....

‘ကြွပ်ရှင်...ကြွပ်ပါ၊ ရှင်က မနီနေကျအသတ်ခံရတဲ့ ဖိစွဲအတွက် လာတာမဟုတ်လား’

သူမက ဦးစွာမေးလိုက်သည့်အတွက်....

မားကျန်ပင် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

လူသည် သူမ၏မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်လိုက်လေ သည်။

‘ဒီမှာမင်းသမီး၊ ခင်ဗျားရဲ့မနီနေကျ အသတ်ခံရတာ တောင် ခင်ဗျားနာ ဝမ်းနည်းတဲ့ အရိပ်အယောင် တောင် မတွေ့ရပါလားဗျ’

သူမက ယက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘အင်း...ကျွန်မတို့ဟာ အနုပညာရှင် တစ်ယောက်ဆို တာ ရှင် မေ့နေပြီထင်တယ်၊ ပြဇာတ်မင်းသမီး တစ် ယောက်က အဖေသေတာတောင် ဝမ်းနည်းချိန် မရ ဘူးရှင်၊ အခုလဲကြည့် ပြဇာတ်ကဖို့ အားလုံးစီစဉ်ပြီး နေပြီ၊ လက်မှတ်လဲရောင်းပြီးပြီ၊ ကျွန်မ ဘာတတ်နိုင်

အဖြူရောင်လူဆိုး (ပ) ၃၃

ဦးမှာလဲ၊ နောက်ပြီး ကျွန်မတို့ဟာ လူမှုရေးရာတွေ ကို အသွင်အမျိုးမျိုးနဲ့ ကပြနေတဲ့အတွက် ဘယ်ကိစ္စ မဆို သိပ်ပြီးတော့ စိတ်မဝင်စိုက် နိုင်တော့ပါဘူးရှင်၊ သူမ၏စကားကြောင့် မားကျန်သည် သူမအပေါ် ပို၍ လေးစားနက်နက်ရှိလာသည်။

‘မင်းသမီး၊ ကျုပ်အခုဘာတာ ခင်ဗျားကို မေးခွန်း နည်းနည်း မေးချင်လို့ပါ၊ ကျုပ်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်’

‘မေးပါရှင်၊ ကျွန်မသိတာတွေကို အမှန်အတိုင်း ပြော ပြပါမယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းသမီးရဲ့မနီနေကျက ဘာဖြစ်လို့ စုယန်းပင်ကို သွားတာလဲ’

လူတစ်ဦးကို သွားတွေ့တာပါ’

‘မင်းသမီးက ဘာဖြစ်လို့သိတာလဲ’

‘ကျွန်မ ခိုင်းလိုက်လို့ပါရှင်’

မားကျန်သည် အနည်းငယ်အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူမက ဤမျှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောမည်ဟု သူမထင်မိပါ။

‘ဘယ်သူ့ကို သွားတွေ့တာလဲ’

‘ကျွန်မ မပြောလို့ မရဘူးလားရှင်’

‘မပြောလဲရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူက ဘာဖြစ် လို့ ခင်ဗျားဆီမလာဘဲ စုယန်းပင်မှာ တွေ့ရတာလဲ ဟု’

‘ဒီလူက ဝရမ်းပြေးတစ်ဦး ဖြစ်နေလို့ပါ’

သူမ၏စကားသည် ပွင့်လင်းလှသည်၊
 မားကျန်သည် မျက်မှောက်ကပ်လိုက်သည်၊
 'ဒီလူက-ဘာအပြစ်နဲ့ ဝရမ်းပြုနေတာလဲ'
 'လူသတ်မှုပါရှင်၊ ဝါဒေမယ် ဒီနယ်မှာ ကျူးထွန်
 တာ မဟုတ်ပါဘူး'
 မားကျန်က မျက်မှောက်ကပ်သွားပြန်သည်၊
 'ကဲ...ထားပါတော့လား၊ ခင်ဗျားက ဆူ့ကို ဘာတွေ
 သွားပြောနိုင်လောက်တာလဲ'
 'ကျွန်မ ဒီကားသွားနိုင်သေးတဲ့အကြောင်း သွားပြော
 အကြောင်းကြားတာပါ'
 'ခင်ဗျားက သူ့ကိုသွားပြော အကြောင်းကြားရအောင်
 ခင်ဗျားနဲ့အိမ်လို့ အယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ'
 သူမ ခေါင်းငုံ့သွားသည်၊
 'ရှင်းရှင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီလူဟာ ကျွန်မရဲ့ချစ်သူ
 ပါ၊ နောက်ပြီး ကျွန်မနဲ့လဲ ကလေးတစ်ယောက် ရခဲ့
 ပါတယ်'
 မားကျန်သည် ဝါးချွေဖူး ပွင့်လင်းစွာပြောပြသည်ကို
 ကျော်နပ်သွားသည်၊
 သူသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး၊
 'အင်း...ခင်ဗျားရဲ့ ချစ်သူနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ
 ရှောက်လူလို့ ခေါ်ပါတယ်'
 မားကျန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်၊

'ဒီလိုဆို မင်းသမီးရဲ့ရှောက်လူဟာ နောက်ထပ် လူ
 သယံဇာတစ်ခု ကျူးလွန်လိုက်ပြီထင်တယ်'
 ဝါးချွေဖူးသည် မျက်လုံးပြူးသွားသည်၊
 'ရှင်... ရှင်က ရှောက်လူအိမ်ပေါ် သံသယဖြစ်နေ
 တယ် ဟုတ်လား'
 'မှခင်းရဲ့ အဖြစ်အပျက်က ကွင်းဆက်ကြည့်မယ်ဆိုရင်
 မင်းသမီးရဲ့မိန်းမနဲ့ရှောက်လူကို သတ်ဖို့လူဟာ ရှောက်လူဖြစ်
 ရမှာလို့ထင်ပါတယ်'
 'မဖြစ်နိုင်တာရှင် ရှောက်လူ ဘာဖြစ်လို့ မိန်းမနဲ့ရှောက်
 လူကို သတ်ရမှာလဲ'
 'ဝါးကတော့ဗျာ မိန်းမနဲ့ရှောက်လူ သူ့ရဲ့အကြောင်းကိုသိ
 ထားတယ်မဟုတ်သား'
 'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မအပေါ် သံသယဖြစ်နေတယ်ပေါ့
 ဟုတ်လား'
 မားကျန်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်၊
 'အခုလို အခြေအနေတီးမှာ ကျုပ်ကတော့ ဒီအမှုနဲ့
 ပတ်သက်တဲ့ သူမနဲ့သမ္မာကို သံသယဖြစ်နေမှာပဲ'
 ဝါးချွေဖူး မက်ဆပ်ရပ်လိုက်သည်၊
 'ရှင်တို့ မင်းမှုထမ်းတွေဟာ ဒီလိုချီညှင်းပါပဲ လူတွေ
 တာနဲ့ တရားခံလို့ သဘောထားတတ်ကြတယ်ဆိုတာ
 မဆန်းပါဘူးရှင်'

၄၆ ဒီးကျော်ဆု

‘ကဲပါလေ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ကျုပ်တရားရအောင်
လူကို တွေ့ချင်တယ်သူ့ကိုဘယ်မှာ သွားတွေ့ရမှလဲ’

‘ဒါတော့ ကျွန်မသိပါဘူးရှင်’
‘သူတော့ ခင်ဗျားဆီမလာဘူးလား’
‘ဒါတော့ ကျွန်မလဲ မပြောတတ်ဘူး’
မားကျန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘သူက မင်းသမီးဆီ လာလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တရားချမှတ်
ကြည့်တယ်....’

‘ဘာလဲ ရှင်က စောင့်ဖမ်းမလို့လား’
‘စောင့်ဖမ်းဖို့တော့ မဟုတ်ဘူး ဒါပေမယ့် ကျုပ်တရား
ကို တွေ့ချင်တယ်....’

‘ရှင်က သူ့ကိုမဖမ်းဘူးဆိုတာတယ်ပြောတာလား’
‘တကယ်ပြောတာပါ ကျုပ်တရားပြစ်ထင်ထင်ခွားရှားမရ
မချင်း လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမဲ့ မဖမ်းဘူးဆို
တာ ယုံစမ်းပါ’

‘ယုံပါတယ်ရှင် ကျွန်မကပြခဲ့တဲ့မြို့ တွေထဲမှာ ဒီမြို့နဲ့
ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဟာစည်းကမ်းအရှိဆုံးသင့်ကျေး
ဆုံးလို့ ကျွန်မနားလည်ပါတယ်ရှင်’

‘ကဲ ဒါဖြင့် ကျုပ်နဲ့အတူလူကို တွေ့ဆုံဖို့ လုပ်ပေး
မလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ဒါပေမယ့်’

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ’

‘ရှင်က ကျွန်မကို တိတ်တိတ်လာမချောင်းမှ သူလာဝံ့
မှာရှင်’

‘စိတ်ချ ကျုပ်မလာဘူး ခင်ဗျားကသာ ကျုပ်နဲ့သူ
တွေ့ဆုံဖို့လုပ်ပေးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ စိတ်ချပါရှင် ကျွန်မစိတ်ပေးပါမယ်’

‘ကဲ.... ဒါဖြင့် ကျုပ်သွားပြီ’

မားကျန်သည် ငါးချွေးဖူးအား၊ နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွား
လေတော့သည်။

* * *

မားကျန်သည် ကျင်ဘင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခြံဝင်းမှထွက်
လာသောအခါ၊

လူတစ်ယောက်သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာနေသည်တို့ သတိပြု
မိလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က မားကျန်မဟုတ်
လား’

မားကျန်သည် ထိုလူအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

၉၈ မိုးကျော်သူ

အသက် ၄၀ ကျော်ခန့်ရှိပြီး အဝတ်အစားများလည်း
ဟောင်းနွမ်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်မှသည်။

ခင်ဗျားက

ကျွန်တော်လို လူမျိုးကို ဆရာနာမည်သိဖို့မလိုပါဘူး၊

ကဲ ထားပါတော့ ခင်ဗျားက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ

သည်လိုပါ ဘုရား ချကု ဖိတ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ။

ယနေ့ည စေတနာတော်တယ်မှာ သူစောင့်နေဦးမယ်
ဆက်ဆံကြပါလို့ ကျွန်တော်ကို ပြောခိုင်းလို့လဲ
လို့ပါ။

မားကျန် မွက်မှောင်ကပ်သွားသည်။

ချသုဋ္ဌေးဆိုတာ တယ်သလဲ

မြို့အနောက်ဘက် ချကုနဲ့ဆိုင်ရုံပိုင်ရှင်ပေါ့။

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်အချိန်မီလာပါမယ်လို့

အဖြူရောင်လူဆိုး (၁) ၉၉

ယူဋ္ဌေးကြီး 'ချ'....

မားကျန်သည် သုဋ္ဌေးကြီးချာကြောင်း ကောင်းစွာ
သိ၏။

ချသုဋ္ဌေးကြီးသည် အလွန်ကြွယ်ဝချမ်းသာသော လူတစ်
ယောက် ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

သူသည် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ ချမ်းသာကြွယ်ဝနေသည်
ကိုမူ မည်သူကမှ မသိကြပါ။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

သုဋ္ဌေးကြီးသည် မှန်ကန်သောရောင်းဝယ်မှုကို ဗန်းပြ
ပြီး မတရားနည်းဖြင့် စီးပွားရှာနေသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်

ကို လူတိုင်းသိကြသည်။

မည်သည့် စီးပွားရေး လုပ်နေသည်ကိုလည်း မည်သူကမှ
အနိုင်အမာ မပြောနိုင်ပါ။

သုဋ္ဌေးကြီးသည် ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ကား ကြောက်ရွံ့
သည်။

မည်သည့်အခါမှထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့နှင့် အဆက်အသွယ်
ပြုလုပ်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

ယခု....

သုဋ္ဌေးကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် မားကျန်အား ဖိတ်
ခေါ်ရသနည်း။

အကြောင်းတူမည်မှာ မလွဲချေ။

၄၀ မိုးချော်သူ

ထို့ကြောင့်လည်း....
မားကျန်သည် သူဌေးကြီးချစ်ဖိတ်ခေါ်ရာကို လွှတ်ခံလိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။

၀ * ၀

စေတနာ စားသောက်ပွဲရုံ....

စေတနာစားသောက်ပွဲရုံသည် ဤမြို့တွင် အကြီးအကျယ်
ဆုံးသော ပျော်ပွဲစားရုံကစ်ခု ဖြစ်သည်။

စေတနာ စားသောက်ရုံတွင်—

ရိုးရိုးစားသောက်ရန် စားပွဲများ ရှိသည့်အပြင်....

သီးသန့်ခန်းလည်း ထားရှိသည်။

သီးသန့်အနီးမှာလည်း အလွန် ကျယ်ဝန်းပြီး လူ ရှစ်
ယောက်မှ ဆယ်ယောက်အထိ ဝိုင်းဖွဲ့ စားနိုင်လောက်အောင်
ကျယ်ဝန်းသည်။

မားကျန်သည် သူဌေးကြီး 'ချ'ဖိတ်ကြားသည့် အကြောင်း
များကို တုအင်းထံ အကြောင်းကြားပြီးနောက်...
စေတနာ စားသောက်ပွဲရုံသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

အဖြူရောင်လူဆိုး (ပ) ၄၁

သူသည် စားသောက်ပွဲရုံဆီသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်
ဘိုယ်ခန္ဓာ ထွားကြိုင်းသော လူ လေးငါးယောက် စောင့်
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသေးသည်။

သူသည် သူဌေးကြီး 'ချ'၏ တပည့်များ ဖြစ်ကြသည်ကို
ရိပ်စားမိသည်။

သူသည် ထိုလူများကို လှည့်ပင် မကြည့်ပဲ သီးသန့်ခန်းသို့
ဦးတည် လျှောက်သွားလေတော့သည်။

....၀....

အရေးကြီးသော သတင်း

သီးသန့်ခန်း အတွင်း၌....

သူဌေးကြီး 'ချ' တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေသည်။

'ထိုင်ပါ ဆရာ....ထိုင်ပါ'

သူဌေးကြီး 'ချ' က ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

မေးကျန် ထိုင်ချလိုက်သည်။

'ဘာလဲ ကျုပ် တစ်ယောက်တည်း ဖိတ်တာသွားဗျ'

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ.... ဟုတ်ပါတယ်'

သူဌေးကြီး 'ချ' ကလည်း ပပြာရင်း ထိုင်ချလိုက်သည်။

စားပွဲတို့ လှလည်တိုသည် ဟင်းလျာများ စတင် လှော်ရောက် ချပေးနေသည်။

'ကဲ.... သူဌေးကြီး 'ချ' ကျုပ်ကို ဖိတ်ခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းသို့ ပြောပါဦး'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ် အရောင်းအဝယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆရာတို့နဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ'

'ဘယ်လို....ကျုပ်က ကုန်သည်မှ မဟုတ်ဘဲ အရောင်းအဝယ်လဲ နားမလည်ပါဘူးဗျာ'

'ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဆရာတို့က နားလည်စရာ မလိုပါဘူး၊ 'ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင် ပြီးတဲ့ကိစ္စပါ'

'ပြောပါဗျာ....ဘာများလဲ၊ ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောပါ'

မားကျွန်က ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သော ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူဌေးကြီး 'ချ' ၏ မျက်နှာသည် အမြိုးပျက်ပါး

သို့သည် အဓိပ္ပာယ်ပါးပါးဖြင့် ပြုံးကာ သူ၏ ကော့ကို ဆက်လိုက်သည်။

'ဒီလိုပါဆရာ ကျေးဇူးပြုပြီး ထောက်လှမ်းရေးတုအင်းကို ပြောပေးပါ၊ သူ သိပ်လိုချင်နေတဲ့ သတင်းက ကျွန်တော်တို့ ပေးနိုင်ပါတယ်လို့ ဒါပေမယ့် ကျွန်

တော်တို့ လိုချင်တဲ့ အခွင့်အရေးကိုလဲ ပေးပါလို့ မေးကျန်က ဒေါသထွက်သွားသည်။

'ခင်ဗျားက အခွင့်အရေးများ လိုချင်နေလို့လဲ သူဌေးကြီး 'ချ' က ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး

လျှင်.... 'ကျွန်တော်တို့က မြို့တောင်ဘက်ကို သွားလုပ်စွာ သွားလာတဲ့ အခွင့်အရေးကို လိုချင်ပါတယ်'

‘သူဌေးကြီးက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ’

‘ဟဲ့ ဟဲ့.... ဒီလိုပါ၊ ဆရာတို့ ဘောက်လွမ်းရေး အဖွဲ့
ဝင်များက ကျုပ်တို့ မြို့တောင်ပိုင်းကို အတော်....
အတင်းအကြပ် လုပ်ထားပါတယ်’

‘ကျုပ်သို့လူတွေဟာ သွားလာ လုပ်ရွားလို့ မရအောင်
အခက်အခဲ တွေနေပါတယ်၊ အဲဒါကို လျော့ချလိုက်
မယ်ဆိုရင် အခု ဆရာတို့ အရေးကြီး လို့ချင်နေတဲ့
သတင်းကို ကျုပ်က ပေးပါ့မယ်ဗျာ’

မားကျန်သည် ဒေါသချောင်းချောင်းထွက်လာ၏။

သူသည် သူဌေးကြီးအား ပါးရိုက်လိုက်သည်။

ဒုစရိုက်တောင်က ထောက်လွမ်းရေးအဖွဲ့ကို အခွင့်အရေး
စောင်းလာသည်အထိ အတင့်ရဲလာသည်ကို အခဲမကြေ ဖြစ်
လာသည်။

သို့သော်

သူသည် ဒေါသကို ချုပ်တည်းလိုက်ရသည်။

အကြောင်းမှာ....

သူဌေးကြီးချက မိမိတို့အဖွဲ့အား မည်သည့်သတင်းများ
ပေးမည်ကို သိလို၍ဖြစ်သည်။

‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့သတင်းက ဘာများလဲ၊ ဒါ
လောက်ပဲ တန်ဖိုးရှိနေလို့လား’

‘ရှိတာပေါ့ဆရာရယ်၊ ဒီသတင်းကို ကျုပ်က အသက်
ပေးလိုက်တယ်လို့ သတင်းပေါက်ကြားသွားရင် ကျုပ်
ရဲ့ အသက်ဘေးအန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မယ်’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့က ဘာဖြစ်လို့ အသက်ဘေးကိုစွန့်
ပြီး သတင်းပေးချင်တာလဲ’

‘ဒီလိုပါဆရာ၊ ဆရာတို့ ထောက်လွမ်းရေးအဖွဲ့က
ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ ဖိအားများလွန်းပြီး ကျုပ်တို့
အသက်ရှူကြပ်နေလို့ ပါပဲ၊ ကဲ....ဆရာ ကျုပ်တင်ပြတဲ့
စကားကို ဆရာရဲ့အထက်ကအရာရှိကို တင်ပြပေးပါဦး
ဗျာ’

‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျားပေးမယ် သတင်းက ဘာလဲဗျာ’
‘သိရ်...ငှက်’

မားကျန် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘သိမ်းငှက် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျားပေးတဲ့သတင်းက သေချာရဲ့လား’

‘သေချာပါတယ်ဆရာ’

‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ကောက်လွမ်းရေးမှူးကို တင်ပြ
ပေးမယ်’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘မလိုပါဘူး၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့ ဘယ်စောင့်ပြန်စေ့မလဲ’
 သူဌေးကြီးက ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။
 ‘ကျုပ်တို့ တွေဆွဲဖို့မလိုပါဘူး’
 ‘ဗျာ-ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဒီလိုပါ။ သိမ်းငှက်ဟာ အလွန်လျင်မြန်ပြီး နားမျက်စိ
 ပါးတဲ့ လူတစ်ဦးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ခဏခဏဆွဲနေရင်
 သူ့ရိပ်မိသွားမှာကို စိုးရိမ်လို့ပါ’
 ‘ဒီလိုဆို ကျုပ်က ဘယ်လိုအကြောင်းပြန်ရမလဲ’

‘လွယ်ပါတယ်၊ မြို့ရဲ့အနောက်ဘက်မှာ လယ်မြေနတ်
 ဘုံကျောင်းစာစီခရီးတယ်၊ အဲဒီဘုံကျောင်းမှာ ပေခင်
 ဆရာတစ်ဦးပါတယ် ဆရာသွားပြီး အဆက်အသွယ်
 လုပ်နိုင်ပါတယ်ဗျာ’
 ‘ကောင်းပြီလေ၊ ဆောက်လှမ်းရေးမှူးက လက်ခံရင်
 ဟေ့ ကျုပ် လာခဲ့မယ်’
 ‘ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ’

* * *

ညီ...

လုံရာဇာကလေးသည် စတင်ထွက်ပေါ်လာပြီ ဖြစ်သည်။
 လယ်မြေနတ် ဘုံကျောင်းရှေ့တစ်ဝိုက်တွင် ညဈေးတန်း
 များ စည်ကားလျက်ရှိသည်။

မားကျန်သည် ဘုံကျောင်းရှေ့သို့ ခြေလှမ်းခုန်ခုန်ဖြင့်
 လျှောက်သွားရာ...

ထိုဘုံကျောင်းနဘေးတွင် ပေခင်ကဝိဟူသော ဆိုင်းဘုတ်
 တစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသည့် ဆိုင်ခန်းတစ်ခန်းကို မြင်လိုက်ရလေ
 သည်။

မားကျန်သည် ပတ်ခန်းကျင်ကိုအကဲခတ်ပြီး ဆိုင်ထဲသို့
 လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

အတွင်း၌ စားပွဲတစ်လုံးရှိသည်။
 စားပွဲနောက်တွင် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ အဘိုးအို
 တစ်ဦး ထိုင်နေသည်။

ထိုအဘိုးအိုမှာ မျက်မှောင်တစ်ဦးနေမှန်း သူ သတိပြုလိုက်
 မိသည်။

‘ပေခင်ကြည့်မလို့လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဘာကို မေးချင်လို့လဲ’

‘ချွန်ပတ်သက်တာ မေးချင်သို့ပါ’

ပေခင်ဆရာ၏မျက်နှာသည် အနည်းငယ် ပြုံးရောင်သွယ်
 လာသည်။

www.burmeseclassic.com

၄၈ မိုးကျော်သူ

သူသည် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုယူ၍ လှမ်းပေးလိုက်သည်။
 'ခင်ဗျားသီချင်တာတွေ ဟောဒီစာရွက်ထဲမှာပါတယ်၊
 ငွေတစ်ကျပ်ပေးပါ'
 မားကျန်သည် ငွေတစ်ကျပ်ပေးလိုက်ပြီး ပေဒင်ဆရာ
 ပေးလိုက်သောစာရွက်ကိုယူ၍ ထွက်လာသည်။
 အပြင်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ စာရွက်အာ ဖြန့်ကြည့်
 လိုက်သည်။
 စာရွက်ပေါ်တွင်....
 'ကန်ဆောင်မှ ငှက်ခြံ'
 ဟု ရေးသားထားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။
 သူ မျှော်မှောင်ကုပ်သွားသည်။
 'ကန်ဆောင်မှာ ငှက်ခြံ'
 ကန်သည် မည်သည့်သဘောကို ဆိုလိုသနည်း။
 ရုတ်တရက်
 သူသည် မြို့မြောက်ဘက်မှ ရေကန်အနီးတွင် ငှက်မျိုးစုံ
 မွေးမြူပြီး ရောင်းချနေသည့်ခြံတစ်ခြံကို သတိရလာသည်။
 သူသည် ယင်းသို့ သတိရလိုက်မိသည်နှင့် မြို့၏မြောက်ဘက်
 သို့ ဦးတည်၍ သျှောက်သွားလေတော့သည်။



အဖြူရောင်ဆူဆီ (ပ) ၄၉

ဓားကျန်သည် ငှက်မွေးမြူရေးခြံသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်
 နှင့်....
 ရုတ်တရက်
 သိမ်းငှက်တစ်ကောင်သည် သူထံသို့ပျံဝဲလာသည်။
 မားကျန်သည် သိမ်းငှက်ကို မွေးမြူခြင်း မရှိခဲ့ဘူးသော်
 လည်း သိမ်းငှက်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသည့် ငှက်
 တစ်မျိုးဖြစ်သည်ကိုမူ နားလည်ထားသည်။
 ထို့ကြောင့်-
 သူသည် ကပျာကယာ ခေါင်းငုံ့၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေ
 သည်။
 သိမ်းငှက်သည် သူ၏ခေါင်းပေါ်မှ ဝဲပျံပြီး သူ၏စင်ပေါ်
 သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။
 မားကျန်သည် လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူ့ရှေ့တွင် အံသက
 (၅၀) ကျော်ခန့်ရှိ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို
 တွေ့လိုက်ရလေသည်။
 'အားနာစရာကြီးဗျာ၊ တော်ဘော် လန့်သွားသသား'
 အဘိုးအိုက တောင်းပန်စကား ပြောလိုက်သည်။
 'ခင်ဗျားက....'
 'ကျွန်က ငှက်မျိုးစုံ မွေးမြူ ရောင်းချတဲ့လူပါ'
 'ဪ... ဟယ်ကွဲ၊ ကျွန်တော် နာမည်က မားကျန်
 ပါ၊ မြို့ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပါ'
 အဘိုးအိုက ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ သတ္တရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဦးနုမည်၏
လောက်တင်း ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘သူဌေးကြီးချ အကြောင်း ကြားပြီးပါပြီ၊ ဒါပေ
မယ့် အခု တစ်ရက် နှစ်ရက်မှာ သိမ်းငှက်က ရှေး
နေပါတယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ တော်တော် လိုအပ်နေ
လိုလား’

လောက်တင်းသည် သိမ်းငှက် ဟူသော စကားလုံးအား
အသံရှည်ဆွဲ၍ ပြောလိုက်သည်။

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ အလွန် အရေးကြီးနေလို့ပါ’

‘ဒါဖြင့် နောက်ဖြန် ညနေ ဘယ်နှယ်လဲ’

‘ဖြစ်ပါတယ်’

‘သေချာရဲ့လား’

‘စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်တို့က သေချာမှ ပြောတာပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

လောက်တင်းသည် ပြုံးလိုက်ပြီး....

‘ဈေးကတော့ နည်းနည်း များတယ်’

‘ဘယ်ဈေးလဲ’

‘ဒီလိုငှက်မျိုး ဖမ်းရတာ အန္တရာယ် များပါတယ်...’

ခါကြောင့် ဈေးကြီးတာပါ’

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူး ပြောပါ’

‘ငွေဒင်္ဂါး နှစ်ထောင်’

‘ဗျာ...’

မားကျန်က အံ့သြသွားလေတော့သည်။

‘ငွေဒင်္ဂါး နှစ်ထောင် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

မားကျန်က မဲပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

ကျုပ်ရဲ့ လခဟာ တစ်လမှတစ်လ သွေးသေးဆယ်ပဲ ရတယ်
ဆိုတာ မသိဘူးနဲ့ တူတယ်’

ယောက်ဘင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

‘စိတ်မပူပါနဲ့ ဗျာ၊ ဒီငွေကို သူဌေးကြီးချက စိုက်ပေး
မှာပါ’

မားကျန်သည် နားလိုက်လေသည်။

သူဌေးကြီးချသည် တောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့အား ချစ်
ပေးချင်သည်။

သို့သော်....

တုအင်းမှာ မည်သို့မျှ လက်ခံမည် မဟုတ်ဟု သိသဖြင့်....

ယခုကဲ့သို့ သွယ်ဝိုက်သော လာဘ်ပေးနည်းဖြင့် အသုံးပြု
လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မားကျန်သည် သတ်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီလေ.... မနက်ဖြန် ညနေ ကျုပ် လာခဲ့မယ်
အသင့်ဖြစ်ပါစေ’

‘ကောင်းပါပြီဗျာ၊ စိတ်ချသာ သွားပါ’

* * *

၁၅ မိုးကျော်သူ

မားကျန်သည် ခြံဝင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့်...
ပိန်ရှည်ရှည်လူတစ်ယောက်သည် အတွင်းခန်းမှ ထွက်လာ
လေသည်။

သူ၏လက်ထဲတွင် ထက်မြက်ပြီးပီးလွှာသော ခားကသေး
ပြင့် လက်သည်းလှီးနေသည်။

ဤမျှ ထက်မြက်ပီးလွှာသော ခားကသေးပြင့် လက်
သည်းလှီးနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် လဲထိတ်ရင်ဖိုဖွယ်
ရာ ဖြစ်လာသည်။

သူ၏မျက်နှာမှာလည်း ပြုံးနေသည်။

သို့သော်

လင်းအပြုံးသည် အေးစိမ့်ပြီး ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော
အပြုံးဖြစ်သည်။

...၀...

နေထွက်တာကိုမမြင်ချင်ရင်

ယခု...

လောက်တင်းသည် သူ၏ကြိမ်ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချ
ပြီးဖြစ်သည်။

သူ၏ မျက်နှာမှာလည်း မားကျန်နှင့် စကားပြောနေစဉ်
တုန်းသကဲ့သို့ တည်ကြည်ခြင်းမရှိတော့ပါ။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်သည့် အရိပ်
အယောင်များ ပေါ်ထွက်နေသည်။

သူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းကို ငဲ့
ထားသည်။

‘မဆိုးဘူး’

လူငယ်က ချီကျုံးဆိုက်သည်။

မြို့တော်တောင်ဘက်ရှိ သူဌေးကြီးချစ်ချစ်ပျော်ပွဲစမ်းသောက်
တံခါးမှာ ပိတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော်-

ဘေးတံခါးမှာ မပိတ်သေးပါ။

ထိုအချိန်

လူတစ်ယောက်သည် ထိုတံခါးရှေ့သို့ လာရောက်ရပ်
လျက် နေလေသည်။

‘အယ်သို့ကို တွေ့ချင်လို့လဲ’

တံခါးစောင့်က မေးလိုက်သည်။

‘သူဌေးကြီးချစ်ကို တွေ့ချင်လို့ပါ’

‘ငေးအယ်သို့လဲ’

‘သူ့ကို တွေ့မှ ပြောပါမယ်’

‘ခါဖြင့် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

‘အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စရှိလို့ပါ’

‘မနက်ဖြန်မှ လခလို့ မရဘူးလား’

‘မရပါဘူး ကနေ့ည အရေးကြီးနေလို့ပါ’

တံခါးစောင့်သည် မေး၍ မရသည့်အဆုံး သူဌေးကြီးချစ်
ထံ ဝင်၍ရလေသည်။

* * *

သူဌေးကြီးချစ်သည် အိပ်ယာဝင်ရန်ပင် ဟန်ပြင်နေသည်။
တံခါးစောင့်ကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် စိတ်မရှည်သော
လေသံဖြင့်

‘ဘာကိစ္စလဲ’

‘ညှော်သည်တစ်ယောက်က သူဌေးမင်းကို တွေ့ချင်
လို့ပါတဲ့’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘သူနာမည်ကို မပြောပါဘူး သူဌေးမင်း’

‘ခါဖြင့် ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ’

‘ကိစ္စက အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဘာကိစ္စ
လဲဆိုတာကို မပြောပါဘူး’

သူဌေးကြီးချစ်သည် အနည်းငယ်မျှ စဉ်းစား လိုက်ပြီး
နောက်....

‘ကဲ....ညှော်ခန်းထဲကို ခေါ်ခွဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့....အစောင့်စောင့်ချထားရဦးမှာလား’

‘ချရမှာပေါ့ကွာ မေးစရာလို့သေးလား’

တံခါးစောင့်သည် ဦးညှော်၏ ထွက်သွားလေတော့သည်။

* * *

‘သုဋ္ဌေးမင်းရဲ့အခန်းတစ်ဝိုက်မှာ ကင်းပုန်းတွေချထားပါလား’

‘ဪ...ဒါလား၊ ဒါကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါ၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့တွေ့ ကျုပ်က ဝီလီပဲ ကင်း ချထားရမလဲတယ်’

လူငယ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး...

‘ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ကျုပ်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး’

‘မင်းက ဘာသဘောလဲကွ’

‘ကျုပ်က လျှို့ဝှက်တဲ့စကား ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့တာပါ၊ အခုတော့ အခြားလူ ရှိနေလို့ ကျုပ်ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးဗျ’

သုဋ္ဌေးကြီးသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး လက်ဟန် တစ်ချက်ပြလိုက်၏။

အမြင်အားဖြင့် မည်သို့မှ ထူးခြားသည်ကို မတွေ့ရသော်လည်း အမှန်မှာ ကင်းပုန်းများသည် ဆုတ်ခွာသွားပြီဖြစ်လေသည်။

လူငယ်သည် ဝန်းကျင်ကို တစ်ခုခု အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သုဋ္ဌေးကြီးရှေ့သို့ လျှောက်သွားပြီး စာရွက် တစ်ရွက် ပေးလိုက်၏။

သုဋ္ဌေးကြီးသည် စာရွက်ကို ဖတ်ကြည့်ပြီး စိတ်ပျက်သွားလေ၏။

ပေ့နှစ်ထောင်

ညွှန်ခန်း၏ ဝန်းကျင်တွင်...

အစောင့်များကို နေရာချထားပြီးမှ...

တံခါးစောင့်သည် လူငယ်အား ညွှန်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာသည်။

သုဋ္ဌေးကြီးသည် လူငယ်အား စေ့စေ့ကြည့်ပြီး-

‘မင်းက ဘာပဲသလဲ’

လူငယ်သည် သုဋ္ဌေးကြီး၏ ခမေခန်းကို မဖြေသေးပါ။

သူသည် ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘သုဋ္ဌေးမင်းက ကျုပ်ကို လူဆိုးလို့ ယူဆထားသလားဗျာ’

ဟု မေးလိုက်သည်။

‘မင်းက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲကွ’

၆၀ မိုးကျော်သူ

‘ဒီကိစ္စများ၊ ဘာအရေးကြီးလို့လဲ’

‘ဒါက ကျုပ်လာရတဲ့ အကြောင်းရင်း တစ်ခုပါ။ တစ်ခြားကိစ္စတစ်ခုလဲ ရှိသေးတယ်’

‘ဒါဖြင့်ပြောလေ’

‘မတုတ်သေးဘူးဗျာ၊ ပထမကိစ္စပြီးပြတ်မှ ဒုတိယကိစ္စ ပြောမယ်ဗျာ’

လူငွေကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ရပါတယ်...ရပါတယ်’

သူသည် တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားပြီး လက်ခုပ် တစ်ချက် တီးလိုက်ရာ လူတစ်ယောက် အမှောင်ထုထဲမှ ရောက်ရှိလာလေသည်။

‘မင်း...ငွေနှစ်ထောင် သွေးယူခဲ့စမ်း’

လူငွေကြီးက မှာကြားလိုက်ရာ-

ထိုလူသည် ပြန်လည်ထွက်သွားပြီး မကြာမီလူသည် ငွေထုပ်ကလေး တစ်ထုပ် ယူလာ၏။

လူငွေကြီးသည် ထိုငွေထုပ်ကို နှုတ်ယူသက်သေသို့ပေးအပ်လိုက်သည်။

‘ဟောဒီမှာ ငွေနှစ်ထောင်၊ မင်းမယ့်ရင် ရေကြည်’

‘ယုံပါတယ်ဗျာ၊ မချေတော့ပါဘူး’

ငွေလာပေးသည့်လူ ပြန်လည် ထွက်သွားပြီးနောက်လူငွေကြီးက ပြုံးလိုက်ပြီ။

‘ကဲ...မင်းပြောမယ် ကိစ္စကို ပြောနိုင်ပါပြီ’

လူငယ်သည် လူငွေကြီးထံသို့ ကုလားထိုင် ရှေ့ပေးလိုက်ပြီး...

‘လူငွေမင်း...သိုင်းလောက သားတွေဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးကို အမုန်းဆုံးလဲဆိုတာ သိသလားဗျ’

‘ကျုပ်က ဘယ်ပြောတတ်ပါ့မလဲ၊ မင်းသိသလား’

‘သိတာပေါ့’

‘ဒါဖြင့် ပြောစမ်းပါ’

‘သိုင်းလောက သားတွေဟာ မင်းမူထမ်းနဲ့ ပေါင်းသင်းတဲ့လူကို အမုန်းဆုံးဗျ’

‘ဒါ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်လို ဖတ်သက်နေလို့လဲ’

‘ပတ်သက်တာပေါ့ဗျာ’

‘ပြောစမ်းပါဦး’

‘သိမ်းငှက်က ခင်ဗျားနဲ့ ရန်စွဲရှိလို့လား’

‘မင်းက တစ်ကိုယ်တော် ခားပြ သိမ်းငှက်ကို ဆိုလိုတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘မင်းအရေးကြီးတဲ့ စကားပြောမယ်ဆိုတာ ဒါလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ’

‘မတုတ်သေးဘူး၊ ကျုပ်စဉ်း မဆုံးသေးဘူးဗျ’

‘ဒါဖြင့် မြန်မြန်ပြော’

မိုးကျော်လွင်

ခင်ဗျားက သူနဲ့ ရန်စုမရှိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငွေနှစ်
 ထောင် အကုန်ခံပြီး သူ့ရဲ့သတင်းကို ထောက်လှမ်း
 ရေးအဖွဲ့ကို ပို့ရတာလဲ
 'ဒါ....သူမသိပါဘူးကွ'
 လူငယ်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။
 'သေင်နဲ့ သူ့အခုသိသွားပြီဗျ'
 'ဘာကွ'

သုဌေးကြီး၏ မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

လူငယ်သည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သုဌေးကြီး၏ ပခုံးကို ကိုင်
 စားပြီး သူ၏ပါးစပ်သည် သုဌေးကြီး၏ နားသို့ ကပ်၍ တိုး
 တိုးပြောလိုက်သည်။

သုဌေးကြီး၏ မျက်လုံးအစုံသည် ရုတ်တရက် ပြူးကျယ်
 သွားလေသည်။

သူ၏ မျက်နှာ တစ်ခုလုံးမှာလည်း ကြောက်ရွံ့သိတ်သန့်
 သော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်သွား၏။

လူငယ်သည် ပြုံး၍ အခန်းမှ ထွက်သွားသည်တိုင်အောင်
 သုဌေးကြီးသည် မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်၍ မလှုပ်မယှက်ဘဲ
 လျက် ရှိနေ၏။

....ဝ....

အရေးကြီး

မားကျန်သည် သူ၏ အခန်းထဲ၌ လဲလျောင်း၍ အနားယူ
 ရင်း အမှုအကြောင်းကို စဉ်းစားနေသည်။

ထိုစဉ်....

'ဒေါက်....ဒေါက်'

တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသော
 သည်။

သူက တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ရာ-

လူငယ်တစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရသည်။

မီးရောင်အောက်တွင် ထိုလူငယ်၏ မျက်နှာသည် အလွန်
 ပြုံးပွေးလွန်းသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။

‘ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ဆရာမားကျန် ဟုတ်လား
မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူဌေးကြီးချစ်က သူ့ဆီခဏ ကြွခဲ့ပါလို့ ခေါ်ခိုင်း
လိုက်ပါတယ်’

‘အခုလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒါလောက်ညဉ့်နက်မှ ကျုပ်ကို တွေ့ ချင်တယ်ဆိုတာ
ကိစ္စက အရေးကြီးနေလို့လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်။ သူဌေးကြီးက ကိစ္စ အလွန်အရေးကြီး
တယ်လို့ ပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်’

‘စောခင်းပြီလေ။ သွားကြမယ်’

‘ကျွန်တော် တစ်ခြားတစ်နေရာ သွားစရာရှိသေးလို့
ပါဗျာ’

လူငယ်က ထိုသို့ပြောပြီး ခြေလှမ်းကျွဲကျွဲဖြင့် ထွက်ခွာသွား
လေသည်။

* * *

မားကျန်သည် သူဌေးကြီးချစ်၏ အိမ်သို့ ရောက်သော
အခါ...

တံခါးပိတ်ထားပြီး လူတစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါချေ။

သူလည် နှုတ်တံခါးငယ်ကို အတန်ကြာခေါ်လိုက်မှ
လူတစ်ယောက်ထွက်လာသည်။

ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှန်း သိလိုက်ရသဖြင့် တံခါးဖွင့်ပေး
လိုက်သည်။

သူသည် ခြေလှမ်းကျွဲကျွဲဖြင့် လှမ်းဝင်သွားသည်။

အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသော လူတစ်ယောက်က သူ့အား
ကြိုဆိုလိုက်သည်။

ထိုလူသည် အိပ်ရာမှ တခန်းကတန်း၊ ထလာပုံရသည်။

ဆံပင့်မျှားရှုပ်ပူပြီး အဝတ်အစားမျှားကိုလည်း ဝတ်ရင်း
ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

‘သူဌေးကြီးကော’

‘ဧည့်ခန်းထဲမှာရှိပါတယ်’

‘သူက ဘာကိစ္စ အရေးကြီးနေလို့လဲ’

‘မသိပါဘူးခင်ဗျာ။ သူက တစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး
ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘူးဗျ’

သူတို့သည်ပြောရင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ရောက်ရှိလာ၏။
တုတ်တုတ်သည်။

၆၆ မိုးကျော်သူ

သူဌေးကြီးသည် မျက်လုံးပြူးကျယ်စွာဖြင့် ထိုင်လျက်ရှိနေသည်။

‘သူဌေးကြီး’
သူသည် လွမ်းခေတ်လိုက်သည်။

သူဌေးကြီးသည် မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ခြင်းမပြုပါ။
မျက်တောင်မခတ်ပါ။

‘ဟင်....’

မားကျန်သည် ချက်ချင်းပင် မဟန်မှန်းသိလိုက်ရ၏။
သူသည် ကပ္ပာကယာ မျဉ်းကပ်သွားပြီး သူဌေးကြီး၏
ပခုံးအား လှမ်းကိုင်လိုက်ရာ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သေသေ ဖြစ်
သွားသည်။

အကြောင်းမှာ....

သူဌေးကြီး၏ ယာဘက်ပခုံးတွင် ဓားကလေးတစ်လက်
စိုက်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

သူဌေးကြီးမှာမူ သေဆုံးနေပြီဖြစ်သေးသည်။

* * *

အဖြူရောင်လူဆိုး (၁) ၆၇

‘သူ့ဇနီးချင်းမှာ တခြားနည်းသည်တွေနဲ့ တွေ့သေး
လား’

မားကျန်က ထိုလူအား ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ လူတစ်ဦးက အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ရှိတယ်ဆို
ပြီး သူဌေးကြီးနဲ့ စကားပြောနေတာပဲ’

‘သူကေ’

‘ထွက်သွားပါပြီ’

‘ဟာ....မင်းတို့သူဌေး အသတ်ခံရတာတောင် မင်းတို့
မသိဘူးလား’

‘သူက အခွင့်မပေးဘဲ ဘယ်သူကမှ သူ့အနား မသွား
ဝံ့ကြဘူး၊ နောက်ပြီး သူ့သေနေမှန်း ကျွန်တော်က
မသိလိုက်ဘူး’

မားကျန်သည် မျက်နှာမောင်ကုပ်သွားသည်။

‘နေပါဦး၊ အဲဒီလူက ဘယ်လိုပုံသဏ္ဌာန် ရှိတယ်ဆိုတာ
ကော မှတ်မိခဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီလူက အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိပြီး
မျက်နှာကတော့ အတော့ကိုပြုဘယ်၊ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူ
အောင် ဖြူတယ်’

မားကျန် ထိုစကားကြားလိုက်သည်နှင့် ထိုလူသည် သူ့ကို
လှူအကြောင်းကြားသည့် လူငယ်ဖြစ်သည်ဟု ချက်ချင်း မှတ်
မိလိုက်သည်။

၆၈ ဦးကျော်သူ

သူသည် အံတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။
တောတ်-ဒီတောင့်လူကိုသတ်ပြီး ကျုပ်ကို လ
ပြီး စိန်ခေါ်လိုက်သေးတယ်၊ သိရောပေါ့ကွာ၊
တူ ခံပြင်းစွာ ကြုံးဝါးလိုက်သည်။

....၀....

သူဌေးကြီးချက်ကို မည်သူသတ်သွားမနည်း၊
သိမ်းငှက်မတုတ်သည်မှာ သေချာသည်။
အကြောင်းမှာ-
အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေရာ၌ သိမ်းငှက်တံဆိပ် အမှတ်များ
မပါရှိပါ။

ဤသို့ဆိုလျှင်
သူဌေးကြီးက အတယ်ကြောင့် အသတ်ခံရမနည်း၊
သိမ်းငှက်သတင်းကို ဖော်ထုတ်သည်နှင့် ပတ်သက်မည်

မားကျန်က ယုံကြည်သည်။

ဤသို့ဆိုလျှင်....
ရုတ်တရက်....

မားကျန်သည် ငှက်မွေးမြူရေးခြံ မိုင်ရှင် အဘိုးအို
လောက်တင်းကို သတိရလေသည်။

လူသတ်ကျောင်သည် လောက်တင်းအား သတ်ပစ်ဦးမည်
လော။

သူက ယင်းသို့ စဉ်းစားမိသည်နှင့် လောက်တင်းထံသို့
အမြန်ဆုံးသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့်
သူဌေးကြီး၏ အိမ်သားများအား သူဌေးကြီး သေဆုံး
သွားသည့် အကြောင်းများကို ခေတ္တလျှို့ဝှက်ထားရန် မှာ
ကြားပြီး လောက်တင်းထံသို့ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

...၀....

လောက်တင်းသည် ဘာမျှမဖြစ်ချေ၊
မားကျန်ရောက်သွားသော အချိန်တွင် အခန်း၏ ခုတင်
ပေါ်တွင် လောက်တင်းလဲလျောင်းနေသည်။

အရက်အလွန်အကျွံ မူး၍ လဲလျောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်ကို
သိလိုက်ရသဖြင့် မားကျန်သည် စိတ်သက်သာရာ ရသွားခဲ့ရ
လေသည်။

ဤကဲ့သို့ ကခြေအနေမျိုးမှာ သူသည် မည်သည့်စကားမျှ
မေး၍ မရမှန်းသိလိုက်သဖြင့်လည်း သူသည် တပ်ဖွဲ့ရုံးသို့ပြန်
သွားရလေတော့သည်။

...၀....

ညွှန်နက်နေပြီဖြစ်သည်။

သို့သော်....

တုအင်းသည် မအိပ်သေးဘဲ သူ့အား စောင့်နေလေသည်။

'ဆရာ ကွင်းဆက် တစ်စုံတစ်ရာ ပြတ်သွားပြန်ပြီဗျ' မားကျန်သည် ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောလိုက်သည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'သူဌေးကြီးချ အသတ်ခံရတယ်ဗျ'

'ဟင်...ဘယ်သူလဲ သိမ်းငှက်လား'

'မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူနဲ့တော့ ပတ်သက်လိမ့်မယ်'

မားကျန်သည် အသေးစိတ်ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

* * *

တိတ်တိတ်ပုန်း ယောက်ျား

ညဉ့်သည် ပို၍ နက်ရှိုင်းလာသည်။
တုအင်း၏ မျက်နှာသည် ခံပြင်းသည့်အချိန်အယောင်များ ပေါ်လွင်နေသည်။
မားကျန်သည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ထိုင်၍ ဆေးလိပ်ကို ယောက်နေသည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးတွင် တိတ်ဆိတ်၍ နေလေသည်။

အတန်ကြာမှ...

တုအင်းက စတင်၍ ကောင်းပြောဆိုက်သည်။

'အင်...ဒါဖြင့် တို့ကိုသက်သက် စိန်ခဲတာပဲ'

'ဟုတ်တယ် သိမ်းငှက်ဆိုတဲ့လူကို ကျွန်တော်မိအောင် ကို ဖမ်းမယ်'

'ဟုတ်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ကွင်းဆက်ပြန် သွားပြီ မဟုတ်လား'

၅၂ မိုးကျော်သူ

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောက်တင်းက မသေ
သေးဘူး၊ မနက်ဖြန် ကျွန်တော် သူ့ကိုသွားစစ်ဆေး
မယ်’

တုအင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အင်း...ကောင်းတယ်၊ ကဲ...ညဉ့်နက်လှပြီ၊ မင်းလွှဲ
သွားပြီး စာစရေးလောက် အိပ်လိုက်ဦး၊
ကျွန်တော် အိပ်လို့မဖြစ်သေးဘူးဆရာ’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ကျွန်တော်က စုယန်းပင်ကို သွေးရဦးမယ်’

‘စုယန်းပင်သွားမယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အခု သွားမလို့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘အခုဖြစ်လို့ ဒါလောက်အရေးကြီးတာလဲ’

‘ပြဇာတ်အဖွဲ့ မန်နေဂျာ အသတ်ခံရတဲ့အကြောင်းကို
ကွင်းဆင်း လေ့လာကြည့်မလို့ပါ’

တုအင်းသည် မာကျန်း၏ ပခုံးကို အသာအယာပုတ်လိုက်
သည်။

‘ဒီမှာ မားကျန် မင်းအတော်ပင်ပန်းနေပြီ တစ်ရေး
လောက် အိပ်လိုက်ဦး၊ မနက်ဖြန်မှ...’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်
အိပ်မရသေးလို့ပါ’

‘ဒီလိုသပ်၊ စုယန်းပင်ကို ကျုပ် ဝမ်းစေ့လွှတ်လိုက်
မယ်၊ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဖြစ်ပါတယ်ဆရာ၊ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်လူတစ်ယောက်
သွားတွေ့မယ်’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ရှောက်လူပါ’

‘ရှောက်လူဆိုတာ ဝါးချွေဖုံးရဲ့ တိတ် တိတ် ပုန်း
ယောက်ျား မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒါနဲ့ မင်းဝါးချွေဖုံးအပေါ်သံသယကင်းသွားပြီဆို’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှောက်လူကိုတော့ ကျွန်
တော် သံသယဖြစ်နေတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘သူဟာ လူသတ်မှုကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ဝရမ်းပြေးတစ်ဦး
ပါ၊ အခုအမှုမှာလဲ သူပါဝင်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်
ယူဆမိလို့ပါ’

တုအင်းသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး ခေါင်း
ညိတ်လိုက်လေသည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ မင်းရဲ့လွှပ်ရှားမှုအားလုံးကို ကျုပ်
ဆီ မကြာမကြာ သတင်းပို့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ’

* * *

၇၄ မိုးကျော်သူ

အချက်အလက်ခေါ် နေရောင်ခြည်သည်...
ကောင်းကင်၏ အရှေ့ဘက်မှ စတင်ပေါ်ထွက်စပြုလာပြီ
ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ညလုံး အိပ်စက်သော မားကျန်သည် တစ်ယောက်
တည်း လစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ထိုင်လျက် သူသည် သူ့
ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်သွားသော လူအားလုံးကို သတိဝီရိယကြီး
စွာဖြင့် အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

သို့သော်...

ထိုအနီးတစ်ဝိုက်၌ ဖြတ်ကျော် သွားသော လူများသည်
လူအား တွေ့မြင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။
မားကျန်သည် စိတ်ရှည်စွာသိုင်စောင့်နေရာ...

မကြာမီ...

ရှောက်လူအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။
ရှောက်လူသည် ကျင်တင်းလက်ဘက်ရည်ဆိုင်၏ နောက်
ဘက်၌ ဝင်းမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။
မားကျန်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။
လျှပ်တစ်ပြက် ရှောက်လူ၏ သွားရာလမ်းကို ပိတ်ကာ
လျှောက်သွားလေသည်။

ရှောက်လူသည် ထိတ်ထိတ်ပျံ့ပျံ့မဖြစ်ပါ။
ဣန္ဒြေစွာဖြင့် လျှောက်လာသည်။

အဖြူရောင်လူဆိုး (၁) ၇၅

သူတို့နှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရောက်ရှိလာပြီး
နောက် ခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အတန်ကြာအောင် တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်ပြီးမှ
ရှောက်လူက စတင်မေးလိုက်၏။

‘ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့သားများက ဆရာမားကျန်
မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဝါးချွမ်းက ခင်ဗျားရဲ့အတနာကိုပြောပြလို တွေး
ဇူးတင်ပါတယ်’

‘ကျုပ် အခုလာပြီးစောင့်နေတာမင်း ထိတ်လန့်သွား
သလား’

‘ဝရမ်းပြေးတစ်ဦးဟာ ဒါတွေရိုးနေပါပြီ’

‘ကျုပ်မှာ မေးစရာတွေ နည်းနည်းရှိနေလို့ မင်းကို
လာစောင့်နေတာပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်သိတာတွေကို ပြောပါမယ်’

‘တစ်ကိုယ်တော်ခွေးပြ သိမ်းငှက်ဆိုတာ ကြားဖူး
သလား’

‘ကြားဖူးပါတယ်’

‘တွေ့ကောင်တွေဖူးသလား’

ရှောက်လူသည် ပခုံးတစ်ချက်တုန်လိုက်သည်။

'သိမ်းငှက်ကို တွေ့ဖူးတဲ့လူဟာ သုံးဦးပဲရှိတယ်လို့
ကျွန်တော်ကြားဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်တော့ မတွေ့
ဖူးပါဘူး'

'သူတို့တ ဘယ်သူတွေလဲ'
'ပထမတစ်ဦးကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ပါပဲ'
'နောက်နှစ်ယောက်အော'
'တစ်ဦးက သူ့ကိုမေးတဲ့ မိခင်ပေါ့'
'တစ်ဦးကော'
'သူ့ချစ်သူပါ'

'သူ့ချစ်သူက ဘယ်သူတဲ့လဲ'
'ဒီအကြောင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် အလွန်ရှည်ပါတယ်'
ခရောက်လျှင် ဘေးဘက်သို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီ....

'ခိုးလင်လာပြီ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဝင်ပြီ၊ စားသောက်ဆိုင်'
ကျွန်တော်ပြောပြပါ့မယ်'
မားကျွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏၊
'ကောင်းပြီဇွေ'

သူတို့သည် ဆိုင်တံခါးပွင့်နေသည့် ခါးကဆွဲဆိုင်တစ်ဆိုင်
သို့ ဦးတည်လျှောက်သွားခံရတော့သည်။

* * *

ဆိတ်ကွယ်ရာရှေ့

အာရုံစဉ်းရောင်ခြည်များ ခေါ်ထွက်လာသည့်အချိန်တွင်
ဝမ်းစွေသည် စုပန်းပင်မှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည် တူအင်းထဲသို့ ရောက်လာသောအခါ...
တူအင်းသည် အိမ်ရာမှထကားစပင် ရှိသေးသည်။

'မင်း....ပြန်လာပြီကိုး၊ အခြေအနေကဘယ်လိုလဲ'
တူအင်းသည် ဝမ်းစွေအား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မေး
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

'ဆရာ၊ ယုဒသားရောင်းတဲ့ ဆိုင်ရှင်ရဲ့ထွက်ဆိုချက်အရ
ပြဇာတ်မန်နေဂျာကဲ့သို့လည်း လူဟာ သူ့ငွေကြီးချဲ့ကို
သတ်တဲ့လူ တစ်ဦးတည်းပဲလို့ ကျွန်တော်ယူဆတယ်'
ဝမ်းစွေက သူ၏အမြင်ကို ပြောပြလိုက်သည်။
တူအင်းက မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

၇၈ မိုးကျော်သူ

ဟင်...ပြဇာတ်ခန့်နေကျာနဲ့ သူဌေးကြီးချစ်တို့ ဘယ်လို
ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာလဲဗျ'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လဲ အံ့ဩနေတာပဲ'

'တခြားသဲလွန်စကော ရဲသေးလား'

'မရဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်လဲ အထက်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား
ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်'

တုအင်းက ဟန်တားလိုက်၏။

'စိတ်မပျက်ပါနဲ့ ဝမ်းစွေ၊ ဒုစရိုက်ဟာ ဆိတ်ကွယ်ရာ
မရှိတဲ့ တစ်နေ့နေ့တော့ အမှန်တရား ပေါ်လာမှာပါ'

သူသည် ဝမ်းစွေ၏ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်ပြီး

'ကဲ...မင်းလဲ အိပ်ပျက်လဲတယ်၊ တစ်ရေးလောက်
ပြန်ပြီးအိပ်လိုက်ဦး'

.....

တုအင်းသည် မားကျန်အခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသည်၊
ထိုအခါ

မားကျန်မှကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင်ထိုင်၍ စဉ်းစားတွေး
တော့နေသည်။

အဖြူရောင်လူဆိုး (ပ) ၇၉

သူသည် တုအင်းဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မတ်
တပ်ရပ်ကာ အလေးပြုလိုက်သည်။

တုအင်းက လက်ကားပြု၍

'ကဲ....ဆိုင်သာထိုင်ပါ မားကျန်'

သူသည် ခြောက်ရင်း ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်၍-

'မင်း...ဘယ်အချိန်ကပြန်လာတာလဲ'

'ပိုးလင်း၊ ပြန်လာတာပဲ၊ ဆရာ'

'ရှောက်လူဆိုတဲ့လူကို တွေ့ခဲ့သလား'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ဘာတွေ ငွေဆွေးနွေးခဲ့ကြသလဲ'

'သိမ်းငှက်အကြောင်းတွေပါ'

'ဟင်...လူက သိမ်းငှက်ကို သိတယ် ဟုတ်လား'

'သူက မသိပါဘူးဆရာ...၊ ဒါပေမယ့် သိမ်းငှက်နဲ့
ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းတွေကို ခတ်ခတ် သိမှား
တယ်ဗျ'

'လူက သိမ်းငှက်အကြောင်း တာတော့ ခြောက်သေး
သလဲ'

'သိမ်းငှက်ဟာ လူတော် လူကောင်း တစ်ယောက်...၊
နောက်ပြီး မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်လို့ ခြောက်ပါ
တယ်'

'ဒါကတော့ သူက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဥပဒေအရ သူ့ကို
ဖမ်းရမှာပဲ'

၈၀ မိုးကျော်သူ

'ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ.... အမှန် ပြောရမယ်ဆိုရင်... ကျွန်တော်က ရွှောက်လူဆီက သူ့အကြောင်း ကြားသိတဲ့ အချိန်ကစပြီး သူ့ကို လေးစားလှူဒါန်းပါတယ်.... ခါပေမယ့်.... တာဝန်ဟာ တာဝန်ပဲလို့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်'

'အေး...မင်းက ဒါကို သဘောပေါက်ရင် ပြီးတာပဲ၊ ဒါနဲ့ မင်းက သဲလွန်စ ရခဲ့ရဲ့လား၊'

'မရခဲ့သေးပါဘူး....၊ တော်ကြာ ကျွန်တော် လူတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့ရဦးမယ်'

'ဘယ်သူလဲ'

'သိမ်းငှက်ရဲ့ ချစ်သူပါ'

တုအင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

'ဘယ် ဆိုးလို့လဲ၊ မင်းက သူ့ရဲ့ချစ်သူ ဘယ်မှာလဲ ဆိုတာတောင် သိခဲ့ပြီ ဟုတ်လား၊'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'အခု သူ့ဘယ်မှာလဲ'

'သီလရှင် ကျောင်းမှာ သီလရှင် ဝတ်နေပါတယ်' တုအင်းက မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်ပြန်သည်။

'သီလရှင် ဝတ်နေတယ်ဆိုတော့.... တွေ့ဖို့ လွယ်ပါ့မလား'

'ကျွန်တော် ကြိုးစားရမှာပဲ'

'အေးလေ မင်း မှန်တလဲထင်ရင် ဆက်လုပ်ပေါ့'

အဖြူရောင်လူဆိုး (ပ) ၈၁

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ....၊ ဒါနဲ့ ဝမ်းစွေတစ်ယောက်... စုယန်းပင်က ပြန်သင်ပြီသား'

'ပြန်လာပြီ'

'သတင်းထူးမျိုးရခဲ့ရဲ့သား ဆရာ'

'ဝမ်းစွေ ပြောပြတာကတော့ ပြဇာတ် မန်နေဂျာကို သတ်တဲ့လူနဲ့ သူဌေးကြီးချက် သတ်တဲ့လူဟာ တစ်ယောက်တည်းလို့ ပြောမယ်'

မေးကျန်က တောဝေသွားလေသည်။

'ဟင် တော်တော် အံ့ဩစရာ ကောင်းနေပြီဗျ'

'ဘာဖြစ်လို့....'

'သူဌေးကြီးချက်သိမ် ငှက်သားကို ကျွန်တော်တို့ဆီ လာပြီး ဆက်သွယ်လို့ အသက်ခံရတယ်၊ ပြဇာတ် မန်နေဂျာက ရွှောက်လူကို တွေ့ဖို့သွားတာပါ....၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်နိုင်ပါဘူး'

တုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်တယ်' ဒါကြောင့် ဝါးချွေဖုံးကိုလဲ လွှတ်ထားလို့ မရဘူး၊ ရွှောက်လူရဲ့စာနားလဲ သိပ်ယုံလို့ မဖြစ်ဘူး....'

မေးကျန်သည် ပါးစပ်ပိတ် ထားလိုက်သည်။

တုအင်းက ဆိုင်ရာမှ တလိုက်လေသည်။

ကဲ...ဒီအမှုကော့ မင်းပဲ အခြေအနေကြည့်ပြီး ဆက်
စုံစမ်းပေးတော့၊ ကျုပ်က မင်းကို အာဏာကုန်
လွှဲအပ်ထားလိုက်ပြီ'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ'

တုအင်းသည် သူ့အား နှုတ်ဆက်ပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်
ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

မားကျန်သည် အိပ်ရာမှ ထလိုက်ပြီး အပတ်အစား လဲ
လိုက်သည်။

သူသည် ငှက်မွေးမြူရေး အတိုးအံ့နှင့် တွေ့ရန်ရှိသည်။

သို့သော်...

ယခုသူသည် သီလရှင်ကျောင်းသို့ ဦးဆုံးသွားရန် ဆုံး
ဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့သည်။

— ၀ —

စန္ဒာသီလရှင်ကျောင်း...

ထိုသီလရှင်ကျောင်းသည် မြို့၏အရှေ့ဘက်ရှိဗောဓိတေဇင်
ကျွန်းပေါ်၌ ဟည်ရှိလေသည်။

သီလရှင်ကျောင်း၏ အဆောက်အဦးသည် ကြီးကျယ်ခမ်း
နားခြင်းမရှိပါ။

သီလရှင်အပါးနှစ်ဆယ်ကျော်နှင့် ယေဘဝီဥ-၄၀၆မျှသာ
ရှိသည်။

မားကျန်သည် သီလကျောင်းသို့လွမ်းစင်လိုက်သော အခါ...

တရားသမ္မာများ ရွတ်ဖတ်နေကြသော သီလရှင်များတို့၏
ရွတ်ဖတ်လက်စရှိသော တရားစာသံများသည် ရပ်တန့်သွား
မားကျန်းကို အံ့သြစွာ ကြည့်နေကြသည်။

သီလရှင်ထဲမှ အကြီးအကဲဖြစ်သူတစ်ယောက်က လျှောက်
လာသည်။

'ကျုပ်တို့ဒီနေရာမှာ ယောက်ျားလေးညွှတ်သည် လက်
မခံပါဘူး ဒဏ်ပေးလား'

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က ခန့်ခြံ

က သေချာလှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပါ ဒါ့ကြောင့်

ကြီးတုံတံစွတစ်ခုရှိလို့ စဉ်ကုလန် ပျော်ချင်လို့

သီလရှင်ကြီးသည် မျက်မှောက်ကုတ်၍ အနည်းငယ်စဉ်းစား

လိုက်ပြီဗျာ...

၈၄ မိုးကျာ်သွေ

'ကဲ ဒါဖြင့် ခဏနေဦး ကျုပ်ခေါ်ပေးမယ်'

သီလရှင်ကြီးသည် ယင်းသို့ ပြောပြီး ပြန်လည်ဝင်သွားသည်။

မကြာမီ

အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့်ရှိသော သီလရှင်တစ်ပါးထွက်လာသည်။

ယင်းသီလရှင်သည် ဆံကေသာကို မညှပ်ပဲထား၏။

စူးမည် လုံးဝအလှပြင်ဆင်ခြင်း မရှိသော်လည်း သူ၏ ချောမောလှပသော ရုပ်သွင်အား ဖုံးကွယ်၍မရပါ။

သီလရှင်သက် သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

'ရှင်က ထောက်လှမ်းအဖွဲ့ကလား'

'တုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်နာမည် မာကျန်းပါ'

'ကျွမက စင်ကုလန်ပါ ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲ'

'ဪ... သိမ်းငှက်နဲ့ငှက်ငှက်ပြီး ပြောစရာ ရှိလို့ပါ'

'ရှင် သိမ်းငှက်ကို ရှင်တံ ဖမ်းမိထားလို့လား'

'မမိသေးပါဘူး ကျုပ်တို့ အခု သူ့ကိုလိုက်ရှာနေတုန်းပါပဲ'

'ရှင်တို့က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လွတ်ထားရတာလဲ မိအောင်ဖမ်းထားကြမ်းပါရှင် ဒါမှမူ ကျွန်သီလရှင်ကဝံ့လဲ နေရာမှာရှင်'

သူမ၏စကားကြောင့် မာကျန်းသည်အံ့အားသင့်သွား၏။

'ဪ... ဒီလိုပါ အခုကျွန်တော်လာရတဲ့အကြောင်း

က သူ့ဘယ်မှာရှိသလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ'

'သည်လိုဆိုရင် မှားနေပြီ'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'တစ်ခြားလူက ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိကေစွမ်းသိ

သိလိမ့်မယ် ကျွန်မကတော့ မသိဘူး'

'ဗျာ'

'ဟုတ်တယ်လေ သူက ကျွန်မက အတွေ့ခံချင်တာမှ မဟုတ်တာဘူး'

မားကျန်မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး

သူမကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်

'ကျုပ်က သူ့ကိုဘယ်လိုမှ မလုပ်ပါဘူး သူ့ကိုလည်း

ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်'

သူမ မျက်လွှာပင့်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

'ကျွန်မကို ယုံပါရှင် သူ့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ

တကယ်ကို မသိလို့ပါ'

မားကျန်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရသည်။

ညနေ....

မားကျန်သည် ငှက်မွေးမြူရေးခြံသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။
ယနေ့ လောကတင်းသည် အရက်မူးတော့ပါ။
သူက ခရီးရောက်မဆိုက် ပြုလိုက်သည်။

‘သုဋ္ဌေးကြီးချဲ့ အသတ်ခံလိုက်ရပြီဗျ ခီအကြောင်း
ခင်ဗျားသိပြီးပြီလား’

လောကတင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး

‘ဟင် ဟုတ်သား ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘယ်လိုလဲ ခင်ဗျား ကြောက်မသွားတူးလား’

လောကတင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး

‘လူဆိုတာ တစ်နေ့နေ့ဘော့သေရမှာပဲ အခုဖြစ်လို့
ကြောက်ရမှာလဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ် သူ့ဋ္ဌေးကြီးချဲ့ ကသိမ်းငှက်အကြောင်
သမောင်းပို့လို့ အသတ်ခံရတာ’

‘ဟုတ်လား’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ခင်ဗျားကလဲ သိမ်းငှက်
အကြောင်းကို သတင်းပို့တယ်ဆိုတော့’

‘ဟား...ဟား...ဟား ဘာလဲ ကျုပ်လဲအသတ်ခံရမယ်
လို့ ခင်ဗျားထင်နေတာလား’

‘သည်လိုဆို ခင်ဗျားက ပြောပြမယ်ဆိုပါတော့’

‘အို ကျုပ်က နေ့တစ်ဆောင်ယူထားတယ်ဆိုတာတော့
ပြောပြရမှာပေါ့လေ’

‘တောင်းပြီလေ ဒါဖြင့် ပြောပြပါ’

‘မနက် စုယန်းပင်ယုန်သားရောင်းတဲ့ဆိုင်ကို ညနေ
အချိန်မှာ သွားတွေ့ပါ’

‘ဘယ်သူ့ကို တွေ့ရမှာလဲ သိမ်းငှက်ကို တွေ့ရမှာ
ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘သိမ်းငှက်က စုယန်းပင်သွားပြီး ဘယ်သူ့ကိုတွေ့
မလဲ’

‘ဒါက အရေးမကြီးပါဘူး ခင်ဗျားက သိမ်းငှက်ကို
ဖမ်းစဉ်တယ်ဆို’

‘သူက တစ်ယောက်တည်းလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သိမ်းငှက်ဟာ ဘယ်ဘေ့မှ အစုလိုက်နေ
လေ မရှိဘူး’

မားကျန်သည် လိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားပြောတာ အားလုံးမှန်တယ်နော်’

‘မှန်ရမှာပေါ့ဗျာ’

‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ဒီသတင်း ဘယ်ကရခဲ့တာလဲ’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ မပြောပါရစေနဲ့’

'ခင်ဗျား အခုလို ကျုပ်တို့ကို ပြောပြတာ သိမ်းငှက်
 လာရန်ရှာမှာ မကြောက်ဘူးလား'
 'မကြောက်ပါဘူးဗျာ'
 'တာဖြစ်လို့လဲ'
 'ကျုပ်ကလဲ သေချင်တာ ကြာပါပြီဗျာ'

....၀....

ယခု....
 မားကျန်သည့် အလွန်အရေးကြီးသော ပြဿနာတစ်ခုနှင့်
 ရင်ဆိုင်ရ၏။

ဇောက်တင်း၏ သတင်းက မှန်မည်ဆိုလျှင်
 သူသည် ယနေ့ညမှာပင် သိမ်းငှက်အား ဖမ်းမိမည်သာ
 ဖြစ်၏။
 သို့သော်

သိမ်းငှက်သည် လျှမ်းလျှမ်းတောက် နှာမည် ကျော်ကြား
 သော လူဆိုးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သတင်းစကားအရ သိုင်းဝညာ အလွန်မြင့်မားပြီး ဉာဏ်
 စွမ်း အလွန်ထက်မြက်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင်

သူသည် သိမ်းငှက်အား ဖမ်းနိုင်စွမ်း ရှိမည်လော၊
 အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရပါမူ....
 သူသည် သိမ်းငှက်အား ဖမ်းနိုင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။

နောက်ဆုံး....

သူသည် တပ်ဖွဲ့ရုံးသို့ ပြန်၍ ထောက်လှမ်းရေးမှူးတုံအင်း
 အား တင်မြှလိုက်ရသည်။

....၀....

တစ်နေ့ကုန်ခန့်နီးနီး ဆွေးနွေးပြီးနောက်....

သူတို့သည် အမဝင်သော အချက်အလက် တစ်ခုကိုတွေ့ရှိ
 လာ၏။

သိမ်းငှက်၏ လှုပ်ရှားခဲ့သမျှသော အမှုကို ထေ့လာလျှင်
 သူသည် မိမိအပေါ် အန္တရာယ်ပြုဖူးသူမှန်သမျှ သုတ်သင်ရှင်း
 လင်းတတ်သည့် လူတစ်ဦးဖြစ်၏။

သူဌေးကြီးချစ် သူ၏ သတင်းကို ပိုမိုသည့်အတွက် ဆူဆာ
 သွားရောက် သတ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ယခုမှ...မူ....

၉၀ မိုးကျော်သူ

လေကော်တင်းသည် အဘယ်ကြောင့် သိမ်းငှက် လာရောက်
ကလဲ စားချေမည်ကို ကြောက်လန့်ခြင်း မရှိပါသနည်း။

‘မားကျွန်...မင်းဘယ်လို သဘောရသလဲကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ လောကီတင်းက သူ့သေရမှာမကြောက်
ဘူးလို့ ပြောတာပဲ’

တုအင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

‘အို...လောကမှာ သေရတာမကြောက်ဘဲ လူရှိသလား
ကွ’

မားကျွန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ လောကီတင်းကတော့ တစ်ခုခုအား
ကိုးစရာ ရှိနေပြီနဲ့ ဘူတယ်’

‘ကျုပ်တော့ ဒီလိုထင်ဘူး’

‘ဆရာက ဘယ်လိုထင်သေးသလဲ’

‘ဒီလောကီတင်းဆိုတဲ့လူဟာ သိမ်းငှက်နဲ့ပေါင်းပြီး တို့
ကို လိမ်နေတာ ဖြစ်နေမယ်’

မားကျွန်က ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘သူက အဲဒီလောကီ အတင့်မရဲဘူးလို့ ထင်ပါတယ်’

‘အဲဒီတော့...’

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တော့ သွားမယ်’

အဖြူရောင်လူဆိုး (ပ) ၉၁

‘ငင်းသွားတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘယ်လို ပုံစံနဲ့
သွားမလဲ’

မားကျွန် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်တော့သည်။

...၀...

မားကျွန်နှင့် တုအင်းတို့သည် အကြံအစိုက်နေကြ၏။

သူတို့သည် ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြလေ
သည်။

သင့်လျော်မည့် အကြံဉာဏ်များကိုလည်း တွေးမိနေကြလေ
သည်။

နောက်ဆုံး....

တုအင်းက မေးလိုက်၏။

မားကျွန်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး

‘ကျွန်တော် အကြံကတော့ လူများများနဲ့ သွားခိုင်း

နိုင် မကောင်းဘူးလား’

တုအင်းက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

၂၂ မိုးတောင်ထူ

‘မဖြစ်ဘူး၊ သူ့က တိုလူဟေ့ကို တွေ့သွားရင် ဖာပ၊
မလား’

‘ဒါဖြင့် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

‘အခုည မင်းက သူ့ကို ဖမ်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့ဦး’

‘ဈာ...သူ့ကို မဖမ်းရသေးဘူး ဟုတ်လား’

‘ဒါ...ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အခွင့်အရေး လွတ်သွား
မှာပေါ့’

‘မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ကျုပ်ရဲ့အကြံဟာ ကြီးရှည်ရှည်
နဲ့ ငါ့ကြီးကြီးမျှားတဲ့ အကြံပါ’

‘ရှင်းပြပါဦး ဆရာ’

‘အခု မင်းတစ်ယောက်တည်း သူ့နီးပါး လေ့လာရုံမို့’

‘ဈာ...လေ့လာရုံမို့ တုတ်လားဆရာ’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကျွန်တော်တော့ သဘောမပေါက်ဘူး ဆရာရယ်’

‘ဒီလိုပါ မားကျန်၊ လောက်တင်းရဲ့ သတင်းဟာ မှန်
မမှန်မှ မသိဘဲ၊ တို့က လူမျှားမျှားနဲ့ သွားရင် သူ့က
အလွန်အကင်းပေါ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ လာမှတ
မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းကို သွားပြီး အခြေအနေ
ကြည့်ခိုင်းတာသွားကို မှတ်မိထားရင် သူ့ဟာတို့လက်
က လွတ်နိုင်ပါ့မလားကွ’

အဖြူရောင်လူဆိုး (ပ) ၉၃

မားကျန်သည် တုတ်အင်းရှင်းပြမှ သဘောပေါက်သွားလေ
သည်၊

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဆရာကြီးဟာ သိပ်ကောင်းတာပဲ’

တုတ်အင်းက ပြုံးလိုက်သည်၊

‘ကဲ...မင်းသွားဖို့တာ ပြင်တော့’

○ * ○

သူတယ်လူလဲ

စုယန်းပင်သည်....

မြင်းအရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သည့် ဈေးကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့်-

ထိုနေရာ၌ မြင်းများသည် အမျိုးမျိုးရှိသည်။

မြင်းကုန်သည့်များ မြင်းပွဲစားများကိုလည်း လူစုံတက်စုံ မြင်ရပေသည်။

မားကျန်သည် ယုန်သားရောင်းသည့်ဆိုင်သို့ လှမ်းဝင်ရွာသောအခါ....

ဆိုင်ထဲတွင်

လူအတော်များများ ရောက်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

မားကျန်းသည် တံခါးအဝင်ဝရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဤနေရာသည် အတွင်းတက်နှင့်အပြင်ဘက်ကိုပါ အကဲခတ်ကြည့်လျှင် မြင်နိုင်သည့် နေရာဖြစ်သောကြောင့်-

စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မှာကြားပြီးနောက် ဆိုင်ထဲမှ လူများအား တစ်ဦးချင်း အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

သူနှင့်ကပ်လျက်ရှိသည့် စားပွဲတစ်ခုတွင်

အဘိုးအိုဘဦးက စကားစကားပြောနေသည်။

ဤအဘိုးအိုသည် သိမ်းငှက်မှဟုတ်မှန်း သိလိုက်၏။

အခြားစားပွဲတွင် ငိုနှစ်သောက်သိုင်ပြီး စာချင်းများတူက်နေသည်။

ထိုလူများမှာ မြင်းပွဲစားများဖြစ်ကြသည်ကို သူရိပ်စားမိလိုက်သည်။

ပြောင်းပေါက်အနီး၌ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့် လူငယ်သုံးဦးက ထိုင်၍ စားသောက်နေသည်။

သူတို့၏ရုပ်သွင်သည် အလွန်ကြမ်းတမ်းသဖြင့် အလုပ်အမားများ ဖြစ်ကြမည်ဟု ယုံကြည်သည်။

သူသည် ယင်းသို့ အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ်မှာပင်

အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိသည့် လူတစ်ယောက်သည် သူထံသို့ လျှောက်သွားသည်။

သူက ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမရှိဘဲ ထိုလူထု သူ့အနီးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ယခု

မခွေးကျန်၏ရပ်သွင်မှာ မြင်းကုန်လည်တစ်ယောက်နှင့် တူလှသည်။

အဘိုးအိုသည် ထိုင်ချလိုက်သည်နှင့် သူ့အားပြုံး၍...

‘ခင်ဗျား မြင်းလွှာဝယ်တာလား’

မခွေးကျန်က ခေါင်းညှိလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ’

‘ခင်ဗျား မြင်းဘယ်နှစ်ကောင် ဝယ်မလို့လဲ’

‘အခြေအနေအရပေါ့ဗျာ၊ ဈေးမတည့်ရင်တော့ မဝယ်ဘူးပေါ့ဗျာ’

အဘိုးအိုက ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ဝါဆို ကျုပ်မှာ ဓဉ်လိုနေတာနဲ့ မြင်းကို ဈေးပေါပေါနဲ့ ရောင်းချင်နေတာ အတော်ပဲ’

‘ခင်ဗျားမြင်းက ဘယ်နှစ်ကောင်လဲဗျာ၊ ဘယ်ဈေးနဲ့ ရောင်းမှာလဲ’

မခွေးကျန်ကလဲ အလိုက်အထိုက်မေးလိုက်၏။

‘ကျုပ်မှာ ခုနစ်ကောင်ရှိပါတယ်၊ တစ်ကောင်ကို ထောင့်တစ်ရာနဲ့ ရောင်းမယ်’

‘မလျော့တော့ဘူးလားဗျာ’

‘ဒါကတော့ ခင်ဗျားမြင်းကိုကြည့်ပြီးမှ ဈေးဆစ်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်’

ထိုစဉ်

ဆိုင်းလူလင်က စားသောက်ဖွယ်ရာများ လှာရောက်ချပေးသဖြင့် မခွေးကျန်က ပြုံးပြလိုက်ပြီ...

‘ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ၊ ဗိုက်ကိုအရင်ဖြည့်ပြီးမှ ကြည့်ကြတာပေါ့’

‘ရပါတယ်...ရပါတယ်ဒါနဲ့ ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ’

‘ကျုပ်နာမည်က မခွေးကျန်လို့ခေါ်ပါတယ်’

‘ဪ...ဟုတ်သား၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက မြင်းဝယ်ပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ’

‘ကျုပ်အလုပ်က မုဆိုးအလုပ်ဆိုကော့ မြင်းအသုံး လိုတာပေါ့ဗျာ’

‘ဟာ...ဒါဆို ခင်ဗျား နေ့စဉ်ကစစ်ခုထပ်ဝယ်ရဦးမှာပေါ့’

‘ဘာများလဲ’

‘သိမ်းငှက်’

မခွေးကျန် ရင်ထိတ်သွားသည်။

ထိုလူသည် ရိုးရိုးမြင်းပွဲစားတစ်ယောက်မဟုတ်ဟု သူ ရိပ်မိလိုက်သည်။

သူသည် ထိုလူအား စေ့စေ့ကြည့်ပြီး

ခင်ဗျားက သိမ်းငှက်လဲရောင်းတယ် ဟုတ်သား
ဟင်းပဲတယ်၊ ကျွန်ရောင်းမယ့်သိမ်းငှက်က အလွန်
ဈေးကြီးပါတယ်ဗျာ

ယခု

မားကျန်သည် ထိုလူမှာ တစ်ကိုယ်တော်ခံားပြ သိမ်းငှက်
နှင့် ပတ်သက်နေမည်ဟု ယုံကြည်သည်။

ဤလူကားမည်သူနည်း။

တစ်ကိုယ်တော်ခံားပြမဟုတ်လျှင် သူ၏ အပေါင်းအမိတ်
ဖြစ်မည်။

သူသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီးမှ

ကောင်းပြီလေ၊ တယ်ဈေးလီ

ဈေးက အရေးမကြီးပါဘူး၊ မငွေကတော့ တခြားလူ
က ရှင်းပေးပြီးပါပြီ။

ခါပြင် ပစ္စည်းတော့ တယ်မှာလဲ

ရှိပါတယ်၊ ကျုပ်နောက် လိုက်ခဲ့ပါ

ထိုလူသည် ခြောက်ရပ်၊ မက်တပ်ရပ် လိုက်လေသည်။

မားကျန်သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ချထားပြီး ထိုလူ
ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

* * *

ဆိုင် အတွင်းထက်သို့ ဖြတ်လျှောက်သွားပြီးနောက် -

နောက်ဘက်ခြံဝင်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ခြံဝင်း ဝဲဘက်တွင် မြင်းစောင်းများ ရှိသည်။

ထို မြင်းစောင်းအတွင်း၌ မြင်း ဆယ့်လေးငါးကောင်
ရှိနေသည်။

မားကျန်သည် တစ်ချက်ဝေ ကြည့်လိုက်သည်။

ဤနေရာသည် မြင်းသာရှိသည်။

သိမ်းငှက်ကို လုံးဝ မတွေ့ရပါ။

မြင်းစောင်း အတွင်း၌ သန်မာထွားကျင်းသော လူ
သုံးယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူသုံးယောက်၏ အနေအထားကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
သည်နှင့် မားကျန်သည် ရန်သူ ကျေငွေကွင်းထဲသို့ သက်ဆင်း

မိနေသည်ကို ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

သူ့အား ခေါ်ဆောင်လာသောသူသည် ခြေလှမ်း ရပ်
စန့်လိုက်ပြီး သူ့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ မားကျန် ခင်ဗျားကို ပာရလို ခေါ်လာတာ

စကားပြောရာ ရှိလို့ပါ’

မားကျန်သည် စကားမပြောဘဲ

သူတို့အား အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။

ထိုလူက တစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး...

‘ခင်ဗျားတို့ ထောက်လှမ်းရေးက သိမ်းငှက်ကို လိုက်
ရှာနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရှိလားဗျာ’

‘ဟုတ်တယ်’

မားကျွန်၏ အသံသည် အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေ၏။
ထိုလူသည် လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး...

‘သိမ်းငှက်က မှာလိုက်ပါတယ်၊ သူ့ဒီတစ်ခါကျူးလွန်
မိခဲ့တဲ့ အမှုတာ တောက်လွမ်းရေးအဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်းပေါ်
ပုံကျနေတယ်ဆိုတာသိပါ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လာပြီးအဖမ်း
ခံမလို့ ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ
တွေလုပ်စရာရှိနေသေးလို့ သူ့ကိုအချိန်နည်းနည်းပေး
ပါလို့ ပြောခိုင်းလိုက်ပါတယ်’

မားကျွန်းသည် ထိုလူအား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး...

‘သူက ဘာဖြစ်လို့ ရက်ချိန်းတောင်းရတာလဲ၊ ဥပဒေ
ဆိုတာ ရက်ချိန်းပေးရတယ်လို့ မရှိဘူးကွ’

‘ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ၊ သူ့မှာ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိနေသေး
လို့ အခုလို ခွင့်တောင်းရတာပါ’

မားကျွန် မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ ဒါက ကျုပ်တို့ကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ ဆွဲထား
တဲ့ သံဘေးလား’

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ သိမ်းငှက်ကဒီလိုလူစားမျိုးမဟုတ်
ပါဘူး’

‘ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့ သူက ဘာလဲ သူ့ဌေးကြီးချက်ကို သတ်
လို့ အားမရသေးဘူး၊ ဘယ်သူ့ကိုမျှား သတ်ဦးမ
လို့လဲ’

ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါတွေက ကျုပ်လုံးပေါ်တတ်ဘူး၊ သူ့မှာတဲ့အတိုင်း
ကျုပ်ပြောပြရတာပါ’

‘နေပါဦး၊ မင်းတို့က သိမ်းငှက်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်
နေသလဲ’

‘ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ပါဘူးဗျာ၊ သူက ငွေပေးပြီး
ခိုင်းလိုက်လို့’

‘ဒါဖြင့် သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ၊ ကျုပ် သူ့ကိုတွေ့ချင်
ဘယ်လို’

‘ဒါတွေက မဖြစ်ဘူးထင်တယ်’

‘သူက မင်းပြောသလို ကတိတည်မယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်
လို့ ကျုပ်တို့ကိုလွှာမတွေ့ရမှသာလဲ’

‘ဒါတွေတွေက ကျုပ်မသိဘူး၊ သူပြောမြဲတဲ့ စကား
ကိုပဲ ပြောပြရတာပါ’

‘ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်တိုင်လာပြောပါ’
ထိုလူက ခေါင်းယမ်းပြီး...

‘မဖြစ်လို့ပါဗျာ’

မားကျွန် မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုရင် မင်း ကျုပ်တို့ဦးနာကို ခဏ လို ခံခဲ့ပါဦး’

ထိုလူက ပခုံးတစ်ချက်တွန့်လိုက်သည်။

‘ဘာလဲ ကျုပ်ကို ဖမ်းမလို့ဟုတ်သွား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကျုပ်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ’

မင်းက ဓားစာသိမ်းခံရတဲ့ပတ်သက်နေလို့ မင်းကို
အလိုက အလိုပါအဖြစ်နဲ့ ဖမ်းနိုင်တယ်ကွာ
သုသည့် ယင်းသို့ပြောပြီးသည်နှင့် ထိုလူ၏ လက်ကို ဖမ်း
ချုပ်ထားလိုက်သည်။
ထိုစဉ်မှာပင်....
မြင်းစောင်းထိုး၍ ရပ်နေသေးလူသုံးယောက်သည် သူ
ထံသို့ ပြေးလာပြီး....
‘ဟေ...တို့လူကို လွှတ်လိုက်’
ထိုလူသုံးယောက်အနက် အရပ် ယောက်ျားထောင် မောင်း
မောင်းရှိသော လူက ခပ်ဆတ်ဆတ် ဟစ်အော်လိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။
မားကျန်က သူတို့အားကြည့်လိုက်ပြီး....
‘ဘာလဲ မင်းတို့က မင်းမှုထမ်းကို အနှောင့်အယှက်
ပေးမလို့လား’
ထိုလူသုံးယောက်သည် သူ့အား ဝိုင်းရံလိုက်ကြသည်။
ချမ်း....
ထိုသုံးယောက်သည် ခါးမှာ ချိတ်ထားသောခံးများကို
ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။
‘ဒီမှာ မားကျန်၊ ကျုပ်တို့ လူကို လွှတ်လိုက်ပါလို့
ပြောနေတာ မကြားဘူးလား’
ခက်ချေပြီး
မားကျန်သည် သူ့ဖမ်းထားသောလူ၏ လက်ကို လွှတ်
မှားနည်းကော် ဆက်လက်ဖမ်းနေလည်းခက်နေသည်။

‘မင်းတို့က ကျုပ်ကို ခမ်းနဲ့ ခုတ်မလို့ထား’
‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လူကို မလွှတ်ရင်တော့ ကျုပ်တို့က
မလွှဲမရှောင်သာ ခုတ်ရတော့မှာပဲ’
မားကျန်သည် ဖမ်းဆုပ်ထားသောလူအား တစ်ချက်ဆွဲ
ပြီး ဆိုသုံးယောက်တို့သို့ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။
ထိုလူမှာ ခြေထောက်ယိုမီးယိုင်ကာ-
သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ထိုသုံးယောက်ထံသို့ အရှိန်ပြင်း
စွာဖြင့် ဝင်သွားသည်။
တစ်ဆက်တည်းမှာပင်-
မားကျန်၏ လက်သီးများသည် လျှပ်တစ်ပြက် အရပ်
ထောင်ထောင်မောင်းမောင်းလူ၏ ရင်ဝသို့ ထိုးသွင်းလိုက်
သေးသည်။
အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့်....
ထိုလူသည် တိမ်းရှောင်ချိန်မရတော့ဘဲ-
မားကျန်၏ လက်သီးသည် သူ၏ ရင်ဝဝသို့ ထိုးသွင်း
မိလေတော့သည်။
‘ဝိုန်း’
ထိုလူသည် နေ့ခက်သို့လွဲကျသွားသည်။
ကျန်လူနှစ်ယောက်သည် ခားကိုယ်စီဖြင့် မားကျန်အား
ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လိုက်သေးသည်။
မားကျန်သည် လက်နက်ပါမလာသဖြင့် ကပျားကပျား
ရှောင်ထိမ်းနေရသည်။

ကျန်နှစ်ယောက်မှာလည်း သူ့အား ထပ်မံ ဝင်ရောက်
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ယခု....

မားကျန်သည် သူတို့၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခြင်းကိုခံနေရ
သည်။

မားကျန်သည် မိမိ၏ အမှားကို သိလိုက်သည်။

သူသည် ရှောင်တိမ်းရန် တပြည်းဖြည်း နောက်သို့ဆုတ်
လွှားသည်။

ရှုတ်တရက်....

လူရိပ်တစ်ခုသည် မြင်းစောင်းထဲမှ ထွက်လာသည်။

‘ဟေ့....အားလုံး၊ ရပ်လိုက်’

သူ၏ အသံမှာ တိတ်ဆိတ်သော ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးအား
ပဲ့တင်ထပ်သွားလေသည်။

မားကျန်သည် ထိုလူကို ကြည့်လိုက်ရာ-

မျက်လုံး အစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

‘ဟင်... ဆရာ’

ထိုလူမှာ တုအင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် မြင်းလည်းမောင်းသမား အသွင်ဖြင့် ရုပ်

ဖျတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မားကျန်အား ဝိုင်းရံ တိုက်ခိုက်သော လူလေးယောက်
တို့သည် မားကျန်ဘက်မှ လူရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်နှင့် ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်သွားကြလေသည်။

* * *

မားကျန်သည် ခေါင်းငုံ့ထားသည်။

တုအင်းသည် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ကာ သူ့အား

ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ မားကျန်၊ မင်း သိမ်းငှက်ကို တွေ့ခဲ့ရဲ့
လား’

မားကျန်က ခေါင်းခါယမ်းပြုလိုက်သည်။

တုအင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

‘အင်း.... မင်းတောတော့ တော်ဝါတယ်ကွာ....၊ ဒါပေ
မယ် တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တစ
ခက်တယ်’

မားကျန်သည် ခေါင်းမော့ကြည့်ရင်း....

‘ကျွန်တော် မှားသွားပါတယ်ဆရာ’

‘အေး....မင်း အမှားကို မင်း သိရင် ပြီးတာပဲ....၊

မင်းကို ငါ သေချာ ပြောလိုက်သားပဲ၊ လေ့လာရုံ
လေ့လာပါလို့ အခုတော့ ကွင်းဆက် ပြတ်သွားပြီ
မဟုတ်လား’

မားကျန်က ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်သည်။

တုအင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး-

‘ကဲ-ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်း အခု ဆိုင်
ရှေ့ကို မြန်မြန်သွား အိမ်မှာပဲ ထိုင်ပြီးနေပါ’

မားကျန်က မျက်ခမှောင်ကုတ်သွားသည်။

‘အခုသွားထိုင်ဖို့ လိုသေးသလား ဆရာ’

‘လိုတာပေါ့’

'ကောင်းပါပြီ၊ အခုပဲ ကျွန်တော်သွားပါမယ်'
 'ဒေး...မင်းမှတ်တမ်းရမှာက ကနေအဖို့ တို့က လူ
 မမ်းဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ လေး လာစုံစမ်းဖို့ပဲ
 တုအင်းသည် ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက်...
 မြင်းစောင်းထဲသို့ ပြန်သည့်ဝင်ရောက်၍ ပျောက်ကွယ်သွား
 လေတော့သည်။

.....o.....

မားကျန်သည် သူ့ဆိုင်နေသော စားပွဲသို့ ပြန်လည်ရောက်
 ရှိလှသည့်အခါ...
 မနေညက တွေ့ခဲ့ရသော လူငယ်သည် အေးဆေးစွာ ထိုင်
 နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
 ထိုလူငယ်သည် သူ့အား မြင်တွေ့သွား၏။
 သို့သော်
 မည်သို့မှ တုန်လှုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ထူခြေရစွာဖြင့် ထိုင်နေ၏။
 သူသည် မနေနိုင်တော့ပါ။
 ထိုလူရွယ်လဲ လျှောက်သွားပြီး...
 'မိတ်ဆွေ...မင်းကို ငါ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်'
 'ဘာများလဲဗျ'
 လူရွယ်၏ အသံမှာ အေးဇက်ဇက်နိုင်သွန်းလှသည်။
 မားကျန်းသည် လူရွယ်၏ ရှေ့၌ ထိုင်ချလိုက်၏။

'တစ်နေ့ညက မင်းသမီးသားလေးတို့ သူ့ဥဌးကြီးချသေ
 တဲ့အကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရတယ်'
 'ဪ...ခါလား၊ ခါက အသေးအမွှားပါ'
 'လူတစ်ယောက်လုံးကို သတ်ခဲ့ကြတာ အသေးအမွှား
 လား'
 'သူ့ဥဌးကြီးချဟာ တရားမဝဖြင့် ငွေတိုးချေတယ်၊
 လယ်သမားတွေရဲ့ ဇာယိကို ကလိမ်ကျပြီး သိမ်းတယ်၊
 ဆင်းရဲသားတို့ရဲ့ ဘေးပျိုးတွေကို ဖျက်ဆီးတယ်၊ ဒီလို
 လူမျိုး သေသွားတာဟာ တခြားသူတွေအတွက် မကံ
 ယုံသတင်းပေါ့'
 'ခါ၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲကွ၊ ဥပဒေကျူးလွန်တဲ့ လူ
 ကို ဥပဒေကသာ ပြစ်ဒဏ်ပေးနိုင်တယ်၊ ဘယ်သူကမှ
 သူ့ကို သတ်ခွင့်မရှိဘူး'
 'အေးပါဗျာ၊ အခု သူ့သေသွားပြီပဲ'
 'သူ့ဘယ်လို သေတယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား'
 'သိပါတယ်၊ အေးထိုးခံရလို့ပါ'
 'ဘယ်သူက သူ့ကို ခံားနဲ့ထိုးတာလဲ'
 'သူ့ကို ခံားနဲ့ထိုးတဲ့ လူကပေါ့'
 မားကျန်သည် ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်သွား၏။
 သို့သော်
 တုအင်းက အတန်တန်မှာခဲ့သည့်အတွက်...
 သူသည် ဒေါသကို ချုပ်တည်းလိုက်ရ၏။
 သူသည် ပြုံးပြလိုက်ပြီ။

‘ကဲပါလေ ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ မင်းကဒီကို
လာတာ ငါ့ကို စောင့်နေတာ ဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျားဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ’

‘ဒါလောက်တော့ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားဒီမှာ ရှိမယ်ထင်
လို့ လွှာစောင့်နေတာပါ’

‘တစ်နေ့ညက မင်းကိုငါ စောင့်နေတာ သူဌေးချစ်
သတင်းကို လာပို့တာကနေ ဒီမှာ စောင့်တာတော့
ဘာသတင်း ပို့ဦးမလို့လဲ’

‘ဒီလိုပါ၊ သူဌေးကြီးချစ်ကို သတ်တာဟာ သိမ်းငှက်လို့
အားလုံးက ထင်ကြမှာပဲ’

‘မင်းရော ဘယ်လိုထင်သလဲ’

‘ထိုလူက ခေါင်းခါလိုက်၏’

‘မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ တစ်ယောက်ယောက်က သတ်ပြီးသိမ်း
ငှက်ခေါင်းပေါ် ပုံချလိုက်တာပါ’

‘မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်သလဲ’

‘ထိုလူမျှယ်က ပြုံးလိုက်သည်’

‘ကျုပ်က သိလို့ ပြောတာပေါ့’

‘ဘာလဲ သိမ်းငှက်က မင်းကို ပြောခိုင်းလို့လား’

‘မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီစာစုကို လာပြောရတာ
လဲ’

‘ဒါကတော့ဗျာ၊ ခင်ဗျားထို့က သိမ်းငှက်နောက်ကို
မဲ့လိုက်နေတော့ လူသတ်တရားခံ အစစ်လွတ်သွားမှာ
စိုးလို့ပါ’

မားကျန်သည် သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

‘မင်းက ဘာဖြစ်လို့ အခုလို လာပြီး သတင်းပို့နိုင်
တယ်ဆိုတာ ငါ့ကျေနပ်အောင် ဖြေရှင်းပါ၊ မဖြေရှင်း
နိုင်ရင်တော့—’

ထိုလူမျှယ်သည် အေးတိအေးစတ် ပြုံးလိုက်၏

‘ရပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဖမ်းချင်ရင်လဲ
ဖမ်းနိုင်ပါတယ်’

မားကျန်က မျက်မှောင် ကုတ်သွားသည်။

စွာသည် ထိုလူငယ်အား အတန်ကြာကြည့်လိုက်ပြီး

‘မင်းကို ငါမဖမ်းသေးပါဘူးကွာ၊ ကနေ့ မင်းငါ့ကို
စောင့်နေတာ ဒီအတွက်ပဲလား’

‘မတုတ်သေးဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ပြောစရာ နှစ်ခု ရှိနေပါ
တယ်’

‘ပြောပါ’

‘ပထမတစ်ခုက သူဌေးကြီးချစ်ကိုသတ်တဲ့လူဟာ သိမ်း
ငှက်မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ရှင်းပြချင်တာပါ၊ ဒုတိယ
တစ်ချက်ကတော့ လူတစ်ယောက်ကို သွားကွေ့ဖို့တိုက်
တွန်းချင်လို့ပါ’

‘ဘယ်သူ့ကို သွားကွေ့ရမှာလဲ’

ယိုလိမ်လုံကိုပေါ့
 'ယိုလိမ်လုံဆိုတာ ဘယ်သူလဲ'
 'မြို့ခံအနောက်ဖက်ဈေးက တီးဝိုင်းအဆိုတော်ပါ'
 'အဆိုတော်ဟုတ်လား'
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 'သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သွားတွေ ရှမ္မာလဲ'
 'ခင်ဗျားအတွက် အကျိုးရှိနာပါ'
 'မင်းပြေးတာ သေချာရဲ့လား'
 'သေချာပါတယ်'

မားကျန်သည် သူ့အား ကပ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး....
 'ခါနီး မင်းနာမည်ကိုပဲ သိရဘူးလား'
 လူငယ်က ပြုံးလိုက်သည်။
 'ကျုပ်နာမည် မုနန်း သိမ်းလောကသားတွေကတော့
 မျက်နှာဖြူမုနန်း ဟိုသိမ်းပေါ့တယ်'
 မားကျန်သည် စကားမပြောတော့ပါ။
 ထိုင်ရာမှ အောက်ပြုံး
 သူ၏ စားသောက်ဖွယ်ရာ ကျသင့်စွေကို လေးလိုက်သည်။
 သို့အပြင် ဤလူငယ်စားသောက်သမျှ အဖိုးအခသည်
 ပေးချေလိုက်သည်။
 ထိုနောက်
 ဆိုင်ခန်းထဲမှ လှမ်း၍ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

* * *

အဆိုတော်ယိုလိမ်လုံ

ဖုတ်တံ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 အမှန်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုသည်မှာ များသောအား
 ဖြင့် ပြတော် (သို့မဟုတ် ကွက်စိပ်ကို ပြောပြသည့် အစီအစဉ်
 များ ရှိတတ်ကြသည်။
 ဖုတ်တံ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာမူ အဆိုတော်များဖြင့် လာ
 ရောက် စားသောက်ကြသော ပရိသတ်များအား ဧည့်ခံဖြေ
 ဖျော်ပေးသည်။
 မားကျန်သည် ဖုတ်တံလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိလွှာ
 သောအခါ-
 ယိုလိမ်လုံသည် နှစ်မြင်ပေါ်၌ သီဆိုနေပြီဖြစ်သည်။
 ဆိုင်လူငယ်သည် မားကျန်အား မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ကပျာ
 ကယာ ကြိုဆို၍ နေရာချထားပေးလိုက်သည်။

‘အင်ကိုကြီး၊ ကနေ့ အတော်အားနေပါလားဗျာ၊
တစ်ခါမှ မလာဘူးပဲ လာတယ်ဆိုတော့ အမှု’
‘ဒို့...မဟုတ်တာ’

မားကျန်သည် ဆိုင်လုလင်၏စကားကို ဟန့်ကားလိုက်လေ
သည်။

ကျုပ်က အမှုကိစ္စနဲ့လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ယိုလိမ်လုံရဲ့
တေးသံကို လာပြီးနားထောင်တာကွ’

ဆိုင်လုလင်က ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်လား၊ ဟဲ့-ဟဲ့...နားထောင်ပါဗျာ၊ တော်ကြာ
စွဲသွားရင် ခက်မယ်နော်’

မားကျန်သည် ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကိုထုတ်ယူ၍ ဆိုင်လုလင်
၏လက်ဆဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ် ယိုလိမ်လုံနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ဓမ္မာချင်တယ်၊

‘ပင်း ဆောင်ရွက်ပေးစမ်းပါကွာ’

ဆိုင်လုလင်သည် ငွေဒင်္ဂါးတစ်ပြားကိုယူ၍ မားကျန်အား
အံ့ဩစွာဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

မားကျန်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ၊ မင်းက လုပ်မပေးချင်ဘူးလား’

ဆိုင်လုလင်သည် တပျာကယာပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ငွေ
ဒင်္ဂါးကို အိတ်ထဲသို့ ကမန်းကတန်းထည့်လိုက်ပြီး

‘မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါမယ်၊ ကဲ...
ထိုင်ပါဦး’

....၀....

အဆိုတော် ယိုလိမ်လုံသည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှဆင်းလာပြီး သူ၏ အနားယူသော အခန်း
ထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သောအခါ...

မားကျန်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဆိုင်လုလင်က ကြိုတင်ပြီး အကြောင်းကြားထားသော
ကြောင့်လည်း သူမက အံ့ဩခြင်းမရှိခဲ့ပါ။

မားကျန်သည် မတ်တပ်ရပ်လိုက်ပြီး

‘ခင်ဗျားက ယိုလိမ်လုံမဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

‘ခင်ဗျားနဲ့လာတော့ပါလို့ လူတစ်ယောက်က ပြော
လိုက်လို့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ထိုင်ပါရှင်’

မားကျန်က ပြန်လည်ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ယိုလိမ်လုံအား အကဲခတ်ကြည့်
နေသည်။

ယိုလိမ်လုံမှာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသည်။

သို့သော်

အလွန် လှပချောမောနေသေး၏။

သူမသည် မားကျန်ခေ့ ၌ ထိုင်လိုက်ပြီး

‘ရှင်နဲ့ အရောင်းအဝယ် ဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော်က ကုန်သည်မဟုတ်ဘဲ’

ယိုလိမ်လုံက ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒီလိုပါရှင်၊ လူတစ်ယောက်က ရှင်ကို ပီကင်းမြို့တော်
မှာ သုံးလသွားပေးနေပါလို့ ကျွန်မလို ပြောခိုင်း
လိုက်ပါတယ်ရှင်’

မားကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘ဘာပြောတယ်၊ ကျုပ်က ဘာဖြစ်လို့ ပီကင်းကိုသွား
ရမှာလဲ၊ ကျုပ်မှာ တာဝန်ခံဝတ္တရားတွေက အများ
ကြီး ရှိနေသေးတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ တာဝန်ခံဝတ္တရားတွေကို ခဏ ခွင့်
ယူလိုက်ပါရှင်၊ ရှင်က ပီကင်းမှာ ဟိုတယ်ကြီးနဲ့ နေရ
မယ်၊ အတောင်းဆုံးအစားအစာတွေကို စားရမယ်၊
ရှင်အနားမှာလဲ ကျွန်မရှိတယ်၊ သုံးလပြည့်တာနဲ့
ရှင်လက်ထဲကို ငွေတစ်သိန်း ရောက်လာလိမ့်မယ်ရှင်’

မမားကျန်၏ မျက်ခုံးမှူးအစုံသည် ပို၍ပင်ကုပ်သွားလေ
သည်။

‘ကျုပ်က တော်တော်ကို ကံကောင်းနေပါလွှားဟေ့
‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကဲ...ရှင်လက်ခံမယ် မဟုတ်လား’

‘နေပါဦးလေ၊ ကျုပ်အပေါ်မှာ စေတနာအကောင်း
ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘယ်ယူလဲဆိုတာကို ပြောဦးမှ
ပေါ့’

‘ဒါဆို သိပ္ပံမလိုပါဘူးရှင်၊ သူတယ်သူလဲဆိုတာကို
ကျွန်မလဲမသိဘူး’

မားကျန်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘သူတို့ စိတ်ကူးလဲပြီထင်တယ်’

‘ကဲဖြစ်လို့လဲရှင်’

‘ထေခက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရှိ
တာမှမဟုတ်ဘဲ ကျုပ်ကို ပီကင်းပို့လိုက်ရင် သူတို့ လုပ်
ချင်တိုင်းလုပ်လို့ရမယ်ထင်ထားတာ ရယ်စရာပဲ မဟုတ်
လား’

‘ခါကတော့ ကျွန်မနားမလည်ဘူးရှင်၊ ရှင်က လက်ခံ
မလား၊ လက်မခံဘူးလားဆိုတာကိုပဲ ကျွန်မသိချင်
တယ်’

‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက အခုလိုပြောပေးတာ ဘာ
အကျိုးရှိလို့လဲ’

‘ကျွန်မက ပြောပေးခအတွက် ငွေငါးထောင် ရမယ်
ရှင်’

မားကျန်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး

‘အေးလေ၊ ခင်ဗျားကသာ ကျုပ်ရဲ့စကားကို နား
ထောင်မယ်ဆိုရင် မင်း ငွေငါးထောင်ရစေမယ်’

‘ဒါဖြင့် ပြောပါရှင်’

‘ဒီလိုပါ၊ ခင်ဗျားကိုပြောခိုင်းလိုက်တဲ့လူက ဘယ်သူ
လဲဆိုတာ ပြောပြရင် ခင်ဗျား ဆိုငွေငါးထောင်ကို
ရစေရမယ်’

‘ကျွန်မပြောပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်မ မသိပါဘူးလို့’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ် အကြောင်း
ပြန်မလဲ’

‘ဒါကတော့ ကျွန်မနဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့နည်းလမ်းတွေ
နေလို့ပေါ့’

‘ဘယ်လိုဆက်သွယ်သလဲ’

‘မပြောပါရစေနဲ့ရှင် ကျွန်မကို ငွေတစ်ရာပေးထား
လို့ဧါ၊ အလုပ်အောင်မြင်သည်ဖြစ်စေ မအောင်မြင်
သည်ဖြစ်စေ ဒီငွေပြန်ပေးစရာမလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်

လျှို့ဝှက်ချက်ကိုတော့ ထုတ်ဖော်မပြောရဘူးတဲ့’
ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဖမ်းချုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ

ကော ထည့်ပြီးစဉ်းစားပါဦး’

‘အို...ရှင်ကလဲ ကျွန်မကို ဖမ်းချုပ်လို့လဲ အကျိုးမ
ပါဘူးရှင်’

မေးကျန်သည် မှတ်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

သူသည် နည်းပရိယာယ်ကို ပြောင်းလဲရလိမ့်မည်ဟုလည်း
တွေးမိလေသည်။

‘ကဲပါလေ ကျုပ်လက်ခံလိုက်မယ်’

ယိုလိမ်လိုက် ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ဟင်...ရှင်တကယ်ပြောနေတာလားရှင်’

‘တကယ်ပေါ့၊ ဒါပေမယ့်...’

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ’

‘ကျုပ်နဲ့ သိမ်းငှက် တွေ့ဆုံဖို့လှပေးပါ’

‘ရှင်...သိမ်းငှက်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ’

‘သိမ်းငှက်ဟာ ဘာလဲဆိုတာ ထူထောင်ပါတယ်’

‘အတိုင်းသေ ပြောလိုက်ပါ’

‘ကောင်းပါပြီရှင်’

‘ဒါဖြင့် တို့ဘယ်ဘာတွေ ပြန်ဆုံကြမလဲ’

‘မနက်ဖြန် စောစောပေါ့’

‘ကောင်းပါပြီလေ’

မေးကျန်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်ပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်
ခွာသွားသည်။



မေးကျန်သည် တပ်ဖွဲ့ရုံးသို့ ပြန်သွားခြင်းမရှိပါ။
သူသည် အမှောင်ထုကိုကွယ်၍ ယိုလိမ်လို့၏ နေရာသို့
အောင်ကြည့်နေသည်။

သို့သော်...

ယိုလိမ်လို့သည် အပြင်သို့ ထွက်လာသည်ကို လုံးဝမတွေး
မိပါ။

မေးကျန်က တွေ့ဝေသွားသည်။

‘အင်း...ဒီအမျိုးသမီးက ဘာတွေ့ရုပ်ခန့်မှန်းမသိဘူး’

ဟုလည်း ကြိုက်၍ရှေ့ရှုတ်မိလိုက်သည်။

သူသည် ခြံထဲသို့ ထပ်မံဝင်သွားသည်။

၁၁၈ မိုးကျော်သူ

ဆိုင်လှောင်သည် ကုလားထိုင်များ သိမ်းဆည်းရင်း....

‘သုအိပ်နေပါပြီ ခင်ဗျာ’

မားကျန်သည် မည်သို့မျှတတ်နိုင်တော့ဘဲ တပ်ဖွဲ့ရုံးသို့
ပြန်သွားရသည်။

* * *

ယိုလိမ်လိုသည် မအိပ်သေးပါ။

သူသည် မားကျန်၏ လှုပ်ရှားမှုကို တိတ်တဆိတ်အကဲခတ်
နေခြင်းဖြစ်သည်။

မားကျန် တဆယ်ခင်ပြန်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်
နှင့်ပင်....

အပြင်ဘက်သို့ ခြေလှမ်း၊ သုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်လာလေ
သည်။

ထိုစဉ်....

ဝေါတစ်စင်းသည် သူမရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူမသည် ဝေါစင်ပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်နှင့် ဝေါစင်
ထမ်းသော လူနှစ်ယောက်သည် ပြေးလွှားကာ ထိုနေရာမှ
ထွက်ခွာသွားသည်။

ထိုဝေါစင်၏ နောက်တွင်—

လူသုံးယောက် ခြံရံ၍ လိုက်ပါသွားသည်။

— ၀ —

ဝေါစင်သည် လမ်းကြားနှစ်ခုသုံးခု ချိတ်ကွေ့ပြီးနောက်
အလွန်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော ခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ရောက်ရှိ
သွားသည်။

ထမ်းစင်သည် အနောက်ဘက်ဆောင်သို့ တည်တည် မတ်
မတ်ဝင်သွားသည်။

မီးရောင်ထိန်လင်းနေသော အခန်းတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်တန့်
သွားသည်။

ယိုလိမ်လိုသည် အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့်အသက်
ဈေးဆယ်ခန့်ရှိသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သူ့အားကြို
ဆုံနေ၏။

‘ဪ ရောက်လာမှကိုး ထိုင်ပါ ယိုင်ပါ’

ဟုတ်ကဲ့ရှင့်

ယိုလိမ်လိုက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ တွေ့ခဲ့ရဲ့လား’

‘တွေ့ခဲ့ပါတယ်ရှင်’

‘သူက ဘယ်လို အပြစ်ပေးသလဲ’

‘ပထမတော့ သူကလက်မခံပါဘူး၊ ကျွန်မကြိုးစား

ပြီးပြောမှ လက်ခံလိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်’

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ’

‘သူ့စာ တစ်ခု တောင်းဆို ဘားတယ်’

‘ဘာမျှစလဲ’

‘သုပီကင်းမသွားမီ၊ သိမ်းငှက်နဲ့ တွေ့ဖို့စီစဉ်ပေးပါ

လို့ ပြောပါတယ်’

ရှင် သိမ်းငှက် ဟုတ်လား၊
ဟုတ်ပါတယ်

အမျိုးသမီးက မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

အင်း သူ့က ငါတို့က အထင်လွန်နေပြီထင်တယ်

ယိုလိမ်လုံက သူမအား မော့ကြည့်နေ၏။

အမျိုးသမီးသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး

ညည်း သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ။ တို့ကိစ္စနဲ့သိမ်းငှက်ဟာ

တယ်လို့မှ မပတ်သက်ပါဘူးလို့

ယိုလိမ်လုံက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်။

မဖြစ်ဘူးထင်တယ် အစ်ကြီး သူကစကားတစ်ခွန်း

ပြောရင် တော်ကော်ပြင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ

အမျိုးသမီး၏မျက်နှာသည် ခေါင်းယောင် သမ်းလွှာလေ

သည်။
'ငါ့မှာထားတဲ့အတိုင်းပြောပါ။ ကျန်တာ နှင်နဲ့ဘာမှ
မဆိုင်ဘူး'

ယိုလိမ်လုံက ပန်းတစ်ချက်တုန်လိုက်သည်။

'ကောင်းပဲ ပြီရှင်... ကျွန်မပြောလိုက်ပါ့မယ်'

သူမသည် ယင်းသို့ပြောပြီး အမျိုးသမီးအား နှုတ်ဆက်၍
ခြံဝင်းထဲမှထွက်ခွာလာသည်။

....၀....

လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခြံဝင်းတစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်၍နေ
ပြီ ဖြစ်သည်။

မီးရောင်များ မရှိတော့သည့်အတွက် မှောင်မည်းနေထေ
သည်။

ယိုလိမ်လုံသည် သူမ၏အခန်းဝသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ
အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူမ ထွက်ခွာလာစဉ်တုန်းက အခန်းကို သေဥဖြင့် သေ
ချာစွာပိတ်ခဲ့သည်ကို မှတ်မိသည်။

ယခုမှာမူ-

အခန်းသေစွမှာ ပွင့်နေပြီဖြစ်သည်။

သူမသည် တံခါးတုန်း၍ အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေ
သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်းနေ၍....

သူမသည် မည်သည့်အရာကိုမှ မမြင်ရပါ။

သူမသည် အခြေအခြေမဟန်မှန်းသိရသဖြင့် အခန်းထဲမှ
ပြန်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်....

သူနောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

အလွန်သန်မာသောလက်တစ်ဖက်သည် သူ၏သည်ပင်းကို
သိုင်းဖက်ထားပြီ....

အခြားတစ်ဖက်သည် သူမ၏ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်
သည်။

'မကြောက်ပါနဲ့'

ချိုသာပျော့ပျောင်းသော အသံတစ်ခုက သူမနားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျုပ် အာမှမလုပ်ပါဘူးဗျား ကျုပ်မေး ချင်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်း ရှိနေလို့ပါ၊ ပြော မယ် ဟုတ်လား’

ယိုလိမ်လုံသည် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူမ၏ပါးစပ်အား ပိတ်ထားသောလက်ကို ပြန်လည်၍ ရုတ်သွား၏။

‘ကျွန်မ...ကျွန်မ မီးတွန်းပါရစေ’

‘မလိုဘူး’

သူမ၏လည်ပင်းအား သိုင်းဖက်ထားသော လက်မှာကား ထွတ်သေးပေး

‘ရှင်ဘယ်သူလဲ’

‘ကျုပ်ဘယ်သူဆိုတာ အရေးကြီးပါသွား၊ ကျုပ်မေး ခွန်းကို မှန်မှန်ဖြေဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်၊ တကယ် လို့ ခင်ဗျားလိမ်လည်ဖြေမယ်ဆိုရင် အသက်အန္တရာယ် ရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ သိထားပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ’

‘ပထမ ခင်ဗျားနဲ့မေးကုန်တို ဆွေးနွေးတဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်သူက ဆက်သွယ်ပေးသလဲ’

‘မျက်နှာဖြူ မုစန်းပါ’

‘ဓုတိယ ခင်ဗျား ဘယ်ကဲ့သွားတောလဲ’

‘ဘယ်နေရာလဲဆိုတာ ကျွန်မရောက်သွားပေမယ့် မသိ ပါဘူးရှင်’

‘ထားပါ၊ တေခွယေ...မင်း ဘယ်သူနဲ့ သွားတော့တော လဲ’

‘အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါ’

‘အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အဲဒီအမျိုးသမီးက အသက်သေးဆယ်ကျော် ရှိတယ်၊ နောက်ပြီး အတော် ကိုချောပါတယ်’

‘ဟုတ်ပြီ...သူ့မျက်နှာမှာ မွဲတစ်လုံးရှိတယ် မဟုတ် လာ’

ယိုလိမ်လုံသည် အသေအချာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ-

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

အမှောင်ထဲမှလူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်စေတော့ သည်။

‘ကျုပ်သိပြီ၊ လူ့စာ မိသခင်မပဲဖြစ်ရမယ်’

ယိုလိမ်လုံသည် ထိုထူးဆန်းဘောနာမည်ကဲ့ ကြားလိုက်ရ သော်လည်း...

သူမလည်း မည်သို့မှ အံ့သြခြင်း မရှိပါ။

‘ကောင်းပြီလေ... အခုလို လာပြီးနှောင့်ယှက်ရတာ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကုန်နည်ကိစ္စ ကို အိပ်မက်မက်သလိုပဲ သဘောထားလိုက်ပါ၊ ဘယ် သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်’

ထိုလူသည် စာရွက်ကလေးတစ်ခုကို သူမလက်ထဲသို့ထည့်ပေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကတော့ ကျေးဇူးရှိရင် သိတတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို သစ္စာဖောက်ရင်တော့ ကျုပ်ကတော့ ပြန်တတ်တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ’

သူမ၏လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ထားသောလက်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။

ယိုလိမ်လိုသည် အတန်ကြာ ရပ်နေသည်။

သူမနေ့စွဲကိုမှ အသံလုံးဝမကြားရတော့မှ....

သူမ လှုပ်ရှားဝံ့လေသည်။

စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကိုထွန်းညှိလိုက်သောအခါ-

အခန်းထဲ၌ လူတစ်ယောက်မှမရှိတော့သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမသည် အခန်းတံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီး....

ခုတင်ပေါ်၌ အားအင်ချိနဲ့စွာ ထိုင်ချလိုက်လေတော့သည်။

အတန်ကြာမှ....

သူမသည် လက်ထဲမှစက္ကူအား ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်သွားသည်။

ထိုစာရွက်သည် တစ်ထောင်တန် ငွေလွှဲလက်မှတ် ဖြစ်နေသည်။

ယိုလိမ်လိုသည် ဝမ်းသာသွားသည်။

တစ်ထောင်ဟူသောငွေသည် နည်းသောငွေ တော်တော်လား၊

မိမိအား ငွေတစ်ထောင်ပေးနိုင်သောလူစုမှာ ပြည်သူပါနည်း။

လူမသည် ကြိုးစား၍ တွေးနေသည်။

ရုတ်တရက်....

သူမသည် ထခုန်မတက် ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟင် သူက သိမ်းငှက်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ ဟုတ်ပြီ အိမ်ငှက်ပဲဖြစ်ရမယ်’

* * *

နေရောင်ခြည်သည် ပြတင်းပေါက်မှ တိုးဝင်လာသည်။

မျက်နှာပေါ်သို့ နေရောင်ခြည်ထိုးမိလာသောကြောင့် ယိုလိမ်လုံ အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။

သူမသည် အိပ်ရာမှထပြီး မျက်နှာသစ်ပြီး အပြင်သို့ထွက်ခွာသောအခါ

မားကျန်သည် ဧည့်ခန်းတွင်ဆိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

‘စော့လှချည်လွှားရှင်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ်သတင်းလစာမေးလာပါ ဘယ်နှယ်လဲ’ ယိုလိမ်လုံ ခေါင်းခါးသိမ်းလိုက်သည်။

‘သိမ်းငှက်နဲ့ တွေ့ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ သူ့ဘိုးကပြောပါတယ်’

မားကျန်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။
‘ခါဖြင့် သွားခွင့်ပြပါ’

‘နေပါဦးရှင် မခနုက မေးထားတဲ့ကိစ္စ ရှင်လွက်ခံမယ်တုတ်လား’

‘ကျုပ် လက်ခံချင်ပါတယ် ဒါပေမယ့် ကျုပ်အထက် အရာရှိကို ခွင့်တောင်းလို့ ရမရဆိုတာ အခြေအနေ ကြည့်ရဦးမယ်’

‘ခါဖြင့် ကျွန်မ ဘယ်လိုအကြောင်းပြန်ရမလဲ’

‘ညအထိစောင့်ပါ ကျုပ်စကားပြန်မပါမယ်’

မားကျန်သည် ယှဉ်၍ ထွက်မည်အပြုတွင်...

ထုန်ချက်လုံးအစုံသည် ကြမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ တစ်ထောင်တန် ငွေလွှဲလက်မှတ် တစ်ရွက်ကို တွေ့ရ၏။

ငွေလွှဲလက်မှတ်သည် ‘ဟွာထိုင်’ ငွေတိုက်မှ ငွေလက်မှတ် ဖြစ်ကြောင်း သူ့လိုက်ရှာသည်။

ယိုလိမ်လုံသည် မားကျန်ချက်လုံးကြည့်ရာသို့ လိုက်ကြည့်မှ သူမ၏ ငွေလွှဲလက်မှတ် ကျနေသည်ကိုသတ်ပြမိလိုက်သည်။

သူမသည် ကပျမကယာ ကောက်ယူလိုက်သည်။

မားကျန်သည် မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်၍ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

* * *

မားကျန်သည် တပ်ဖွဲ့ရုံးသို့ မပြန်ပါ။

ဟွာထိုင်ငွေတိုက်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့၏ လစာငွေများသည် ဤငွေတိုက်မှ ထွက်ပေးနေရသဖြင့်....

‘ဟင် မားကျန် လမှမကုန်သေးဘဲ ခင်ဗျားဘဝကိစ္စ လာတာလို့ဗျ’

ငွေတိုက်မှူးက မားကျန်ကို ဆီ၍နှုတ်ထက်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်လစာထုတ်ဖို့လာတာမဟုတ်ပါဘူး’

‘ခါဖြင့်’

‘ကျွန်တော်ကိစ္စနည်းနည်းရှိလို့ပါ’

‘ကဲ အခန်းထဲကြပါ’

ငွေတိုက်မှူးသည်သူ အခန်းတွင်း သို့ခေါ်ဆောင်သွား၏။

* * *

ဝှန် ကိဆန်ဆိုင်က အလုပ်သမား၊

အခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီးနောက်

‘ကဲ ဆိုပါဦး ဘာကိစ္စများ အရေးကြီးနေလို့လဲ’
မားကျန်က ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့တိုက်ကနေ တစ်ထောင်တန်ငွေလွှဲလက်မှတ်
တစ်စောင် ထုတ်ပေးတာ တွေ့ရတယ် အဲဒီငွေလွှဲလက်
မှတ်ပိုင်ရှင် ဘယ်သူဆိုတာ တွေ့ချင်လို့ပါ’

‘ငွေလွှဲလက်မှတ် အမှတ်စဉ်ကော သိသလားဗျ’
‘သေချာထော့ မမှတ်မိဘူး ဒါပေမယ့် (က-၁၇၉)
လို့ ထင်တာပဲ’

‘ဟာ ဒါဆိုလွယ်ပါတယ် ခဏဆိုင်ပါ’

ငွေတိုက်မှူးသည် စားပွဲပေါ်မှ ခေါင်းလောင်းကိုလှုပ်ခါ
သည်။

မကြာပါချေ၊

အသက် ၆၀ ကျော်ရှိ အဘိုးအိုတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့
ဝင်လာသည်။

သူသည် စက္ကူတစ်ရွက်ပေါ်တွင် ငွေလွှဲအမှတ်ကို မေးသား
ပြီး လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီဝေလွှဲလက်မှတ်ပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ စာရင်း
ကြည့်လိုက်စမ်းပါ’

ထိုအဘိုးအိုသည် ခေါင်းညှိတ်ယိုက်ပြီး စာရွက်ကလေးကို
ယူ၍ ထွက်ခွင်သွားသေးသည်။

မကြာချေ၊

အဘိုးအို ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာသည်။

‘သည်ငွေလွှဲသစ်မှတ်မှာ ပိုင်ရှင်ရဲ့ အမည်ရေးမထား
ဘူးဆရာ’

ငွေတိုက်မှူး မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

‘ပိုင်ဇင်ဘယ်သူဆိုတာ မသိဘူး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် သူကဒီမြို့တလူ မဟုတ်ပါဘူး ခရီး
သည်တစ်ယောက် မေယုရမှာ လေးနေလို့ ငွေတိုက်မှ’

လာပြီး တစ်ထောင်တန် ငွေလွှဲလက်မှတ် ၅ ခုကို လွှဲ
သွားတာပါ’

မားကျန်လည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

‘နေပါဦး၊ သူငွေလာပေးတဲ့အခါမှာ တစ်ထောင်ထဲ
လား ဓာတ်သုများ ပါသေးသလဲ’

အတိုးအိုသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

‘ဟုတ်ကဲ့ ငွေသေတ္တာကို ဝိုင်းကူသယ်တဲ့ လူငယ်တွေ
ကတော့ စွန့်ကီဆန်ဆိုင်က အလုပ်သမားဆိုတာတွေ
မှတ်မိလိုက်ပါတယ်’

မားကျန်၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝင်းလံကီသွားသည်၊

‘ခင်ဗျား သေချာတယ်နော်’

ငွေတိုက်မျိုးက ပြုံးလိုက်သည်၊

‘စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်တို့စုရင်းကိုင်ကတော့ သိပ်ပြီးမှတ်
ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်’

မားကျန်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်၊

‘အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သွားခွင့်
ပါဦး’

သူသည် ဟွာထိုင်ငွေတိုက်မှ ထွက်လာသောအခါ-

သူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာ ပြုံးယောင်သန်းနေသည်၊

မည်သို့ဆိုစေ-

သူသည် ဆဲလွန်စတစ်ခု ရသိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလော၊

...၀...

မားကျန်သည် စွန့်ကီဆန်ဆိုင်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်၊
ထို့နောက်....

ဆိုင်ရှင် ချင်းချင်းနှင့်အတူဆုံပြီး အကျိုးအကြောင်းကို
ပြောပြလိုက်သည်၊

‘ဒီလိုပါ လူတစ်ယောက်ဟာ ငွေငါးထောင်ကို ဟွာ
ထိုင်ငွေတိုက်ကို သွားသွင်းစပါတယ်၊ အဲဒီငွေသေတ္တာ
ပိုင်ရှင်ဟာ အာယ်သူလဲဆိုတာ မသိရပေမယ့် သေတ္တာ
ကို ဝိုင်းသယ်ပေးတဲ့လူဟာ ဒီဆိုင်က အလုပ်သမား
တွေဖြစ်တယ်လို့ ပြောပါတယ် ဒါကြောင့်...’

ထိုအခါ....

ဆိုင်ရှင် ချင်းချင်းက မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး....

‘ဒီငွေက ဘယ်လိုပြဿနာတက်နေလို့လဲ ခင်ဗျာ’

‘ပြဿနာတော့ မတတ်ပါဘူးဗျား ပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲ
ဆိုတာ သူချင်လို့ပါ’

ထိုအခါ....

ချင်းချင်း၏ မျက်နှာသည် အနည်းငယ်ပျက်သွားပြီး....

‘ကျုပ် မပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလား’

‘မဖြစ်လို့ပါ ဒီငွေဟာ တစ်ထောင်တန် ငွေလွှဲ လက်
မှတ် ၅ စောင်လဲထားပါတယ်၊ အခု အဲဒီ ငွေလွှဲ
လက်မှတ်အဘွယ်မှာ တစ်ထောင်တန် ငွေလွှဲလက်မှတ်
တစ်စောင်ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့လက်ထဲ ရောက်နေ
ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က ငွေလွှဲလက်မှတ်ရဲ့
ပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ’

ချင်းချင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး...
 'ဒီမှာ မားကျန် အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီ
 ငွေလက်မှတ်နဲ့ ပဲခူးကပ်ပြီး ဘာမှပြဿနာမရှိဘူး
 ဆိုတာ ကျုပ်ပြောခဲ့ပါတယ်'
 'ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲ'
 'အမှန်ပြောပြရရင် ဒီငွေလက်မှတ်ရဲ့ပိုင်ရှင်ဟာ ကျွန်
 တော်ပါပဲ'

မားကျန်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားလည်း
 'ခင်ဗျားငွေကိုး၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ငွေတစ်ထောင်တန်
 တစ်ရွက်ကို ဘယ်သူ့ကို ပေးလိုက်သလဲ'
 'ဝါးချွေဖုံးကို ပေးလိုက်ပါတယ်'
 'ဗျာ'

မားကျန် အံ့အားသင့်သွားသည်၊
 အတယ်၍သာ
 ချင်းချင်း၏ ငွေလက်မှတ်သည် သိုလိမ့်လိုအား ပေးလိုက်
 သည်ဟု အဖြေပေးလိုက်လျှင် သူသည် မည်သို့မှ ဆက်လုပ်ရန်
 အကြောင်း မရှိတော့ပါး

ယနေ့မှာအား
 ချင်းချင်းသည် ငွေလက်မှတ်ကို ဝါးချွေဖုံးအားပေးလိုက်
 သည်ဟု ပြောသည်၊
 ထို့ကြောင့်
 လူက ဇိတ်ဝင်စားလာသည်၊

'နေပါဦး ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ ဝါးချွေဖုံးကို
 ငွေတစ်ထောင်တောင် ပေးလိုက်ရတာလဲ'
 ချင်းချင်းသည် အားတုံ့အားနာ ဟန်မူရာဖြစ်သွား၏၊
 'ရင်းရင်းပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်က သူ့ကို ပိုး
 ကြေး ပန်းကြေးပေးတာပါ'
 မားကျန်က ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်၊

...၀...

ယခု...
 မားကျန်သည် ဝါးချွေဖုံးနှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရပြန်
 လေသည်၊

ဝါးချွေဖုံးက နေရာဆိုင်ခင်း ပေးပြီးနောက် -
 'ဆောက်သွမ်းရေးမှူး ကိစ္စရှိလို့ လား'
 'ဟုတ်ပါတယ် မေးစရာလေးရှိလို့ပါ'
 'ရှင်က ဘာသိချင်လို့လဲ'
 'စွန့်ကီဆန်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ချင်းချင်းကို သိသလား'
 'သိပါတယ်ရှင်'
 'သူက ခင်ဗျားကို ငွေတစ်ထောင်တန်ငွေလွှဲသက်မှတ်
 ပေးတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရှိလား'
 'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'

'သူက ဘာဖြစ်လို့ ခင်ဗျားကို ငွေတစ်ထောင်ပေးတာလဲ'

'ဒါကတော့ရှင် သူက ကျွန်မကို ပိုးကြေးပန်းကြေးပေးခဲ့တာပါ။ အခုတော့ ပြယ်သွားပါပြီ'

'ဒီငွေတစ်ထောင်တန် ငွေလွှဲလက်မှတ်ကော လက်ထဲမှာ ရှိသေးသလား'

မရှိတော့ပါဘူး'

'ငွေထုတ်လိုက်ပြီမဟုတ်လား'

'လူတစ်ယောက်ကို ပေးလိုက်လို့ပါ'

'ဘယ်သူ့ကို ပေးလိုက်တာလဲ'

'ရှောင်လူကို ပေးလိုက်တယ်'

မားကျန်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

'ထားပါတော့လေ ခင်ဗျား၏ ယိုလိမ်လှံကိုသိလား'

ဝါချွမ်းက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးနောက် ခေါင်းခါးယမ်းလိုက်သည်။

'မသိဘူး လွှဲက ဘယ်သူလဲ'

'အဆိုတော်တစ်ယောက်ပါ ဖုတ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပါ'

'ကျွန်မ မသိဘူးရှင် သူက ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ခင်ဗျားနဲ့ ဟစ်ဆောင်ကန် ငွေလွှဲလက်မှတ် သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေလို့ပါ'

ဝါချွမ်း အံ့အားသင့်သွားသည်။

သူမသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

'ရှင် ရှင်ဘွားပြောတယ်'

'ခင်ဗျားရဲ့ ငွေလွှဲလက်မှတ်ဟာ သူ့လက်ထဲရောက်နေလို့ ပြောတာပါ'

သူမသည် ပြန်လည်ထိုင်ချပြီး...

'မပြန်နိုင်ဘူးရှင် ရှောင်လူကို သည်လို့လူမျိုးမဟုတ်ဘူး'

'ဒါတော့ ကျုပ်ဘယ်သိမလဲ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ရလို့ ပြောနေတာပါ'

သူမသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီး...

'အင်း ကျွန်မတော့ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေပြီ သူ့ကိုပဲ သွားမေးကြည့်ရမယ်'

မားကျန်က လတ်ကရံ ဟန်တားလေသည်။

'မမေးပါနဲ့ဗျာ'

'ဒါဖြင့် ရှောက်လူကိုတော့ မေးရမှာပဲ'

'ကျုပ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှစုပဲ တားဆို့ပါ ဘယ်သူ့ကိုမှမမေးပါနဲ့'

ဝါချွမ်းသည် အံ့ဩစွာဖြင့် မားကျန်ကို ကြည့်နေသည်။

မားကျန်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

'မင်းသမီး ကျုပ်စကားကိုယုံပါ၊ ဒီကိစ္စမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့လို့ ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ'

ဝါချွမ်းသည် ခေါင်းညိတ်လေသည်။

သို့သော်...

၁၅၆ မိုးကျော်သူ

သူမ၏ နှုတ်ထဲတွင် မေးကျန်၏သဘောကို လုံးဝနား
မလည်ပါချေ။

* * *

မေးကျန်သည် ဝါးရွှေဖုံးထဲမှ ထွက်ခွာလာပြီးနောက်-
ထိုပြဿနာကို တစ်လမ်းလုံး ဧည့်စားသွားသည်။
လမ်းကြားတစ်ခုသို့ ဖြတ်ကျော်မိသောအခါ-
လူရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လရောင်အောက်တွင်-

ထိုလူရိပ်၏မျက်နှာကို ပီပီပြင်ပြင် တွေ့လိုက်ရသည်။

‘မျက်နှာဖြူမုန့် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘မင်းက ငါ့ကို လာစောင့်နေတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကိစ္စရှိလို့လား’

‘သတင်းလာဖို့တာပါ’

‘ပြောပါ’

‘လောက်တင်း သေသွားပါပြီ ခင်ဗျာ’

မေးကျန်၏ မျက်ခုံးမွေးသည် အပေါ်သို့ မြင့်တက်သွား
သည်။

အဖြူရောင်လူဆိုး (၁) ၀၃၇

‘ငှက်မွေးမြူရေးခြံက အဘိုးကြီးကို ပြောတာမဟုတ်
လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘သူ့ကို ဘယ်သူက သတ်လိုက်တာလဲ’

‘သူဌေးကြီးမျှ’ကို သတ်တဲ့လူပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ထင်
တာပဲ’

‘သူ့ဘာဖြစ်လို့ အသတ်ခံရတာလဲ’

‘မသိဘူးဗျ’

‘ကဲ...ထူးပါတော့လွှေ၊ ကျုပ်တစ်ခုမေးချင်တယ်’

‘မေးပါခင်ဗျာ’

‘သိမ်းငှက် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ သိလား’

‘မသိပါဘူး ခင်ဗျာ’

‘မုန့် မင်းငါ့ကို မလိမ့်နဲ့နော်’

‘ကျုပ် ဘယ်တော့မှ မလိမ့်တတ်ပါဘူး၊ အခုအခါ

ကြီးဆုံးက ငှက်မွေးမြူရေးခြံကို တစ်ခေါက်လေခတ်

များ သွားကြည့်ရင်ကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါတယ်’

‘ကောင်းပြီလေ တို့ဘယ်တော့ ပြန်ဆုံကြမလဲ’

‘အချိန်မရွေး ဆုံလို့ရပါတယ် ခင်ဗျာ’

‘အချိန်မရွေး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် လိုအပ်တဲ့အခါကျွန်တော်လူတွေမယ်’

မေးကျန်သည် စကားမပြောတော့ဘဲ ရှေ့သို့သာ ဆက်
လျှောက်သွားသည်။

* * *

နောက်တစ်လောင်း

ငှက်မွေးမြူရေးခြံဝင်း၏ တံခါးသည် ပိတ်ထားထိုင်...
 မားကျန်သည် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။
 အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားသည်။
 အခန်းထဲ၌ မီးအိမ်စာလေး တစ်လုံးရှိသည်။
 မားကျန်သည် မျက်လုံးတစ်ချက်စီ ကြည့်လိုက်သည်။
 လောက်ထင်းသည် ကွပ်ပြစ်တစ်လုံးပေါ်တွင် လှဲလျောင်း
 ထျက် သေဆုံးနေသည်။
 တူ၏ရင်ပေါ်တွင် မေးခက်ရာ သုံးချစ်ကို တွေ့ရှိရသည်။
 လေးကတင်းကား သတ်သောသူသည် ကျွမ်းကျင်သော
 မိသားစုတစ်ယောက်၏ ဖက်တစ်လုံး ရိပ်စားမိလိုက်သည်။
 မားကျန်သည် မျက်လုံးမှောက်ကုန်သွားသည်။
 မုစန်းသည် အဘယ်ကြောင့် မိမိအား ဤနေရာသို့ လာ
 ခိုင်းရသနည်း။

အဘိုးအို၏ အလောင်းကို လာကြည့်စေရန် မဟုတ်ဘဲ
 လည်း နားလည်ထားသည်။
 ဤသို့ဆိုလျှင်...
 ဤနေရာတွင် အဘိုးအိုအလောင်းမှအပ အခြားကြည့်သင့်
 ကြည့်ထိုက်သော အကြောင်းအရာများ ရှိပေလိမ့်မည်။
 သူသည် ထင်းသို့တော့မိလိုက်သည်နှင့်...
 အခန်းတစ်ခုလုံးကို ရှာကြည့်သည်။
 ရှာတုရက်
 သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် အပေါ်တို့ ရောက်ရှိသွားသည်။
 အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော အရာတစ်ခုကို
 သွေ့လျော်ရသည်။
 ဤနေရာတွင် အခြားလူတစ်ယောက်လည်း သေဆုံးနေ
 သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 ထိုအလောင်းသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ချည်နှောင်ကာ ခေါင်
 မိုးထုပ်တန်းတွင် ချည်ထားလေသည်။
 ထိုအလောင်းမှာ ဓားချက်ပေါင်းများစွာ ခုတ်ထား
 ခြင်းကို ခံထားရသည်။
 မျက်နှာမှာလည်း ဓားခုတ်ထားသော ခက်ရာကြောင့်...
 မည်သို့မည်ဝီဟု ခန့်မှန်းရခက်နေသည်။
 ဤလူသည် မည်သူနည်း။
 လူလတ်သဘောက မည်သူနည်း။
 ထိုလူအား အဘယ်ကြောင့် ရက်ရက်စက်စက်သတ်ခဲ့
 သနည်း။

၁၄၀ မိုးကျော်သူ

ထိုမေးခွန်းများသည် မားကျန်၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ တစ်ခု
ပြီးတစ်ခု ဝင်ရောက်လာသည်။
သူသည် မစုန်းအား မေးမြန်းစုံစမ်းနိုင်ရန်....
ထိုနေရာမှ ကပျာဏယာ ထွက်လာခဲ့သည်။
သို့သော်....
မစုန်းအား မည်သည့်နေရာတွင် သွားရောက်ရှာရမည်
နည်း။

✻ ✻ ✻

ယခု....
မားကျန်သည် ယုဝိလိမ်လုံထံသို့သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
သည်။
ထို့ကြောင့်-
သူ၏ခြေလှမ်းသည် သူမထံသို့ ဦးတည် လျှောက်သွား
သည်။
သူမသည် မားကျန်ကိုတွေ့လိုက်ရသောအခါ....
အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွား၏။
‘ကျုပ် စကားတစ်ခွန်းမေးစရာရှိလို့ လာတာပါ ခင်
ဗျာ’
သူက ခရီးရောက်မဆိုက် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
‘ဘာများပြောမလို့လဲရှင်’

အဖြူရောင်လူဆိုး (၁) ၁၄၁

‘ခင်ဗျားလက်ထဲမှာ ဟွာထိုင်ငွေတိုက်က တစ်ထောင်
တန် ငွေလွဲလက်မှတ် ရှိတယ်မဟုတ်လား’
သူမ အံ့အားသင့်သွား၏။
သူမသည် မည်သို့ပြန်ပြောရမုန်းမသိဘဲ ကြောင်အမ်း
အမ်းဖြစ်နေသည်။
သူသည် မျက်နှာထားတင်းမာသွားသည်။
‘ဒီမှာ ယုဝိလိမ်လုံ ခင်ဗျားမှန်မှန်ပြောရင် ကျောင်း
သိမ်မယ်ထင်တယ်’
သူမ ဖုံးကွယ်မထားတော့ပါ။
‘ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်ရှင်’
‘အဲဒီငွေလွဲလက်မှတ်ကော’
‘ရှိပါတယ်ရှင်’
သူမသည် အံ့ဆွဲထဲမှ ငွေလွဲလက်မှတ်ကိုယူ၍ ပြလိုက်လေ
သည်။
‘ခင်ဗျားက ဘယ်သူကပေးလိုက်တာလဲ’
သူမ မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။
‘ကျွန်မ အမှန်ပြောရင် ရှင်ယုံမှာလား’
‘ပြောသင်ပြောပါ။ ခင်ဗျားစကား မှန်မှန်ပြောရင်
တော့ ကျုပ်ယုံရမှာပေါ့’
သူမသည် ငွေလွဲလက်မှတ်ရရှိပုံကို အသေးစိတ်ရှင်းပြလိုက်
သည်။
မားကျန်သည် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ....

‘ခါဖြင့် ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ မမြင်လို့လဲ
ရဘူးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ သူ့ကို လှည့်မကြည့်ရဲလို့ပါ’

‘လူက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလို့ မင်း ထင်
သလဲ’

‘အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ရှိမယ်လို့ ကျွန်မယူဆ
ပါတယ်’

‘ဒီမြို့ကလူ ဖြစ်နိုင်သလား’

‘သူစကားပြောသံက နည်းနည်းဝဲပါတယ်ရှင်’

သူသည် စကားမပြောစော့ပါး

မျက်မှောင်ကုပ်၍ စဉ်းစားနေလေသည်။

* * *

အတန်ကြာမှ—

မင်းကျန်းက စကားစလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား ဟိုအမျိုးသမီးနဲ့ ဘယ်တော့ တွေ့ကြည့်မူ
လဲ’

‘မနက်ဖြန်တွေ့ရမယ်’

‘ခါဖြင့်ပြောလိုက်ပါ၊ ကျုပ်က သူ့ရဲ့တမ်းလွမ်းချက်
ကို လက်ခံပါတယ်လို့’

ယုလိခလို့ ဝမ်းသာသွားသည်။

‘ဟင်...ဟုတ်လား၊ တကယ်ပြောတာလား၊ ဝမ်းသာ
လိုက်တာ’

‘တကယ်ပြောတာပါ၊ ခါပေမယ့် ကျုပ်က ခရီးကို
နည်းပြင်ချင်တယ်’

‘ပြောပါရှင်’

‘ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်က ပိကင်းကိုမသွားချင်ဘူး၊ ကျွန်
နန်းကိုသွားမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သုံးလအတွင်းကျုပ်

ဒီမြို့မှာမရှိရင် ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား’

‘ကောင်းပါပြီရှင်’

‘ကျွန်မ သူ့ကို ပြောတဲသိက်ပါမယ်’

‘ကဲ ကျုပ်သွားပြီ မနက်ဖြန်ညနေမှ ကျုပ်သာခွဲဦး
မယ်’

မားကျန်သည် ထိုသို့ပြောဆိုပြီးနောက်—

သူ၏တပ်ဖွဲ့ရှိရာသို့ ပြန်သွားလေ၏။

သူသည် အကြောင်းစုံကို တုအင်းထံသို့ အသေးစိတ်
ရှင်းပြလိုက်၏။

* * *

‘စွန်ကီ ဆန်ဆိုင်—

စွန်ကီဆန်ဆိုင်၏ အတွင်းခန်း၌—

ဆိုင်ရှင်ချင်းချင်းနှင့် သူ၏စာရင်းကို အချီအချာ စကား ပြောနေကြ၏။

ချင်းချင်းသည် စာရင်းကိုင်အဘိုးအိုအား

‘ကဲ ခင်ဗျားပြောစမ်းပါ။ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

အဘိုးအို မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

‘ကိစ္စပြီးသွားပြီ မဟုတ်လား’

ချင်းချင်းက ခေါင်းခါလိုက်၏။

‘မဟုတ်သေးဘူး၊ ကျုပ်က ဝါးချွေဖုံးကို ငွေတစ်ထောင်တန်လက်မှတ် ပေးလိုက်တာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ငွေလက်မှတ်ရဲ့အမှတ်စဉ်က ၁၈၉ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ များ မခုံးကျန်က ဒီလက်မှတ်ကို ပြန်စစ်ဆေးရင်တော့ ကျုပ် လိမ်ပြောခဲ့တာတွေ ပေါ်သွားမှာပဲ’

စာရင်းကိုင်က ပြုံးပြလိုက်၏။

‘သည်လောက်လဲ စိတ်ပပူပါနဲ့၊ အခုလောက်ဆိုရင် သည်ငွေလက်မှတ်ကို ဝါးချွေဖုံးက ယိုးပြီးရောပေး၊’
‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ဘက်က သေချာဖို့အရေးကြီးတယ်၊ ဒီအမှတ် ၁၈၉ ငွေလက်မှတ်ကို ဘယ်သူပေးလိုက်တာလဲ’

‘ဒီလူကဲ့တော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့နာမည်တော့ ကျုပ် မသိဘူးဗျ’

‘သူ့မာ ဘယ်လိုလူလို့’

‘လူဆိုတစ်ယောက်ပဲ ဆိုရမှာပေါ့၊ ဒီငွေဟာစာရင်းမှာ ပေါ်ဘဲ ပေးလိုက်ရတဲ့ငွေပေါ့’

‘ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကအဲဒီငွေလက်မှတ်ကို ငွေခွဲပြန်လဲပြီးယူခဲ့ပါ’

‘မလဲလို့ မရဘူးလား ခင်ဗျာ’

‘မရဘူး၊ မင်း ငွေတစ်ထောင်ထုတ်သွား အဲဒီလူက မှတ်ကို ရအောင်ပြန်လဲခဲ့ရမယ် ဒါပဲ’

စာရင်းကိုင် အဘိုးအိုသည် မည်သို့မှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

....၀....

ငွေစာရင်းကိုင် အဘိုးအိုသည်

ငွေတစ်ထောင်ပိုက်၍ ဟွာဖိုင်ငွေတိုက်မှ ထွက်လာသည်။

စောစောကိုင် အဘိုးအိုသည်

ငွေထုပ်ကိုပိုက်ကစား လမ်း၏နံဘေးမှကပ်၍လျှောက်သွားနေသည်။

‘ငါသည် တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း ဟိုချိုးဒီကျွေးဖြင့်လျှောက်လာရာ....’

ဆန်ရောင်းသေခွ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

‘ခေါက်...ခေါက်...ခေါက်’

လူသည် တံခါးကို သုံးချက်တိတိ ခေါက်လိုက်ရာ....

မကြာပါခွေး

အနည်းငယ်ဟသွားသည်။

ငွေစာရင်းကို အတိုးအံ့သည် တံခါးကို အသာတန်း၍
ဝင်သွားလိုက်သည်။

ဆိုင်ခန့်ထဲ၌ လူတစ်ယောက်က သူ့အား ကျောပေး၍
ရပ်နေသည်။

ခင်ဗျား ဘာလာလုပ်တာလဲ
ထိုလူက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျုပ် စကားတစ်ခွန်း မေးချင်လို့ပါ။

ဘာများလဲ။

ဟိုရက်တုန်းက ကျုပ်တို့ ဆန်ဆိုင်ကို အာကွယ်ဖို့
လစဉ်ကြေးအတွက် ငွေတစ်ထောင်တန်ငွေလွှဲလက်မှတ်
တစ်ခုပေးထားပါတယ်ဗျာ။

အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။

အဲဒီငွေလွှဲလက်မှတ်ကို သုံးလိုက်ပြီလား ဆိုတာ သိ
ချင်လို့ပါ။

ဒါက ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။

ဒီလိုပါခင်ဗျာ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က ဒီငွေလက်
မှတ်နောက်ကို လိုက်ပြီးခုံစမ်းနေလို့ပါ။

သူတို့က ဘာဖြစ်လို့လိုက်ပြီ ခုံစမ်းနေတာလဲ။

ဒါတွေ ကျုပ်လဲမသိဘူး။

အခု မင်း ဘာလုပ်မလို့လစာတစ်လ ပြောပါ။

ကျွန်တော် မှာ ငွေပါလာပါတယ် ဒီလက်မှတ်နဲ့ ပြန်
လဲချင်လို့ပါ။

မလဲလို့ကော မရဲဘူးလား။

‘မဖြစ်လို့ပါခင်ဗျား ကျုပ်ကို ကူညီပါ’

‘ကဲ....ကဲ....စကားသိပ်ရှည်နဲ့ မနက်ဖြန်ညနေမြီရဲ့
မြောက်ဘက်က ဆုံကျောင်းကို လာခဲ့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ဟုတ်ကဲ့ ကျုပ်လာခဲ့ပါ့မယ်’

စာရင်းကိုအတိုးအံ့သည် ယင်းသို့ပြောပြီး အခန်းထဲမှ
ထွက်လာသည်။

ဤမျှအေးချမ်းသော ရာသီဥတုမျိုးတွင်....

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများစိုရှိနေသည်။

ဒီစာရင်းကိုအတိုးအံ့သည် လမ်းသို့ရောက်သောအခါ....

လမ်း၏ မီးတိုင်အောက်တွင်....

လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရှိလိုက်ရသည်။

ပထမတွင်....

မားကျန်ပင်ဖြစ်မည်ဟု သူထင်မိလေသည်။

သို့သော်....

သေသေချာချာကြည့်လိုက်သောအခါ မားကျန်မထုတ်မှန်း
သိလိုက်ရသည်။

လူသည် စိတ်ထဲ၌ မလုံမသဲဖြစ်လာသည်။

သို့သော်....

ခြေလှမ်းသည် ရပ်တန့်ခြင်းမရှိဘဲ ဆက်၍လျှောက်သွား
သည်။

သူသည် မီးတိုင်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ....

ထိုလူက သူ့အား ဟန်တားလိုက်သည်။

မီးရောင်အောက်တွင်....

၁၄၈ မိုးကျော်သူ

သူသည် ထိုလူ၏မျက်နှာကို ပီပီပြင်ပြင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဤလူသည် ဆန်ဆိုင်သို့ ကြွလာစေ လွှာရောက်ဖူးသည်။ ထိုလူသည် လူဦးလတ်င်း ကားကွယ်ရန် စရိတ်တောင်းခံသဖြင့်သည်။

သို့သော်...

သို့သော်...

ထိုလူသည် ငွေလာယူသောအခါ...

ငွေလွှဲလက်မှတ် ရရှိသည်နှင့် ထွက်သွားလေ့ နှိုတတ်ပါသည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှလည်း စကားပြောလေ့ မရှိပါ။

ထိုကြောင့်လည်း-

သူက ထိုလူမှာ ဆွံ့အနေသလားဟု သိသယပ်ပင်ဖြစ်မိသည်။

သူထင်မိသည်အတိုင်း ဆွံ့အခြင်၊ မရှိပါ။

‘ပိုးချွပ်ထိုက်တာ ငွေစာရင်းကိုဆရာကြီး’

ထိုလူကပင် ဝတင်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဟုတ်ကဲ့

ငွေစာရင်းအဘိုးအိုသည် ထိုသို့ပြန်ပြောလိုက်ရသော်လည်း

စိတ်ထဲ၌ အလိုလိုကြောက်ရွံ့နေသည်။

ဆန်ဆိုင်ကို ပြန်မလှည့်လှား

ဟုတ်ပါတယ်

ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အရက်

တိုက်ချင်လို့ပါ

အဖြူခရောင်လူဆိုး (ပ) ၁၄၉

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ကျွန်တော်မှာ ကိစ္စရှိလို့

သွားပါဦးမယ်’

လို့သော်...

ထိုလူက သူ၏ ပခုံးအပေါ် ဖမ်းဆွဲထားလိုက်လေသည်။

‘နေမိဦးဗျာ ဖြည်းဖြည်းပေါ့’

ငွေစာရင်းကို အဘိုးအိုသည် ထိပ်လန့် ကုန်လှုပ်သွားသည်။

‘ခင်ဗျား ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ’

ထိုလူသည် ခါးမှ ဓားတစ်လက်ကို ထုတ်လိုက်လေသည်။

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့... ကျုပ်ကိုတော့ အပြစ် မတင်ပါနဲ့ဗျာ၊

ခင်ဗျားရဲ့ သူဌေးက ကျုပ်ကို သတ်ခိုင်းလို့ပါ’

‘ဗျာ...’

ငွေစာရင်းကို အဘိုးအို အံ့အားသင့်သွားသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍-

ထိုလူ၏ ဓားသည် သူ၏ရင်သို့ စိုက်သွင်းလိုက်လေတော့သည်။

ငွေစာရင်းကို အဘိုးအို၏ခန္ဓာကိုယ်သည် တဖြည်းဖြည်း ပျော့ခွေကာ ပေးကျသွားသည်။

သူသည် သေဆုံးသွားသည်တိုင်အောင်...

သူ၏ သူဌေးက အတယ်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ဖတ်ချသည်ကို နားမမည်သွားခဲ့ရှာပါခဗျား

* * *

အမှောင်ထုကို ကွယ်၍-

လူတစ်ယောက်သည် မလွပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

လူသတ်ကောင် ထွက်သွားတော့မှ-

သူသည် အမှောင်ထုထဲမှ လှမ်းထွက်လာသည်။

သေဆုံးသွားသော အဘိုးအိုအား သေချာကြည့်ပြီး...

ခါးမှ ဓားကလေးတစ်လက် ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး-

အဘိုးအို၏ သွေးစွန်းနေသော အဝတ်အား ဖြတ်ယူ၍
အိတ်ထဲမှာ သိမ်းထားလိုက်သည်။

ထို့နောက်-

စွန်ကီ ဆန်ဆိုင်သို့ ဦးတည် လျှောက်သွားလေတော့၏။

စွန်ကီ ဆန်ဆိုင်သည် တံခါးမကြီး ပိတ်ထားပြီးဖြစ်သော်

လည်း အတွင်းမှာ မီးရောင် ထိန်လင်းနေသည်။

‘ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်’

လူတစ်ယောက်သည် တံခါးအား ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါ်
လိုက်သည်။

တံခါးရွက်ခပ်တံမှ မျက်လုံး နှစ်လုံး ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဘာကိစ္စကဲဗျ’

‘ပိုင်ရှင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့’

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကိစ္စလဲ’

ထိုလူသည် အိတ်ထဲမှ သွေးစွန်းနေသော အဝတ်အစား
အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘အဲဒါကို ခင်ဗျား သူဌေးကို ပြလိုက်’

ထိုလူသည် စကားမပြောတော့ပဲ သွေးစွန်းနေသောအဝတ်
ကို လှမ်းယူ၍ အပေါက်ငယ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။

မကြာပါချေ။

တံခါးမကြီး ပွင့်သွားလေသည်။

‘ကြပါ’

လူတစ်ယောက်က ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် အေးဆေးစွာနှင့် လှမ်းဝင်သွားလေသည်။

ညှော်ခန်းသို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ-

ချန်းချင်းသည် သူ့အား အကဲခတ်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူက ချန်းချင်း၏ ရှေ့တွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ကိစ္စ...’

ချန်းချင်းက စတင် မေးလိုက်သည်။

ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။

‘မေးစရာ လိုသေးသလားဗျာ...၊ ဒါပေမယ် သိပ်

စိတ်မပူပါနဲ့၊ သူဌေး တစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ကျေးကျွန်

ကို သတ်ပစ်တာ မဆန်းပါဘူး’

ချန်းချင်း၏မျက်နှာ ကွက်ကနဲ ပျက်သွားလေသည်။

‘မင်း လာတဲ့သဘောကို ပြောပါ...၊ ငွေလိုချင်လို့

မဟုတ်လား’

ထိုလူက ခေါင်းခါးနှစ်လုံးလိုက်ပြီး-

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် မေးစရာရှိလို့ပါ’

‘မေးပါ’

'ခင်ဗျားက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ သတ်တာလဲ'
 'သူက ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့... ဆန်ဆိုင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်
 ချက်ကို သိထားလို့ပါ'
 'ဒါဖြင့် ခင်ဗျားခိုင်းလိုက်တဲ့ လူသတ်သမားကော-
 ခင်ဗျား စိတ်ချသလား'
 'သူ့ကို ဝေပေးခိုင်းတာပဲ'
 'ဒါပေမယ့် ဒါကို အကြောင်းပြပြီး ခင်ဗျားဆီကို
 ဝေပေးတာ လာညှင်မှာကို ခင်ဗျား မတွေးမိဘူး
 လား'

လူ၏ စကားကြောင့် ချန်းချင်းသည် တောဝေသွားစေ
 သည်။

'ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ဘာကို လိုချင်လို့ ကျုပ်ကို လာ
 ကူညီတာလဲ'
 'အာဏာ...'
 'ဗျာ... အာဏာ ဟုတ်လား'
 'ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားရဲ့ ကိစ္စမှန်သမျှကို ကျုပ် ကူညီ
 မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို အာဏာပေးမှ ကျုပ်က
 ဘာမဆို ကူညီနိုင်မယ် မဟုတ်လား'

ချန်းချင်းသည် အတန်ကြာ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ -
 'ခင်ဗျား နားမည်က...'
 'သိုင်းသမား ဖုန်းလွှဲဆိုတာ ကျုပ်ပါပဲ'
 ချန်းချင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကျုပ်လွှဲကံခံတယ်၊ ကျုပ်မှာလဲ ခင်ဗျားလို့ လူမျိုး
 ဟစ်ယောက်လို့နေတာ ကတော့ပဲ'
 'ခကောင်းပြီလားတစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မနက်ဖန် မိုးလင်း
 တာနဲ့ ခင်ဗျား ထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့ကို သွားပြီး
 အမှုဖွင့်ရလိမ့်မယ်'
 'ဗျာ... ဘာ အမှုဖွင့်ရမှာလဲ'
 'ခင်ဗျား ဝေစာရင်းကိုင် ဝေပိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွား
 ပါတယ်လို့ တိုင်ပေါ့ဗျာ'

ယခုမှ...

ချန်းချင်းက သဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးလိုက်၏။
 'ဟုတ်သားပဲ၊ ခင်ဗျားပေးတဲ့အကြံ မဆိုးဘူး'။

နောက်တစ်နေ့...
 တပ်ဖွဲ့မှူးသို့ ချန်းချင်း ဖောက်ရှိလားပြီး တိုင်ချက်ဖွင့်သွား
 သည်။
 တုအင်းသည် ချန်းချင်း လာရောက် တိုင်ချက် ဖွင့်သည့်
 အကြောင်းများကို မေးကျန်အား ခြေပြု၏။

'မင်းကယ်လို သားဘုရားလဲ'
 တုအင်းကမေးကျန်၏ သဘောထားကို မေးလို န်သ၏။
 'ကျွန်တော် သဘောထားကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်တယ်
 ဆရာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် ချန်းချင်းရဲ့ ဝေစာရင်းကိုင်

အဘိုးကြီးကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တယ်၊ အပွန်သစ်ာရှိတဲ့
လှတံဦးလို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်တယ်’
‘ခါဖြင့် ချန်းချင်းက အခုဖြစ်လို့လာပြီ၊ အမှုပွင့်တ
လဲ....

‘သူ့မှာ အကြံတစ်ခုရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်
ဆရာ’

‘နေပါဦး၊ အခုဖြစ်ပွားတဲ့ ကိစ္စဟာ သိမ်းငှက်နဲ့များ
သက်ဆိုင်သလားကွာယ့်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါတွေ အားလုံးဟာ သိမ်းငှက်နဲ့ တစ်ခု
မဟုတ် တစ်ခု ပတ်သက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံ
ကြည်ပါတယ်’

‘မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ’

‘ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်တော် အခုလောလောဆယ့်တော့
မဖြေတတ်သေးပါဘူး ဆရာ’

‘ခါဖြင့် မင်းခွင့်ယူလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ငွေစာရင်းကိုင်
ကို တွေ့အောင် ရှာရလိမ့်မယ်’

မားကျန်တ မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏၊

‘ကျွန်တော်တို့တော့ လူကို ရှာလို့ တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး၊
အလောင်းပဲ တွေ့လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

တုအင်းက အနည်းငယ် အံ့အားသင့်သွားသည်၊

‘ဘယ်ထို... ငွေစာရင်းကိုင်အဘိုးကြီး သေသွားပြီဟုတ်
လား’

‘ကျွန်တော် ဒီလိုပဲ ယူဆမိလို့ပါ’

‘မင်းက ဘာကြောင့် ဒီလို ယူဆနေရတာလဲ’

‘ဒီလိုပါဆရာ၊ ငွေစာရင်းကိုင်ဟာ ငွေကို သုံးတယ်၊
ဘဏ်ကရတယ်၊ ဘယ်သူ့ကို ပေးတယ်ဆိုတာ အားလုံး
သိတယ် မဟုတ်လား၊ တချို့ ငွေလဲ တရားတုံ့နည်းလမ်း
နဲ့ ရခဲ့တာ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မယ်၊ တချို့ ငွေစာ ဘယ်လို
သုံးတယ်ဆိုတာ လူသိမခံချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒီ
တော့ လျှို့ဝှက်ချက် မပေါ်ရလေအောင် သူ့ကို နှုတ်
ပိတ်ရတာပေါ့ ဆရာ’

တုအင်းသည် မားကျန်၏ တင်ပြချက်ကို ကျေနပ်သွားလေ
သည်၊

‘မင်းရဲ့ တင်ပြချက်အတိုင်းသာ မှန်ရင်တော့ လူသတ်
သမားဟာ ချန်းချင်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ’

‘မားကျန် မင်းပြောတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် သက်သေ အထောက် အထား ပြုဖို့ လိုလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ သက်သေအထောက်အထား မရ
ခင် ကျွန်တော်တို့က ငွေစာရင်းကိုင်ရဲ့ အလောင်းကို
ပထမဆုံး ရှာရလိမ့်မယ်ဆရာ’

ကြာကြာမရှုစုရပါချေ၊

ငွေစာရင်းကိုင် အဘိုးအို၏ အလောင်းအား လမ်းမပေါ်
ရှိ မီးတိုင်အောက်၌ တွေ့ရှိရသည်၊

မားကျန်၏ ယူဆချက်သည် အလွန်မှန်ကန်နေသည်မှာထင်
ရှားလှသည်၊

တူအင်းသည် ချန်းချင်းအား ချက်ချင်းပင် ဖမ်းချန်အမိန့် ထုတ်လိုက်၏။

မားကျွန်က ဟန်လေးလိုက်သည်။

‘ဒါဖြင့် တို့ဘယ်လိုလုပ်မလဲမားကျွန်’

‘ကျွန်တော်အကြံကတော့ ချန်းချင်းကို အကြောင်း ကြားလိုက်ပြီး အမှုကို တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ပိတ်ထားစေ ချင်တယ်’

‘မင်းက ဘာကိုဆိုလိုတာလဲကွ’

‘ဒီလိုပါဆရာ၊ စာရင်းတိုင်ဟာ ငွေပိုက်ပြီး ထွက်ပြေး တယ်၊ လမ်းမှာ လူဆိုးကသတ်ပြီး လူသွားတဲ့သဘော ပေါ့ ဆရာရယ်’

‘နောက်ဆရာ’

‘ချန်းချင်းရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ဆက်ပြီး တိတ်တဆိတ်နဲ့ လေ့လာ အကဲခတ်ပေါ့ဆရာ၊ သူတို့ကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လွှတ်ထားတဲ့ သဘောပေါ့’

‘ကျောင်းပြီလေ၊ ဒီကိစ္စကို မင်းပဲ ဆက်ပြီးတာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ပါ၊ မင်းချင့်ယူမှည့် အကြံအစည်ကို ခဏ နေဦးပေါ့ ဘုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ’

စွန်ကီဆန်ဆိုတာ အသွင်းခန်း၌ ဝံပုလွေနှင့် ချန်းချင်းတို့ သည် လျှို့ဝှက်စွာ တိုင်ပင် ဆွေးနွေးနေကြသည့်။

‘သည့်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူဌေးမင်းက သတိထားရ လိုမိမယ်ဆင်တယ်’

‘ထောက်လှမ်းရေးကို အဆင်သေးဘို့မရဘူးလို့ ကျွန် ထင်တယ်’

‘လူသတ်တာ ကျုပ်တို့မဟုတ်ဘဲ သူတို့ ဘဝတန်ခိုး မှာလဲ’

‘ခင်ဗျား ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ ရန်သူကို ဘယ်တော့မှ အဆင်မသေးရဘူးလို့ သူဌေးမင်း ကြားဖူးတယ်’

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်က ကာဆက်လုပ်ရမလဲ’

‘မနက်ဖြန်ကစပြီး သုံးရက်တိုင်တိုင် ဆိုင်ပိတ်ထားပါ’

‘ဘဝလုပ်မလို့လဲ’

‘သူများမေးရင် ငွေစာရင်းဧဟု စစ်ဆေးနေတယ်လို့ အကြောင်းပြပေါ့’

‘ဘာဖြစ်လို့ စာရင်းစစ်ဆေးရမှာလဲ’

ဝံပုလွေက ရယ်လိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား၊ စာရင်းစစ်ဆေးမယ် ဆိုတာ ကျုပ်တို့ အမှုတိုင်တာနဲ့ကိုက်ညီအောင် လုပ်တ ပါ၊ တခါးပိတ်ထားပြီး ကျုပ်တို့ ဟကယ်စစ်ဆေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ’

ချန်းချင်းသည် ဝံပုလွေရှင်းပြတော့မှ နားလည်သဘော ပေါက်လေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...မင်းရဲ့ အကြံက တော်တော် ကောင်းတယ်ဟေ့’

စွန်ကီဆန်ဆိုသည် ပူဇော်မြို့တွင် အကြံ ဆုံးဆန်ဆိုင်ဖြင့် သည်း။

www.burmeseclassic.com

အစိုးရဌာန အသီးသီးမှ လိုအပ်သော စားနပ်ရိက္ခာများ
သည် စွန့်ကီဆန်ဆိုင်က ပေးသွင်းရခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ပြင်....

လက်လီရောင်းချရသည့် ဆန်ဆိုင်သို့မှလည်း စွန့်ကီဆန်
ဆိုင်တွင် ဝယ်ယူ၍ တစ်ဆင့်ရောင်းချကြသည်။

ထို့ကြောင့်

စွန့်ကီဆန်ဆိုင်က စာရင်းစစ်ရန် သုံးရက်ခန့် ပိတ်လိုက်
သည့်အခါ ပူဘင်းမြို့တစ်မြို့လုံး ဂယက်ရိုက်သွားကြကုန်လေ
သည်။

ထိုသတင်းသည် မားကျန်နားထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။

မားကျန်သည် ခေါင်းအတော် ခဲသွားရသည်။

လူသည် ချွန်းချင်းတို့မှာ မိမိတို့ ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့အား
ဉာဏ်စွမ်း တိုက်ပွဲပြုလုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သဘောပေါက်
သည်။

ဥပဒေဘက်တော်သားနှင့် ဥပဒေကျခိုင်းသည့် လူများ
သည် အမြဲတစေ နည်းဗျူဟာအမျိုးမျိုးဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြသည်
မှာ မဆန်းပေ။

သို့သော်....

သူ စဉ်းစား၍ရသည်မှာ....

သူသည် ဥပဒေအရ သိမ်းငှက်အား ဖမ်းဆီးရန်ဖြစ်သည်။

သူသည် လူအများနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

သူ တွေး၍မရတော့ပါချေ။

ဝံပုခလူ....

ဝံပုခလူသည် ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်လျက်-

သွားမျက်နှာသည် စိတ်မရှည်သည့်အမူ အရာများ ပေါ်လွင်
နေသည်။

သူသည် ချွန်းချင်း၏ လက်ရုံးသဖွယ်ဖြစ်နေသည်။

ချွန်းချင်း၏ ကိစ္စမန်သမျှကို သူက စီမံလုပ်ရှားပေးနေလေ
သည်။

ယခု....

သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား ကြည့်ရှုနေသည်မှာ သူ၏
ဟန်မူရာပတ်ပြုနေသည့် မဟုတ်ပါလား။

မကြာပါချေ။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူနှစ်ယောက် ဇင်ရောက်
လာသည်။

ဝံပုခလူသည် ထိုလူအားမြင်လိုက်သည်နှင့်

‘မျက်နှာဖြူမုစန်းရဲသတင်း ရသာပြီသား’

ဟု ခရီးရောက်မစိုက် မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ရက်တုန်းက မြို့ထဲမှာ လှုပ်ရှား
နေတာတွေရတယ်၊ မနေ့ညကတော့ စုယန်းပင်မှာ
တွေ့ခဲ့ပါတယ်’

ခံပုလေ့က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကနေ့ည သူ့ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်
သိချင်ကယ်’

၁၆၀ မိုးကျော်သူ

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ အဖော်တွေသွားပြီး အခြေ
 အ...န ကြည့်ပါမယ်ခင်ဗျာ’
 ‘အေး...မင်းတို့ရဲ့ တာဝန်က သူ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆို
 တာဆိုရင် ကျုပ်ကို လန့်ပြီးအကြောင်းကြားရုံပဲ’
 ‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး’
 ‘နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ ယိုလိမ်လုံဆီမှာလဲ တို့လူ
 သို့မဟုတ် ယေးက လွတ်သားလို့က’
 ‘သာပြန်လို့လဲဆရာ’
 ‘သူ့ကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လုပ်ကြံလိုမိမယ်လို့
 ကျုပ် ဦးစိုမိနေမိလို့ပါ’
 ‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အဆင်ပြေ
 အောင် ကြည့်တပ်ခဲ့ပါမယ်’
 ‘ကဲ...ကောင်းပြီ သွားစော့’

မိုးကျော်သူ

မိုး ကျော် သူ

အဖြူရောင်လူဆိုး

(၃ ကိ ဃ ခိုဇ်)

မြို့တော် ဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး		ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး		ဒို့အရေး
အချုပ်အခြေအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး		ဒို့အရေး

* * * * *

ပြည်သူ့ သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူ များအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဆန့်ကျင် အပြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေ ၁ ပေါက်ရေးသည့် မြန်မာနိုင်ငံသားအားလုံး၏ တာဝန်ဖြစ်သည်။

ဝံပုလွေနှင့်သိမ်းငှက်

သိမ်းငှက်သည် ဝံပုလွေအား တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။
 ဝံပုလွေမှလွတ်ကင်း...
 သိမ်းငှက်အား မည်သို့မှတိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။
 အကြောင်းမှာ-
 သိမ်းငှက်သည် ကောင်းကင်ပေ ၇ မှ ၉ ဝှက်ခွင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့်-
 ဝံပုလွေသည် သိမ်းငှက်၏တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ကာကွယ် ရှောင်တိမ်းခြင်းမျှသာ ပြုလုပ်နိုင်သည်။
 မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နိုင်စွမ်း မရှိပါ။
 ထို့ကြောင့်...
 သိမ်းငှက်သည် အမြဲတမ်း အသာဘတ်မှ ရရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

...၀...

၁၆၄ မိုးကျော်ဆွေ

နံနက်ခင်းအချိန် ဖြစ်သည်၊
နံနက်ခင်း၏လေသည် အေးစိမ့်၍ လှမ်းဆန်းသည်၊
နှင်းမြူများသည် ဝေဇန၏၊
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် ဝိုးတဝါးဖြင့်သာ မြင်တွေ့နိုင်လေသည်။

....၀....

စုယန်းပင်ရှိ ယုန်သားရောင်းသော စားသောက်ဆိုင်သည် စောစီးစွာတံခါးဖွင့်ထားသည်၊
ဆိုင်လှလင်တစ်ယောက်သည် မီးဖိုပေါ်၌ မီးမွှေးပြီး ရေနွေးများကြိုနေ၏၊
ရေများ ဆူလှသောအချိန်၌....
ညွှတ်သည့်တစ်ယောက်သည် ဆိုင်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာလေသည်၊
ဆိုင်လှလင်က အားတုံ့အစွဲနာ ဖြစ်သွားသည်၊
'ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ...အခုမှ ဆိုင်ဖွင့်လို့ စားစရာတော့မရှိဘူး'
ထိုလူက လူအား ကြည့်ပင်မကြည့်ပါ။

အပြုအမူဆိုးဆိုးဆိုး (၃) ၁၆၅

'ဆိစ္စမရှိပါဘူး၊ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း တစ်အိုးသာ အမြန်ဆုံးယူခဲ့ပါ'
ဆိုင်လှလင်က စကားမပြောတော့ပေ၊
သူသည် ရေနွေးအိုးထဲ လက်ဖက်ခြောက်အနည်းငယ်ထည့်၍ ရေနွေးထည့်လိုက်လေသည်၊
သို့သော်-
သူသည် ရေနွေးအိုးများကိုယူ၍ စားပွဲပေါ်၌ သွားရောက်ချထားလိုက်သောအခါ-
ထိုစားပွဲ၌ လူသူဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရတော့ချေ၊
သူသည် အံ့အားသင့်သွားသည်၊
အခန်းတစ်ခုလုံးအား မျက်လုံးဝေ၍ ရှာကြည့်လိုက်လေသည်၊
အခန်းတစ်ခုလုံး၌ လူသူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါချေ၊
သူသည် အံ့အားသင့်သွားသည်၊
ထိုနည်းသည်သည် အပြင်သို့ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားပြီဟောဟူ တွေ့မိလိုက်သဖြင့်-
သူသည် ဆိုင်အဝသို့ ထွက်ကြည့်လေသည်၊
လမ်းမပေါ်၌လည်း အချိန်ကစောလွန်း၍ လူသူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါ၊
သူသည် ဆိုင်ထဲသို့ ပြန်လည်ကြည့်သောအခါ-
သူ့ရေနွေးကြမ်းအိုးချထားသော စားပွဲ၌ ထိုလူသည် အဆေးစွာဆိုင်နေပြီး...

အခွေတထောင်ထောင်ထနေသော ခရီးနှေးကြမ်းအား
သောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

သူသည် ပို၍ အံ့အားသင့်သွားသည်။

ထူးကြောင့်...

ထိုသူအား သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုသူသည် ဤနေရာသို့ မကြာခဏရောက်တတ်သောသူ
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကိုမူ လူမှတ်မိလေသည်။

‘ဒီမှာ’

ထိုလူက သူ့အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘ခရီးနှေးကြမ်းပေးကန် တစ်လုံး ထပ်ယူခဲ့ဦး’

‘ဘာလုပ်လို့လဲ ခင်ဗျာ’

‘ကားမရွည်နဲ့ ကျုပ်ပြောသလိုသာလုပ်’

ဆိုင်လုလင်သည် ပမ်းတစ်ချက် တွန့်လိုက်ပြီး ပန်းကန်တစ်
လုံး ထပ်ယူ၍ စားပွဲပေါ်သို့ ချပေးလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှစ၍...

အခြားလူတစ်ဦးသည် ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသည်ကိုတွေ့
လိုက်၏။

ထုံးစံအတိုင်း...

ဆိုင်လုလင်က သူ့အောက်၍ ခရီးကြိုဆိုသည်။

‘ကြပါ ခင်ဗျာ၊ ကြပါ၊ ဟဲ့...ဟဲ့...ဟဲ့...အခုတော့’

ခရီးနှေးကြမ်းကလွဲလို့ ဘာမှ မရှိသေးဘူးခင်ဗျာ’

ထိုလူက လက်ကပြလိုက်၏။

‘ကိစ္စမရှိပါဘူး’

သူသည် ပြောရင်း ပထမသိုင်နေသည့် လူထံသို့ လျှောက်
ထား၏။

ထိုသူ၏ မျက်နှာတစ်ခြမ်းမှာ နီရဲနေသဖြင့်...

သူ့အားကြည့်ရသည်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာအစား
လှပေသည်။

ထိုလူသည် ပထမလူ၏ ရှေ့၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး-

‘ခင်ဗျားက မျက်နှာဖြူ မှစန်း ဟုတ်လား’

‘ခင်ဗျားရော စိဘျင်းမတုတ်သား’

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်သည်။

ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မျက်နှာကို ကြည့်ရင် သိပါ

တယ်’

မှစန်းသည် သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ခင်ဗျား ပစ္စည်းယူခဲ့ရဲ့လား’

စိဘျင်းသည် စကားမပြောဘဲ အိတ်ထဲမှ သေတ္တာဘူး၊

အလေးတစ်ဘူး နှိုတ်ယူလိုက်ပြီး...

မှစန်းရှေ့၌ ချပေးလိုက်၏။

ထိုသေတ္တာဘူးလေးသည် နှစ်လက်မခန့်ရှည်ပြီး တစ်လက်မ
ခန့်ထူသည်။

မှစန်းသည် သေတ္တာဘူးကလေး၏ အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်
သည်။

ဘူးထဲ၌ အနီရောင် အတ္ထဝေါဟိတ်ဖြင့် ခင်းထဲ၏။

တတ္ထဝေါဟိတ်၌ ဆေးတစ်လုံးရှိသည်။

ထိုဆေးတစ်လုံးသည် သာမန် ပုလဲလုံးထက် ငယ်ပြီး အရောင်ဖြစ်၏။

မုစန်းသည် အဖုံးကို ပြန်လည်ဖုံးလိုက်ပြီး
'သည်ဆေးက တကယ်စွမ်းတယ်နော်'
'ဟုတ်ပါတယ်၊ မစွမ်းရင် ဘယ်အဖိုးတန်မလဲ'
'ကဲ...ဘယ်လောက်လဲ ပြောပါ'

ထိုလူက ပြုံးလိုက်သည်။
'ဪ...ခင်ဗျားကလဲ မေးနေစရာ လိုသေးသလား၊
ဝယ်နေကြပဲ'

မုစန်းသည် စကားမပြောတော့ပါ။

အိတ်ထဲမှ ရွှေချောင်းတစ်ချောင်း ထုတ်၍ ထိုလူအားပေးလိုက်သည်။

'ခင်ဗျား ရွှေက စစ်ရဲ့လားဗျာ'

'ခင်ဗျားဆေးလုံးလိုပါပဲ အစစ်ပေါ့'

စီတုန်းသည် ခေးပါးတစ်လက် ထုတ်ယူပြီး

ရွှေချောင်းပေါ် ခြစ်ကြည့်၏။

သူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကျေနပ်သည့် အရိပ်အယောင်တို့ ပေါ်လွင်လာသည်။

သူသည် ရွှေချောင်းကို အိတ်ထဲသို့ သေချာစွာသိမ်းဆည်းလိုက်ပြီး...

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ-ကျုပ်ကို သွားခွင့် ပါဦး'

မုစန်းက သ ဂ်ကာ၍ ဟန်တားလိုက်သည်။

'ခဏနေပါဦး'

'ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ခင်ဗျား အခုလို လုပ်ပေးတာဟာ အခဲကြေးငွေဘယ်လောက်ရသလဲ'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ဆရာ ပေးသလောက်ပဲ ရပါတယ်'

'ခင်ဗျား ဆရာက ဘယ်လောက်ပေးသလဲ'

'တစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါထက် များပါဘူး'

မုစန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး-

'တစ်ဆယ့်ရှစ်ကျပ်လောက်များ သာလုပ်လို့ရမှမလဲ'

'ဪ...တဆယ် ရှစ်ကျပ်ဆိုတာ အရက်ဝဝသေစုတ်

နိုင်တယ်၊ အနည်းဆုံး ထမင်းဆယ့်လေး ဆယ်ငါး

ရက်လောက် စားနိုင်တာပေါ့ဗျာ'

'ချမ်း...'

ရုတ်တရက်...

အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။

မုစန်းသည် ငွေထုပ်တစ်ထုပ်အား စားပွဲပေါ်သို့ချထားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ထုပ်အားသော စက္ကူများပေါက်သွားသဖြင့် ခွေခွက်၊ အချိုသည် အပြင်သို့ပင် ထွက်လာသည်။

စီကျင်းသည် ထိုငွေအား တွေ့လိုက်ရသောအခါ ပါးစပ်
အဟေးငေးသွား ဖြစ်သွားသည်။

‘ခါ-ခါဘာလုပ်တာလို့လေ’

‘ဟောခဏီမှာ ငွေငါးဆယ် မင်းကိုပေးမလို့’

‘ဗျာ...ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ပေးရတာလဲ’

မုစန်းက တစ်ချက်ပြုံးပြီး....

‘ကျုပ်အတွက် အလုပ်တစ်ခုလုပ်ပေးဖို့ပဲ’

‘ဘာများ လုပ်ပေးရမှာလဲဗျ’

‘လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား အခုပြန်သွားမယ်မဟုတ်
လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒီတော့ ခင်ဗျားလုပ်ရမှာက ခင်ဗျား ပြန်သွား

ပြန်သွားတဲ့အခါမှာ ပြည်းပြည်း လျှောက်သွားပါ

ကျုပ်ကို မျက်ခြေပြတ်အောင်မလုပ်ရင် တော်ပါပြီ’

စီကျင်းသည် အခက်ကြုံနေသည်။

သူသည် မည်သို့ပြန်ပြောရမုန်း မသိဘဲ တွေ့ဝေနေလေ
သည်။

‘ချမ်း....’

‘နောက်ထပ် ငွေငါးဆယ် အထုပ်တစ်ထုပ်သည် စားပွဲ
ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာပြန်သည်။’

စီကျင်းသည် အံ့သြစွာဖြင့် မုစန်းအား ကြည့်လိုက်လေ
သည်။

မုစန်းသည် သူ့အား ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။

စီကျင်းသည် စကားမပြောတော့ပါ။

စားပွဲပေါ်မှ ငွေများကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ယူလိုက်

ပြီး....

သူ့အိမ်ထဲသို့ တည်လိုက်သည်။

ထိုနေ့က....

သူသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ လှမ်းထွက်သွား
ရောတော့သည်။

—စ—

ထိုလူသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်နေသည်။

မုစန်းသည် မလှမ်းမကမ်း နေစက်နေလိုက်နေသည်။

မကြာခဏချော့

ထိုလူသည် အလွန်ကြီးမားသော ခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ဝင်
သွားသည်။

ထိုလူဝင်သွားပြီးနောက်....

ခြံဝင်းတံခါးသည် ပြန်ပိတ်သွားသည်။

ခြံဝင်း၏ ဧည့်ခန်းတွင် မုတ်ဆိတ်မွေးရှည်လျားစွာရှိနေ
သော လူတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်။

ထိုလူသည် ရွှေချောင်းကိုယူ၍ လှမ်းပေးလိုက်ရာ မုတ်
ဆိတ်မွေးရှိသောလူသည် ရွှေချောင်းကို ကျေနပ်စွာဖြင့် လွှန်း
ယူလိုက်လေသည်။

‘တယ်ဒယ်လဲ၊ အခြေအနေကောင်းတယ်မဟုတ်လား’
 ‘ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။’
 ‘ဟုတ်တယ်’
 သူ၏စကားသည် တစ်ဝက်တစ်ပြက်ဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အကြောင်းမှာ-
 မုစန်းသည် ညွှန်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။
 မုစန်းက သူ့အား ပြုံးပြစ်၏။
 ‘ကဲ-ဒီမှာ မင်းအလုပ် ဘာမှ မရှိတော့ဘူး သွားနိုင်ပြီ’
 မုဆိတ်မွေး ရှိသောလူသည် မုစန်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး....

‘မင်းက ဘယ်သူလဲ’
 မုစန်း ပြုံးပြလိုက်သည်။
 ‘ကျုပ်က မင်းရဲ့ ဖောက်သည်ပါ’
 မုဆိတ်မွေးရှိသောလူသည် လတ်ထဲမှရွှေချောင်းကိုအိတ်ထဲသို့ ကမန်းကတန်း သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။
 မုစန်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။
 ‘ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ၊ ကျုပ်က မင်း ရွှေချောင်းကို မယူပါဘူး’
 ‘ခါဖြင့် မင်းဘဝလုပ်တာလဲ’
 ‘မေးစရာတစ်ခုရှိလို့ပါ’

‘သွားများလို့’
 ‘ဒီလိုဆေးလုံးမျိုးဟာ သိပ်ပြီးဈေးကြီးတယ်ဆိုတော့ ဟစ်နေမှစွဲ ဘယ်လောက်ခရောင်းရသလဲ ဆိုတာသိချင်လို့ပါ’
 ‘ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ကို စာလုံး ရောင်းပြီးတဲ့အပြင် အရင်က ဘယ်သူ့ကို ရောင်းဖူးသေးသလဲ’
 ‘ခါကတော့ ကျုပ်ပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး’
 ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’
 ‘ရောင်းတဲ့သူက ဝယ်တဲ့သူကိုမဖော်ရဘူး၊ ဝယ်တဲ့လူကလဲ ရောင်းတဲ့လူကို မဖော်ရဖူးဆိုတဲ့ စည်းစနစ်ရှိလို့ပါ’
 ‘ခင်ဗျား တကယ်ပြောနေတာလား’
 ‘ဟုတ်ပါတယ်’
 မုစန်းသည် ထက်မြက်သော ဓားပါးလေးတစ်လျှောက်ကိုယူလိုက်ပြီး....
 လက်သည်းလှဲ့၊ နှေး၏၊
 မုဆိတ်မွေးရှိသောလူ၏မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။
 ‘ဒီမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ လဆန်းတုန်းက ခင်ဗျား တစ်လုံး ရောင်းလိုက်တယ် ဟုတ်လား’
 ‘ဟုတ်ပါတယ်’
 ‘ဈေးကလဲ ရွှေနှစ်ချောင်းပဲ မဟုတ်လား’
 ‘ဟုတ်ပါတယ်’

၁၇၄ မိုးကျော်သူ

‘အိမ်ကုန်းက စုယန်ပင် ယုန်သားရောင်းတဲ့ဆိုင်မှာပဲ
အရောင်းအဝယ်လုပ်ကြတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အဲဒီတုန်းက ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်သွားပြီး ပစ္စည်းပို့
တာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

မုစန်းသည် ရုတ်တရက် ထိုလူ၏အကျိုးကို ဆွဲလိုက်သည်။
လက်ထဲမှန်းပါးဖြင့် ထိုလူ၏သည်ပင်းကို ထောက်ထား
ဆို့က်သည်။

‘ခင်ဗျား သေသေချာချာနားထောင်၊ ကျုပ် တစ်ခါ
ထပ်မေးမယ်’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ မေးပါဗျာ’

‘ခင်ဗျားဆီက ဆေးလုံးဝယ်သွားတဲ့လူဟာ ဘယ်သူ
လဲ၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း’

‘ကျုပ်...ကျုပ်...သူ့ကိုမသိဘူး’

သူ့နာမည်မသိရင် သူ့အရပ်သဏ္ဌာန်တော့သိမှာပေါ့’

‘သိ...သိပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ပြောစမ်း’

‘သူ...သူက အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်ပဲ ရှိလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ အရပ်အမောင်းကော’

‘ခင်ဗျားနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပါပဲ’

‘မျက်နှာက ဘယ်လိုပုံလဲ၊ ဝိုင်းသလား၊ ချည်သလား’

အဖြူရောင်လူဆိုး (၅) ၁၇၅

‘မျက်နှာကချည်ရှည် မေးစေ့က အတော်ချွန်ပါတယ်
ဗျာ’

‘ဟုတ်ပြီ၊ မျက်ခုံးမွေးက ကပ်ခန့်တစ်ခု ဆက်နေတယ်
မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

မုစန်း ကျောနပ်သွားသည်။

ထိုလူအား လွှတ်လိုက်လေသည်။

ယခု

ဓမ္မသည် သူသိချင်သောသူမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို
သိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

ဓမ္မသည် မုတ်ဆိတ်မွေးရှိသည့်လူ၏ ဗန်းကို အသွားအယာ
ပုတ်လိုက်သည်။

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် ကျုပ်လွန်သွားရင်လဲ တောင်းပန်
ပါတယ်’

သူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး ၁၅ ဝမ်းထဲမှ ထွက်သွားလေ
မတော့သည်။

* * *

မေ့ခင်စပြုလာပြီဖြစ်သည်။
 စွန့်ကန်ဆန်ဆိုင်၏နောက်ဘက်ရှိ ဥယျာဉ်ထဲသို့ အရိပ်တစ်ခု
 ခုန်၍ ဝင်ရောက်စွာသည်။
 လူရိပ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။
 အလွန်ပေါ့ပါးသွက်လက်ပြီး အသံများပင် မကြားရပါ။
 ထိုလူကား....
 မျက်နှာဖြူမုစန်းပင် ဖြစ်သည်။
 မုစန်းသည် ဘေးဘီသို့ တစ်ချက်ဝေ ကြည့်လိုက်သည်။
 လူသူတစ်ယောက်မှ မရှိပါ။
 သူသည် အေးအေးဆေးဆေးပင် အဆောက်အဦးရှိရာသို့
 လျှောက်သွားသည်။
 သူ၏ဟန်ပန်မှာ မိမိ၏အိမ်ဝင်းထဲသို့ ပြန်လာသောစု လူ
 တစ်ယောက်၏ပုံဟန် ဖြစ်ပါသည်။
 သူသည် ခြေလှမ်းအနည်းငယ် လှမ်းလာလိုက်သည်နှင့်....
 ရုတ်တရက်
 သူ၏အနီး၌ လူလေးယောက် ပေါ်ထွက်လာသည်။
 ထိုလူများ၏လက်ထဲ၌ အရောင်များဝင်းလက်သည့် ဓား
 များကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။
 မုစန်းသည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားခြင်း မရှိပါ။
 'ဝံ့ပုလွေ့တယ်မှာလဲ'
 သူ၏အသံသည် အေးခက်သည်။
 ခက်ဆန်သည်။
 'မင်း.....ဝံ့ပုလွေ့ကို တွေ့ချင်တယ် ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်'
 'ဒါက ဆန်ဆိုင်ကွာ ဝံ့ပုလွေ့နဲ့တွေ့ချင်ရင် တောထဲ
 သွားရတယ်'
 မုစန်းက ပြုံးလိုက်သည်။
 'ဆန်ဆိုင်က ဝံ့ပုလွေ့နေတဲ့ နန်းတော်ဖြစ်နေပြီ
 မဟုတ်လားကွ'
 ထိုလူလေးဦးသည် စကားမဆက်တော့ပါ။
 လူလေးဦး ခံစားလေးလက်ဖြင့်
 သူ့အား လျှပ်တစ်ပြတ် တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့၏။
ဝ....

သို့သော်
 တိုက်ပွဲသည် အချိန်ကြာကြာမဖြစ်ပါ။
 မုစန်း၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် လျင်မြန်လှသည်။
 သူ၏ လက်နှင့်ခြေထောက်များမှာလည်း အလွန်လျင်မြန်
 သည်။
 သူ့အား တိုက်ခိုက်လိုက်သည့် လူလေးဦးမှစ....
 'အား....အံ့နဲ့'
 ဟု အော်လိုက်ပြီးနောက်
 အသံမထွက်နိုင်တော့ဘဲ မြေးပေါ်သို့ တစ်ဏာမျှ သတိမေ
 ဖွဲ့လျောင်းကုန်ကြသည်။

၁၄၈ မိုးကျော်သူ

မုန့်သည် လက်နှစ်ဖက်အားပုတ်လှိုက်ပြီး မလှုပ်မယှက်
ရပ်နေသည်။

သူသည် ဝံ့ပုလွေအား မသွေရပါ။
သို့သော်

ဝံ့ပုလွေသည် သူ့အား တွေ့မြင်နေလိမ့်မည်ဟု သူယုံ
ကြည်သည်။

ဝံ့ပုလွေသည် သူထံသို့ ရောက်ရှိလာလိမ့်မည်ဟု တူစ်
ချက်ထားပြီးဖြစ်သည်။

• • •

ဝံ့ပုလွေသည်....

တိုက်ခိုက်သောအခါ အမြဲအားဖြင့် တိတ်တဆိတ်ချောင်း
၍ တိုက်ခိုက်တတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလော့။

ဝံ့ပုလွေသည် အော်ဟစ်ပြီး အသံပေးလေ့ မရှိပါ။

ထုတ်၏ ခြေသည်းများသည် မြေပေါ်၌ နင်းနေသော
အခါ မည်သည့်အခါမှ အသံမထွက်ပါ။

မုန့်၏ ထပ်မြင်ယူဆချက်သည် မှန်ကန်နေ၏။

ယခု-

ဝံ့ပုလွေသည် တိတ်ဆိတ်စွာ မုန့်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိနေ
သည် မဟုတ်ပါလော့။

အဖြူရောင်လူဆိုး (၁) ၁၄၉

‘ဟင်... လူလေးယောက်ကို မင်းက သတ်လို့တယ်
ပေါ့’

ဝံ့ပုလွေ၏ အသံသည် တိုးတိုးကလေး ဖြစ်နေ၏။

‘သူတို့ မသေသေးဘူး၊ ကျုပ်က သူတို့ကို ခဏအိပ်
ခိုင်းတာတော့ပါ’

‘ထားပါတော့ မင်းက ဘာလုပ်တာလဲ’

‘စကားတစ်ခွန်း မေးချင်လို့ပါ’

‘ဒါဖြင့် မေးပါ’

‘ခင်ဗျားက သန်းခေါင်ယံကြိုက်တုန့်ဆေးလို့ တစ်လုံး
ဝယ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဘယ်လို အသုံးချမှာလဲ’

‘ဒါတော့ မစဉ်းစားသေးဘူး’

‘ကျုပ် မယုံဘူး’

‘ဒါတော့ မင်း မယုံချင်ရင် နေပေါ့’

မုန့်သည် မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားမပြောရင်တော့ မြေပေါ်မှာ လူတစ်ယောက်
ထပ်ပြီး လဲကျသွားမယ်ဆိုတာ ယုံသလား’

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့ ကျုပ်လဲ ယုံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လဲကျ
သွားတဲ့သူဟာ မင်းဘဲ ဖြစ်ရမယ်’

မုစန်းသည် ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်။
ဝံပုလွေကလည်း ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း တိုးလိုက်သည်။
သူတို့နှစ်ယောက်သည် တိုက်ခိုက်ရန် တန်ပြင်နေကြစေ
တော့သည်။

* * *

အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးသွားသည်။
ဝံပုလွေနှင့် မုစန်းတို့သည် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြ
လေသည်။

သူတို့သည် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်ထားကြသော်လည်း မည်
သူ့မျှ စတင် ထိတ်ခိုက်ခြင်း မပြုပါ။

သူတို့သည် တစ်ဘက်သားအား အနိုင်ရလိမ့်မည်ဟု ပထမ
ဆင့်ကြပါ။

ထို့ကြောင့်...
သူတို့သည် တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ပြန်လည်
ငြိမ်သက်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

‘မုစန်း မင်း အေးအေးဆေးဆေး သွားရင် တောင်
မယ်...’

ဝံပုလွေက စတင် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။
မုစန်းသည် သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ကျုပ်... သွားဖို့လာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မေးရော့ရှိသို့
လာတာဗျ’
‘ကျုပ် ပြောပြီးပကော... မင်းကို ကျုပ် ပြောစရာ
ဘာမှ မရှိဘူး’

မုစန်းသည် ဝံပုလွေအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး-
‘ကောင်ပြီလေ၊ ကျုပ် တစ်ခု မှာခွဲပါရစေ၊ ခင်ဗျား
က ချန်းချင်းကို သစ်ခွေ လုပ်ရင်ကော... ကျုပ်၏
သည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး’
သူသည် ပြောပြီးသည်နောက် ချာကန်လှည့်ကာ ထွက်

* * *

ယိုလိမ်လှသည် ကြေးမုံ ရှေ့တွင် အလှပြင်နေသည်။
ရုတ်တရက်...
ကြေးမုံပြင်ထဲတွင် လူရိပ်တစ်ခု ပေါ်လာသည်ကို တွေ့ရ
သည်။

သူမ ရင်ထိတ်သွားသည်။
နောက်သို့...
လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ...
မုစန်းသည် ဘိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

၀၀၂ မိုးကျော်သူ

လူမသည် မုစန်းအား တွေ့လိုက်ရသောအခါ...

ခန္ဓာကိုယ် အနည်းငယ် တုန်လှုပ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်

ရလေ၏။

‘အခြေအနေ အယ်လိုလဲခဟ’

‘မနုက လုံးဝမလားဘူးရှင်’

‘ဒီနေ့ရော လာမယ်ထင်လား’

‘ဒါတော့ ကျွန်မဘယ်သိမလဲ’

မုစန်းသည် သေတ္တာဘူးလေး တစ်ဘူးကို သူမ လွှက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

‘ဟောဒီမှာ ဆေးလုံး’

သူမသည် သူ့အား မေ့ကြည့်လိုက်၏။

‘ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

‘ဒီဆေးလုံးကို ရေနွေးထဲ ထည့်လိုက်ရင် ၂၄ နာရီ

တော့ အိပ်ပျော်နေမှာပဲ’

သူမသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး

‘မားကျန်ကို သတ်ရမယ်ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

နောက်ထပ် ကျွန်မ အာဆက်လုပ်ရမလဲ’

‘ဖြည်းဖြည်းပေါ့ကွာ အချိန်တန်ခင် ကျုပ်ပြောပြပါ

မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်’

မုစန်းသည် ယင်းသို့ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားရန် စန့်ပြန်လိုက်၏။

‘ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်’

အခန်းတံခါး ခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရ၍...

မုစန်းသည် ခန်းဆီးနောက်ကွယ်သို့ ကပျားကယာ သွားရောက် ပုန်းလှိက်ရ၏။

‘ဘယ်သူလဲရှင်’

ယိုလိမ်လိုက် မေးလိုက်၏။

‘ကျုပ်ပါ၊ မားကျန်ပါ’

‘တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်၊ ဝင်ခဲ့ပါရှင်’

မနူးကျန်သည် အခန်းတံခါးကို ဘုန်းဖွင့်၍ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

သူသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်

‘ယိုလိမ်လုံ...ကျုပ်တို့ မနက်ဖန် မနက်မှာ ဒီကနေ

ထွက်ကြမယ်၊ မြင်းလည်းကိုလဲ ငှာထားလိုက်ပါ’

သူမ အံ့သြသွားသည်။

‘ရှင်...တကယ်ပြောတာလား’

‘တကယ်ပြောတာပါ၊ မနူးက ကျုပ်နဲ့ သေဆက်လှမ်း

ရေးမှူးတို့ တစ်ယောက်တစ်ခွန် အငြင်းအခွန် ဖြစ်ခဲ့

ကြပါတယ်၊ ကျုပ် စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ ခါကြောင့်လို့

ကျုပ် ပီတင်းကိုသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်’

ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ စောကြာကျရင် ကျွန်မအား
လုံး အဆင်သင့် အစီအစဉ်တွေ လုပ်ထားပေးပါမယ်
ရှင်'

သူက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကောင်းပြီ၊ ဟိုကပေးမယ့် ငွေကိုလဲ သွားယူဖို့မခဲ
နဲ့နော်'

'စိတ်ချပါရှင်၊ ကျွန်မ အားလုံးကို အဆင်သင့် ရှိစေရ
ပါမယ်'

'ကဲ...ဒါဖြင့် ကျုပ်သွားပြီး ကျုပ်အဝတ်အစားလေး
နည်းနည်းတော့ သိမ်းလိုက်ဦးမယ်'

မားကျန်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလျှင်...
ယိုလိမ်လုံသည် တံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်၏။

မုစန်းသည် ခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှ ထွက်လာ၏။
သူမစာ ပြုံးပြလိုက်၏။

'အခြေအနေကတော့ အတော်လေး ကောင်းသွားပါ
ပြီရှင်'

'ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေး၊ သူက ကျွန်မနဲ့အတူလိုက်လာခတ်တဲ့
ပြောတာ ရှင်မကြားဘူးလား'

'ကြားပါတယ်'

'ကဲ-ရှင်ဆေးလုံးကို ရှင်ပဲ ပြန်ယူသွားတော့ သုံးဖို့
မလိုတော့ပါဘူး'

မုစန်းက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်၏။

'မင်းက သူ့စကားကို ယုံသလား'

'ဘာလဲ ရှင်က မယုံဘူးလား'

'ဒီမှာ ယိုလိမ်လုံး မားကျန်ဟဲ့ ဘယ်လိုလူစားလို့ဆို
တာ၊ မင်းမသိပါဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် သူကအများ
သိအောင် ပီကင်းမြို့ကနေ ထွက်သွားပေမယ့် လမ်း
ကျမှပဲ တိတ်တဆိတ် ပြန်လဲလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်
ပြောရဲပါတယ်'

သူမက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

မုစန်းက စကားဆက်လိုက်၏။

'ဒါကြောင့် ဒီဆေးလုံးကို မင်းအသုံးချရလိမ့်မယ်၊ မီး
လူဟာ အတော်ပါးနပ်ပြီး ဉာဏ်မျှစူးစူးလူပဲ၊ အစစ
အရာရာ သတိထားရလိမ့်မယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ သတိထားပါမယ်'

'ပီကင်းမြို့က ထွက်သွားတာနဲ့ ကျုပ် နောက်ကနေ
တိတ်တဆိတ် လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့'

သူသည် ယိုလိမ်လုံ၏ နားသို့ ကပ်၍ တီးတိုးပြောဆိုလိုက်

ပြီး

'မှတ်မိတယ်၊ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ကဲ့ မှန်မိပါတယ်'

'ကဲ မှတ်မိရင် လှုပ်ရှားဖို့သာ ပြင်ပေတော့'

မုစန်းသည် ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက်

၀၈၆ မိုးကျော်သူ

အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားရန် အခန်းတံခါးအား ဆွဲဖွင့်
လိုက်သည်။

အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်နှင့်

သူ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြူးကျယ်၍ သွားလေ၏။

အခန်းဝတွင် မားကျန်သည် ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် ရပ်နေလေ
သည်။

‘မုစန်း မင်းသေသွားပြီလို့မုတ်နေတာ အခုတော့ မင်း

က မသေသေးပဲကို’

မုစန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

‘ကဲဗျာ၊ ခင်ဗျားက ဘာကိုစွန့်လွှဲလဲ’

မားကျန်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘မင်းနှစ်စကားနည်းနည်း ပြောစရာရှိတာနဲ့ အတော်ပဲ’

သူသည် ပြောရင်း အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ယိုလိမ်လှသည် မားကျန်အား ပြုံးပြလိုက်ပြီး

‘ရှင်တို့ အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ပြောကြပါ။ ကျွန်မ

ကိုစွန့်လွှဲ သွားလိုက်ပြီမယ်’

သူမသည် မားကျန်၏အခြေကိုပင်မစောင့်ဘဲ အခန်းထဲမှ

ကပျာကယာ ထွက်သွားသောတော့သည်။

* * *

သိမ်းငှက်သတင်း၊ စုံစမ်းပေးမလား

မားကျန်သည် အခန်းတံခါးအား ပိတ်ထားလိုက်ပြီး
နောက် မုစန်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ...မုစန်း၊ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ

ပြောပြမှဖြစ်တော့မယ်’

မုစန်းက ပခုံးတစ်ချက် တုန်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့နာမည် မုစန်းဆိုတာ ခင်ဗျားလွှဲသိသားပဲ

ဘဲ အထူးပြောစရာရှိသေးသလဲ’

မားကျန်က ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ ဒီလို စကားလွဲမပစ်နဲ့လေ၊ ကျုပ်မေးနေ

တာက မင်းဟာ ဘယ်သူ့အတွက် ကိုယ်စားပြုပြီး

ဘာတော့ လှုပ်ရှားနေသလဲဆိုတာကို မေးနေတာဗျ’

မုစန်းသည် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ချလိုက်၏။

‘ဒါတော့ ထားပါတော့လေ၊ အခု ခင်ဗျားက ဘာကို

လိုချင်တာလဲဆိုတာ ခပြောပါ’



ကျုပ်က သိမ်းငှက်က မမိမိအောင် လိုက်ဖမ်းနေ
တယ်ဆိုတာ မင်းလဲသိသားနဲ့၊ မေးစရာ လိုသေး
သလား၊

ခင်ဗျားက သိမ်းငှက်ကို ဖမ်းချင်တယ်ဆိုရင် ဖြစ်ပါ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့မဖြစ်သေးဘူး၊

ဒီမှာမုန်း၊ ကျုပ်ကို လှီးလွှဲပြီးမပြောနဲ့၊ သိမ်းငှက်
ဘာတွေလုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာ ပြောမလား၊ ဒါပဲ
ပြော

ကျွန်တော် ဘာပြောရမလဲ

မေးကျန်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

ကဲ....မင်းနဲ့ယိုလိမ်လို့ဟာ ဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ၊
ပြောပါ

ဘာမှပတ်သက်ပါဘူး၊ ထွန်ခဲ့တဲ့ ရက်စိုင်းလောက်
အပဲ မိတ်ဆွေတစ်ဦးမိတ်ဆက်ပေးလို့ လူနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ
ပါ

အခု မင်းက သူနဲ့ ပေါင်းပြီး ဘာတွေကြုံစည်နေတာ
လဲ

ငွေရှာနေကြတယ် ဆိုပါတော့

ငါတို့ကို နှောက်ယှက်ဖို့ မဟုတ်ဘူးဆိုပါတော့

အို....မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားတို့ကို

နှောင့်ယှက်ရင် ဒုက္ခရောက်သွားမှာပေါ့

မေးကျန် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။



အေးလော၊ ဒီလိုဆိုရင်လဲ မင်းကို ဘဲမိတ်ဆွေတစ်ဦး
အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှာပါ

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

ကဲ....မုန်း၊ မိတ်ဆွေတစ်ဦးအနေနဲ့ ကျုပ်အတွက်
သိမ်းငှက်သတင်းကို စုံစမ်းပေးပါလား

ဟုယကဲ့....စိတ်ချပါ၊ ဒါပေမယ့် မနက်ဖြန် ခင်ဗျား
က ပူတင်မြို့က ထွက်သွားတော့မှာဆိုတော့ ဘယ်လို့
လုပ် ဆက်သွယ်ရမှာလဲ

ခါက လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ ကျုပ်တို့ဌာနမှူးနဲ့ ဆက်
သွယ်ပေါ့၊ ကျုပ်လဲ ပြောထားပါမယ်

မုန်းစ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သိမ်းငှက်ရှဲသတင်းရတာနဲ့ ဌာ
နမှူးကို သွားဆက်သွယ်ပါမယ်

မေးကျန်သည် မုန်း၏ပခုံးအား အသာအယာပုတ်လိုက်
ပြီး....

ကဲ....ဒါဖြင့် ကျုပ် စိတ်ချသွားမယ်

စိတ်ချပါဗျာ

မေးကျန်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

....၀....

စဉ်းစားရန်

အဖြေရောင်လူဆိုး (ဒု) ၁၉၁

ထိုနေ့ည...

မုစန်းသည် တပ်ဖွဲ့ရုံးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် တည်ကြည်လေးနက်၍ နေသည်။

မားကျန် မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး

‘မုစန်း ကိစ္စရှိလို့လား’

ထိုအခါ သူက

‘မနက်ဖြန် ခရီးထွက်မယ် အစီအစဉ်ကို ရွှေ့ဆိုင်းစေချင်ပါတယ်’

မားကျန်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး

‘ကျုပ်ရဲ့ခရီးစဉ် ဘာဖြစ်လို့ ပြောင်းရမှစလို့က’

သုက

‘ဒီလိုပါ၊ လူတစ်ဦးက မနက်ဖြန်ညနေ ခင်မျှားကို တွေ့ချင်လို့တဲ့’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ကျွန်တော်မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူက ခေသူတစ်ဦး၊ မတုတ်ဘူးဆုတာတွေ သိထားပါတယ်’

‘ဘယ်မှာ တွေ့မှစတဲ့’

‘စုယန်းပင် ယုန်သားရောင်းတဲ့ စားသောက်ဆိုင်’

‘လာပြန်ပြီ၊ ဒီစားသောက်ဆိုင်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီနေရာက မှုခင်းအများလုံး ဖြစ်ပွားတဲ့ နေရာပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က သူ့ကိုမတွေ့လို့ မရဘူးလား’



‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျားကသွားမယ့်ရင် သူတို့ကကျုပ်ကို သတ်မတ်ဗျ’

‘ဒါဖြင့် ကျုပ် မင်းကို စကားတစ်ခွန်း မေးမယ်၊ မင်းက အခြေပေးရင်ကျုပ်သွားမယ်၊ အဖြေမပေးရင်တော့မသွားဘူး’

‘မေးပါ’

‘သိမ်းငှက် ဘယ်မှာလဲ’

‘ပူတင်းမြို့မှာပဲ ရှိနေပါတယ်’

မားကျန် အံ့သြခြင်းမရှိပါ၊

အကြောင်းမှာ...

ထောက်လှမ်းရေးမှူး တုအင်းတို့လည်း ယင်းကဲ့သို့ ယူဆထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် အလွန်ကျေနပ်သွားသည်။

မုစန်းက ယင်းသို့ ပြောလိုက်ခြင်းဖြင့် မုစန်းသည် သိမ်းငှက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို သိထားသည်မှာထင်ရှားနေခြင်းကြောင့် ဖြစ်လာသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ မနက်ဖြန် ကျုပ် ခရီးစဉ်ပြောင်းလိုက်ပါမယ်’

‘ကျေးဇူးပဲ’

‘မလိုပါဘူး၊ ကဲ...မင်းသွားနိုင်ပြီ’

မုစန်းသည် ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ထွက်ခွာ သွားလေတော့သည်။

* * *

၁၉၂ မိုးကျော်သူ

မိုးသောက် အရက်ခင်းသည်နှင့် မားကျန်သည် ယိုလိမ်လုံ
ထံသို့ သွားရောက်၍ ခရီးမသွားဖြစ်တော့သည့်အကြောင်း
ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ....

ဝန်စည်စလှယ်အပြည့်ဖြင့် စောင့်နေသော ယိုလိမ်လုံမှာ
လူမ၏ အခန်းကိုလည်း အပ်ပြီးသွားပြီမို့....

မားကျန်သည် အခြား တည်းခိုခန်းသို့ ခပြောင်းရှေ့ပေး
လိုက်ရလေသည်။

* * *

မားကျန်သည် ယိုလိမ်လုံအား တည်းခိုခန်းတစ်ခုတွင်
နေရာချထားပေးပြီးနောက်...

စုယန်းပင်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

မုစန်း ချိန်၊ ဆိုထားသည့်အချိန်သို့ မရောက်ရှိသေးပါ။

သို့သော်....

ဖြစ်မှုများကို အကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ပွားခဲ့သော ယုန်သား
စားသောက်ဆိုင်အား ကြိုတင်လေ့လာ အကဲခတ်ရန် လိုအပ်
သည်ဟု မားကျန်ကယူဆသဖြင့် ကြိုတင်လာရောက်ခြင်းပင်
ဖြစ်လေသည်။

* * *

မြင်းပေ T မှ အလောင်း

မားကျန်သည် ယုန်သားစားသောက်ဆိုင်သို့ရောက်ရှိသွား
ပြီးနောက် ဆိုင်တစ်ခုလုံးအား အနှံ့လျှောက်၍ အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်လေသည်။

လူသည် မြင်းစောင်းသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ တချိန်
တုန်းက ထိုမြင်းစောင်းဟူင် ထောက်လှမ်းရေးမှူးတုအင်း
အား တွေ့ခဲ့ရသည်ကို ပြန်လည်၍ သတိရလာမိလေတော့
သည်။

သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ထိုနေ့က-

တုအင်းသည် အဘယ်ကြောင့် မြင်းလည်းသမားတစ်
ယောက်အဖြစ် ချပ်ဖြတ်ပြီး ဤနေရာသို့ ရောက်လာရပါ
မနည်း။

နောက်ပိုင်းတွင် တုအင်းကလည်း သူ့ကိုရှင်းမပြပါ။
ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ၏ စိတ်ထဲ၌ မတင်မကျဖြစ်နေ
လေသည်။

သူသည် သူ၏ အထက်အရာရှိကို သံသယရှိနေခြင်းတော့
မဟုတ်ပါ။

သို့သော်....

တုအင်းက မိမိအား ဤကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားရန် မသင့်
ဟု သူယူဆလေသည်။

သူသည် ယင်းသို့ တွေးနေစဉ်မှပင်...

‘ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့က မားကျွန် ဟုတ်လား’

သူ့နောက်က လူတစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဤကဲ့သို့နေရာမျိုးတွင် လူစီမံးတစ်ယောက်က မိမိနောက်

သို့ ရောက်ရှိနေခြင်းမှာ မိမိအတွက် အန္တရာယ်မကင်းဟု
သူသိထားသည်။

သူလည်း အိန္ဒြေရုစွာဖြင့် ရပ်နေသည်။

အဖြေ မပေးပဲ။

လှည့်၍လည်း မကြည့်ပါ။

‘နေပဦး၊ ခင်ဗျားက အာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမျိုး လာ’

နေရတာလဲဗျ’

ယခု မားကျန်သည် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်ဆိုက်စေ
သည်။

ဆိုင်ရှင်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့်....

မားကျန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး-

‘ကျုပ်မလားလို့ ရမလားဗျာ၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိရင်
ဒီမှာပဲချိန်းတာဗျ’

‘ဘယ်သူကများ ခင်ဗျားကို ချိန်းလိုက်ပြန်ပြီလဲ’

‘ကျုပ်လဲ မသိဘူး’

ဆိုင်ရှင်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘အေးပေါ့ဗျ၊ ကောင်းတဲ့ဧည့်သည်နဲ့ တွေ့ပါစေလို့ ပဲ’

ကျုပ်ဆုတောင်းရမှာပဲ၊ အခုတလော ကျုပ် ကံဆိုး

နေတယ်ဗျ’

ဆိုင်ရှင်သည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ပြန်လည်ထွက်ခွာ

သွားလေသည်။

ထိုနောက်....

မားကျန်သည် ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်လည် လျှောက်သွားလေ

သည်။

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် သူက မျက်မှောင်ကုတ်

သွားသည်။

အကြောင်းမှာ....

စားသောက်ဆိုင်၏ ဧည့်ခန်းတွင် လူတစ်ယောက်မျှ မရှိ

တော့ပါ။

ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် စားပွဲတစ်လုံးသာရှိသည်။

ခါတိုင်းချထားသော စားပွဲများသည် အားလုံး မရှိပါ။

သူက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း စားပွဲရှိရာသို့ လျှောက်သွား

လေသည်။

‘ဆိုင်ပါ-ဆိုင်ပါ’

၁၉၆ မိုးကျော်သူ

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က သူ့ကို ကြိုဆိုလိုက်သည်။
သူသည် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်

အပြင်ဘက်၌ မြင်းခူသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

ဤမြင်းခူသံများသည် စားသောက်ဆိုင်၏ရှေ့၌ရပ်သွား
သည်။

မားကျန်၏ မျက်လုံးသည်ဆိုင်တံခါးဝသို့ရောက်ရှိသွား၏။
မြင်းတစ်ကောင်သည် ဆိုင်၏တံခါးဝတွင်ရပ်လျက်နေ၏။
မြင်းပေါ်တွင် ထိုင်နေသော လူမရှိပါ။

သို့သော်

သူသည် ယေဘုယျစွာ ကြည့်လိုက်သောအခါ မြင်းပေါ်၌
လူတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ဤလူသည် မြင်းပေါ်၌ ထိုင်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။

မြင်းပေါ်၌ ကန့်လန့်ဖြန့် လဲလျောင်းနေပြီး ခြေလှမ်း
များ တွဲလေောင်းချထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

* * *

အဖြူရောင်လူဆိုး (၅) ၁၉၇

မားကျန်သည် မြင်းထံသို့ ပြေးလွှားသွား၏။
သူက ရင်ထိတ်သွားသည်။
အကြောင်းမှာ

မြင်းပေါ်၌ရှိသောလူသည် အသက်မရှိတော့ပါ။
သူ၏ ကျောပေါ်တွင် စာရွက်တစ်ရွက် ကပ်ထား၏။
စာရွက်ပေါ်တွင်

‘ကျုပ်ကို သစ္စာဖောက်ရင် အခုလိုသေမယ်မှတ်’
ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

....၀....

လူအများသည်ထိုအလေ့အကျင့်ကို ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။
ဆိုင်ရှင်၏မျက်နှာသည် အကြီးအကျယ် ပျက်နေသည်ကို
မကျေနပ်သတိပြုလိုက်သည်။

သူသည် ဆိုင်ရှင်အား လူရှင်းသောနေရာသို့ ခေါ်သွား၍
‘ဒီလူတယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျားသိတယ် မဟုတ်လွှား’
ဆိုရှင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ခါဖြင့် ဘယ်သူလဲပြော’
ဆိုရှင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။
မားကျန်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားက ဘာသဘောလဲ’
ဆိုင်ရှင်က

‘ဒီလူကိုတော့ ကျုပ်မှတ်မိတယ် ဒါပေမယ့် ဘယ်သူ
ဘယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်မသိဘူး’

‘ခင်ဗျား သူ့ကိုမှတ်မိတယ်ဆိုတော့ လူကဒီဆိုင်က
ဖောက်သည်ဟုတ်လား’

‘မတုတ်ဘူး၊ သူ့ မနေ့ကမှ ရောက်လာပြီး သည်နေ့
စားသောက်ဆိုင်မှာ လူအားလုံး ရှင်းနေတာကို မြင်
ချင်တယ်လို့ ပြောတယ် အခန်းအားလုံးကိုလဲ သူငှား
ထားတယ် ကျုပ်က အာဖြစ်လို့လဲ မေးတာ ပထမ
သူက မပြောဘူး ကျုပ်က မပြောရင် ငှားနိုင်ဘူး
လို့ ပြောတော့ သူက ခင်ဗျားနဲ့ ချိန်းထားတယ်လို့
ပြောတယ်ဗျ’

မားကျန်က မျက်မှေခင်ကုတ်ညှားသည်။

‘သည်လိုဆု ကျုပ်ကို ချိန်းတဲ့လူပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အင်း သည်လိုဆု လူက ကျုပ်ကို လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု
ပြောဖို့ အဲဒါသတင်းပေါက်ကြမ်းပြီး အသတ်ခံလိုက်
တာနဲ့တူတယ်’

* * *

မားကျန်သည် တွေးရခက်နေသည်။

သူအားတွေ့ရန် ချိန်းဆုဲထားသောလူသည် အသတ်ခံရ
ပြီး ဖြစ်သည်။

မည်သူက ထိုလူအား သတ်ထိုးပါသနည်း။

ထိုသူသည် လျှို့ဝှက်ချက် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖော်ထုတ်သည်
မှ သေချာသည်။

ထိုကြောင့်

မိမိနှင့်မတွေ့ဆုံမီခေရန် နှုတ်ပိတ်သိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ဆုဲလျှင်...

သူက ဖော်ထုတ်မည်လျှို့ဝှက်ချက်သည် မည်သို့သောလျှို့
ဝှက်ချက်ဖြစ်ပါသနည်း။

မားကျန်သည် လူသေအေးစောင်းအား ဆိုင်ရှင်ညွှန်ကသို့
ခေတ္တအပ်နှံလိုက်သည်။

ပြီးနောက်

မြင်းကုစီးပြီး မြို့ထဲသို့ အမြန်ဆုံး ခောင်းနှင်းကျားသည်။

မားကျန်၏ သုတ်သီးသုတ်ပြာ ဟန်ဟန်ကို ကျွဲမြဲလို့က်
သည်နှင့် ယိုလိမ်လုံ မျက်မှေခင်ကုတ်ညှားသည်။

‘ဟင် အစ်ကို ဘာဘာအရေးကြီးသုတ်ပြာ ဖြစ်နေ
တာလဲ’

မားကျန်သည် သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

‘သည်မှာ ယိုလိမ်လုံမင်းကီငါးမေးစရာတော့ ရှိနေတယ်၊
မင်းအမှန်အတိုင်း ပြောမှဖြစ်မယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆို’

ရင် ခါတော့ဟာ မင်းအဖို့ အရေးကြီးနေတယ် မင်း
 ရဲ့အသက်ကိုပါ အန္တရာယ်ပြုနိုင်တယ်ကွာ'
 'မေးပါရှင် ကျွန်မ အမှန်အဘိုင်းပြောပါမယ်'
 'ပထမမေးခွန်းက မင်းနဲ့မစုနဲ့ သိကျွမ်းတစ်သွယ်
 လောက်ကြာပြီလဲ'
 'သုံးလလောက်ကြာပြီလို့ ထင်ပါတယ်'
 'မင်းတို့ ဘယ်လိုသိကျွမ်းကြတာလဲ'
 'သုက ကျွန်မဆီလာတာပါ'
 'သုက ဘာကိစ္စလာတာလဲ'
 'သုမ္မာ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရှိလို့ ဆက်သွယ်ပေး
 မယ်ဆို ပြောပါတယ်'
 'မင်းကကော လက်ခံလိုက်ပါတယ်'
 'ဟုတ်ကဲ့ လက်ခံလိုက်ပါတယ်'
 'ဘယ်နှစ်ယောက် လက်ခံလိုက်သလဲ'
 'နှစ်ယောက်တည်းပါ။ သူတို့က ပိုက်ဆံ တော်တော်
 ရှိကြတယ်လေ'
 'သူတို့က ဘယ်သူတွေလဲ'
 'တစ်ယောက်ကတော့ ပီကင်းက လာတဲ့ ကုန်သည်
 တစ်ယောက်ပါ'
 'နောက် တစ်ယောက်ကကော'
 'နောက် တစ်ယောက် ကိုတော့ ကျွန်မ မပြောရဲဘူး
 အစ်ကို'

'ပြောပါ မပြောရင် မင်းအဘွက် ပိုပြီး အန္တရာယ်
 ရှိနိုင်လို့ပါ'
 ယိုလိမ်လုံသည် အနည်းငယ် ချင့်ချိန်လိုက်ပြီးမှ...
 'နောက်တစ်ယောက်ကတော့ တလောက် အသတ်ခံရ
 တဲ့ ဘုရင်ခံပါ'
 ထိုစကား ကြားလိုက်ရသည်နှင့် မားကျန်က ရင်ထိတ်
 သွားသည်။
 မစန်းမှာ ဘုရင်ခံနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိနေသည်ဟု သူ
 လုံးဝ မထင်ပါချေ။
 ဤသို့ဆိုလျှင်...
 မျက်နှာဖြူမစန်းသည် နှလုံးနှလုံးရရ လူတစ်ယောက်မဟုတ်
 မှန်း သူ နားလည်လိုက်လေသည်။
 'မင်းနဲ့ မစန်း ကယ်လို့ ဆက်သွယ်သလဲ'
 'သုကသာ ကျွန်မဆီ လာတာပါ။ ကျွန်မကတော့
 သူ့ဆီကို တစ်ခါမှ မရောက်ပါဘူး'
 'တစ်တယ်လို့ မင်းက သူ့ကို တွေ့ချင်ရင် ဘယ်နှယ်
 လုပ်မလဲ'
 'သုက ဆက်သွယ်တဲ့ နည်းတစ်ခု ပြောထားပါတယ်။
 ဒါပေမယ့် ကျွန်မ တစ်ခါမှ အသုံးမပြုခဲ့သေးပါဘူး'
 'ဒါဖြင့် ပြောစမ်း ဘယ်လိုနည်းလဲ'
 ယိုလိမ်လုံသည် ပြောပြသင့် မသင့် ချင့်ချိန်နေသည်။
 'ဒီမှာ... ယိုလိမ်လုံ ကျုပ် အခု မေးနေတာ မင်း
 အကွက် သိပ်ပြီး အရေးကြီးနေလို့ပါ'

'ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဒါပေမယ့်'
 'ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ'
 'ကျွန်မက ဒီ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ပြောပြရင် မုစန်းက
 ကျွန်မကို သတ်ပစ်မယ်လို့ သတိပေးထားတယ်'
 'ယိုလိမ်လို့ မင်း အမှန်အတိုင်း ပြောမင် အကောင်၊
 ဆုံးပဲ၊ ဆက်ဖူးထားရင် မင်း ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်'
 'အစ်ကိုရယ်... ကျွန်မတို့ မနက်ဖြန် တစ်ကယ် ခရီး
 ထွက်မယ် မတုတ်လား'
 'ဟုတ်တယ်လေ'
 'ဒီလိုဆို ကျွန်မ စိတ်ချပြီး ပြောလိုက်မယ်'
 'စိတ်ချပါ၊ ပြောမှာသာ ဖြောပါ'

လိုလိမ်လို့သည် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချလိုက်ပြီးမှ...
 'မြို့ရဲ့ တောင်ဘက်မှာ အမွှေးတိုင်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်
 အစ်ဆိုင်ရှိတယ်၊ အဲဒီဆိုင်ရဲ့ နာမည်က 'စောင်းခြင်း
 ဖက်လာတဲ့'
 'အဲဒီဆိုင်ကိုသွားပြီး အမွှေးတိုင် သုံးထုပ်၊ ဖယောင်း
 တိုင် သုံးစုံ ဝယ်ရမယ်၊ ဝယ်ပြီးတာနဲ့ ဆိုင်အလှူ
 တွေကို လိုချင်တဲ့နေရာ လိုချင်တဲ့ အချိန် ပြောလိုက်
 ပါတဲ့'
 'နောက်ကော...'
 'နောက်တော့ ကျွန်မတို့ ချိန်းတဲ့ အချိန်၊ ချိန်းတဲ့
 နေရာမှာ သွားစေစဉ်နေရမလား?'

'ဒီလိုဆို မင်း အခု ချက်ချင်းပဲ သွားလိုက်ပါ'
 'ရှင်... ကျွန်မက မုစန်းကို သွားချိန်းရမယ် ဟုတ်
 လား'
 'ဟုတ်တယ်၊ ညနေ စောင်ဘက်မှာရှိတဲ့ ဘုံကျွေးခင်း
 ကို ချိန်းလိုက်ပါ'
 'ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကိုရယ်'
 'ဖြစ်ပါတယ်၊ မကြောက်ပါနဲ့ ယိုလိမ်လို့၊ ဘယ်သူမှ
 မင်းကို အန္တရာယ် မပြုစေရပါဘူး'
 'လိုလိမ်လို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရတာ...'
 'မထူးတော့ပါဘူးလေး၊ အစ်ကို့ လို တစ်ခု ဖွင့်ပြော
 ရဦးမယ်'
 'ပြောပါ'
 'မုစန်းက ကျွန်မကို ဆေးလုံး တစ်လုံး ပေးထား
 တယ်'
 'ဆေးလုံး... ဟုတ်လား၊ အဲဒီ ဆေးလုံးက ဘာလုပ်ဖို့
 လဲ'
 'သူက ကျွန်မကို ပူတင်းမြို့က ထွက်တာနဲ့ ဒီဆေးလုံး
 ကို ရေနှေးကြမ်းထဲ ထည့်ပြီး ရှင်ကို တိုက်ပါလို့ မှာ
 ထားပါတယ်'
 'မားကျန်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်၊
 'အခု အဲဒီဆေးလုံး ဘယ်မှာလဲ'
 'ရှိပါတယ်ရှင်'

ယိုလိမ်လုံသည် မိမိသိမ်းထားသော သေတ္တာ ဘူးလေးကို ထုတ်ပြန်၏။

မားကျန်သည် ထိုဘူးလေးအား ဖွင့်လိုက်ပြီး ဆေးလုံးကို သေချာ အကဲခတ်ကြည့်၏။

ဤဆေးလုံးသည် ဖြေကဲ့သို့ ဆေးလုံးမျိုးဖြစ်သည်ကိုမူသူ မသိပါ။

သို့သော်....

ယိုလိမ်လုံမှာ အသက်အန္တရာယ် အလွန် ကြီးမားနေသည့် ကို သူရိပ်စားမိလိုက်၏။

သူမသည် မုစန်း၏လျှို့ဝှက်ချက်များကို အတော်များများ သိထားသည် မဟုတ်ပါလော့။

လူသည် ဆေးလုံးကို အိတ်ထဲသို့ စုည့်လိုက်ပြီး 'ယိုလိမ်လုံ လတ်ဖခိုးကို အသာအယာ ပုတ်လိုက်ပြီး....

'ကဲ-ယိုလိမ်လုံ သွားပေတော့'

ယိုလိမ်လုံသည် နှင်းကတစ်တည်ယူ၍ ခြုံလိုက်ပြီး ခြေ လှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်သွားစေသည်။

— ၀ —

ညဉ့်နက်သို့ပြီ ဖြစ်သည်။

အေးစိမ့်သော လေသည် တိတ်ဆိတ်သည့် လမ်းပေါ်၌ မင်းမူနေ၏။

ယိုလိမ်လုံသည် ဘေးသီသို့ အကဲခတ်ရင်း လျှောက်သွားသည်။

သူမ၏နောက် မလှမ်းမကမ်း၌ မားကျန်သည် အမှောင် ခိုဝံ့ကွယ်၍ ထက်ကြပ်မကွေ့ လိုက်နေသည်။

ကြောပါချေ၊

လူမသည် ကောင်းခြင်းမရှိလာ အမည်ရှိသော အမေ့တိုင် ရောင်းသည့် ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

လူမ တံခါးခေါက်လိုက်၏။

အတန်ကြာမှ....

တံခါးမ၏ ဝဲဘက်တွင် လေးထောင့် အပေါက်ကလေး တစ်ခု ပွင့်သွားလေသည်။

'ဘာအလိုရှိပါသလဲခင်ဗျာ'

အတွင်းဘက်မှ လူတစ်ယောက်က မေးလိုက်သောအသံဖြစ် သည်။

'ကျွန်မကို ဖယောင်းတိုင် သုံးစုံနဲ့ အမွှေးတိုင်သုံးထုပ် ရောင်းပေါ့ရှင်'

'ဟုတ်ကဲ့'

အပေါက်တဖွေးသည် ပိတ်သွားပြန်၏။

ယိုလိမ်လုံသည် လာလမ်းအတိုင်း ပြန်လျှောက်လာတော့ သည်။

လမ်းချိုးတစ်ခုသို့ရောက်ရှိလာသောအခါ အမှောင်ထဲသို့
 အမှောင်ရိပ်ခိုနေသည့် မားကျန်သည် အသံတိုးကိုဖြင့်....
 'ဘုံကျောင်းကို ဆက်သွားပါ၊ ဘည်းခိုခန်းကို မပြန်နဲ့
 ဦး'
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ယိုလိမ်လုံသည် မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ဆစ်
 လျှောက်သွား၏။

* * *

မြို့တောင်ဖက်မှ ဘုံကျောင်းသည် အထွန် စည်ကားသော
 နေရာတစ်ခုဖြစ်၏။
 သို့သော်....
 ညဉ့်နက်လှပြီဖြစ်သဖြင့် လူသူများ ရှင်းနေသည်။
 ညဈေးတန်း ရောင်းချနေသော ဈေးသည်တို့မှာလည်း
 သိမ်းသွားပြီဖြစ်ရာ တိတ်ဆိတ်လှပေ၏။
 သို့သော်
 ဘုံကျောင်းရှေ့တွင် ထန်းလျက်၊ ဂျင်းခရ ရောင်းနေသည့်
 ဈေးသည်တစ်ဦး ရှိနေသေး၏။
 ယိုလိမ်လုံသည် ဘုံကျောင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီး ဘေး
 ဘီသို့ တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။
 ထို့နောက်

ထန်းလျက်၊ ဂျင်းခရ ရောင်းချသော ဈေးသည် ရှေ့ရှိ
 ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်၏။
 'မိုးချုပ်လှချည်လား မိန်းကလေး'
 'ဟုတ်ကဲ့'
 'ဂျင်းခရပူပူလေး သောက်ပါဦးလား'
 ဂျင်းခရရောင်းသော အဘိုးအိုက ဈေးခေါ်နေ၏။
 'ဟုတ်ကဲ့...တစ်ခွက်ပေးပါရှင်'
 ထိုစဉ်
 မားကျန်သည် ဘုံကျောင်းနှင့် မြေလှမ်းနှစ်ဆယ်ခန့်အကွာ
 အဝေးရှိသော သစ်ပင်တစ်ပင်၏ နောက်ကွယ်၌ ပုန်းနေလိုက်
 သည်။
 အနည်းငယ်....
 သူသည် မုစန်းအား လက်ရဖမ်းမိရန် ဆန္ဒပြင်းထန်နေ
 သည်။
 'ဒေါင်...ဒေါင်'
 အဝေးမှ အုန်းမောင်းခေါက်သံ နှစ်ချက်တိတိ တွက်ပေါ်
 လာနေ၏။
 ယိုလိမ်လုံသည် ဂျင်းခရနှစ်ခွက်ပင် သောက်ပြီးပြီဖြစ်လေ
 သည်။
 သို့သော်
 မုစန်း၏ အရိပ်အထောင့်ကိုပင် မတွေ့ရပါ။
 မုစန်းပေးထားသော နည်းသည် မမှန်တတ်၍လား။
 သူမသည် သံသယဖြစ်လာ၏။

ထိုစဉ်
အဝေးမှ ခြေသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။
သူမ ရင်ထိတ်သွားသည်။
သစ်ပင်နောက်ကွယ်မှ ပုန်းအောင်းနေသည့် မားကျန်ပင်
လျှင် ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်သွား၏။
မကြာပါချေး
လူတစ်ဦးသည် ဂျင်းရေရောင်းချသော ဆိုင်သို့ လျှောက်
လာလေ၏။
ဂျင်းရေရောင်းသည့် ထမ်းစင်ပေါ်၌ မီးအိမ်တစ်လုံးရှိနေ
သည်။
မီးရောင်သည် ထိုလူ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ထိုးကျနေသည်။
ထိုလူ၏ မျက်နှာကိုလည်း ပီပီပြင်ပြင် မြင်ရ၏။
‘ဟင်...သူ...သူက မုစန်းမှ မဟုတ်ဘဲ’
ယိုလိမ်လုံ၏ ရင်ထဲ၌ ထွက်ပေါ်လာသော စကားလုံးတို့
ဖြစ်သည်။
ဂျင်းရေရောင်ခွက်’
ထိုလူက အသံကျယ်လောင်စွာဖြင့် အော်လိုက်၏။
အဘိုးအိုသည် အိုးအဖုံးကို လှုပ်ပြုလိုက်၏။
‘ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကုန်သွားပြီဗျ’
‘ဟောဗျာ’
ထိုလူက မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။
သို့သော်

သူ၏ မျက်လုံးများသည် ယိုလိမ်လုံအား မကြည့်ဘဲ အသံ
တိုးတိုးဖြင့်-
‘ယိုလိလုံ မုစန်းကို ချိန်းသိုက်တယ် မဟုတ်လား’
သူမသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်
သွား၏။
ထိုလူက စကားထက်လိုက်သည်။
‘ဟိုသစ်ပင်နောက်မှာ လူတစ်ဦး ပုန်းနေတယ် ဆိုတာ
မင်းသိလား’
‘ကျွန်မ...မသိ မသိပါဘူးရှင်’
‘အဲဒီလူက ထောက်လှမ်းရေးက’
သူမက မသိဟန်ဆောင်နေ၏။
ထိုလူက စကားဆက်လိုက်သည်။
‘မင်းက မသိလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မုစန်းကိုဆောင်
ပြီး ဖမ်းမလို့လား’
‘ကျွန်မ မသိလို့ပါရှင်’
‘နားထောင်၊ မုစန်းက မှာသိုက်သယ်၊ ဒုက္ခခရက်
ချင်ရင် သူ့မှာထားတဲ့အတိုင်း ဆက်လုပ်၊ ကိုးရိုးကား၊
ရားဖြစ်ရင်တော့ ခလဖို့သာ ပြင်ထားပါတဲ့’
ထိုလူသည် ဤကိုပြောပြီး ဆိုင်ရာမှ ထ၍ ထွက်သွားလေ
တော့၏။

* * *

၂၁၀ မိုးကျော်သူ

မေးကျန်သည် သစ်ပင် နောက်ကွယ်၌ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ထိုလူက ယိုလိမ့်လုံအား ပြောလိုက်သည့် စကားကိုမူ သူလုံးဝ မကြားမိချေ။
'ဟေ့ဒီမှာ'

ယိုလိမ့်လုံသည် ရုတ်တရက် အချက်ပေးလိုက်ရာ...
ထိုလူသည် ခြေလှမ်း သုတ်သုတ်ဖြင့် ပြေးလွှားသွားလေသည်။

အခြေအနေ ထူးခြားသည်တူ မေးကျန် သဘောပေါက်သွားသဖြင့်...

သူသည် သစ်ပင် နောက်ကွယ်မှ ပြေးထွက်လာပြီး ထိုလူသွားလမ်းကို ပိတ်ချပ်လိုက်၏။

ထိုလူသည် ကောင်းပြောပါး၊
ခါးမှ ဓားမြှောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး မေးကျန်အားတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သို့သော်...
အတွေ့အကြုံနှင့်ကျက်ပြီးဖြစ်သောသူ၏ လုံးဝ အမှုမထမ်းဝါး

လူသည် အနည်းငယ် ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး သူ၏ ဝဲဘက်လက်သည် ထိုလူ၏ ဓားကိုငံထားသော လက်အား တင်းကြပ်စွာ ဖမ်းချုပ်ထားလိုက်၏၊
ယိုလိမ့်လုံသည် ထိုလူအား ညှန်ပြလိုက်၏။

အဖြူရောင်လူဆိုး (၃) ၂၁၁

မေးကျန်သည် ထိုလူမှာ မုစန်းနှင့် ပတ်သက်နေသည်ကို ခားလည်လိုက်၏။

'ဟေ့...ပြောရမ်း မုစန်းတယ်မှာလဲ'
'မသိဘူး၊ မုစန်းဆိုတာ ဘယ်ဘုရား ကျုပ်မသိဘူး'
သူက ရယ်လိုက်သည်။

'မသိဘူးဟုတ်လား၊ မင်းလက်ကို လိမ်ချိုးလိုက်မယ်၊
ဘယ်နှယ်လဲ'
'ကျုပ်မသိလို့ မသိဘူးပြောတာပေါ့'
'မင်းမပြောရင် ကျုပ်က ပြောတဲ့နည်း သုံးရမှာပေါ့'
ကွ'

ထိုစဉ်မှာပင်...
အမှောင်ထု အုံ့ဆိုင်းနေသည့် လမ်း၏နားတွင် အသံအစ်ခဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။

'ကျွန်တော် ဒီမှာရှိမပါဗျာ'
ထိုအသံသည် မုစန်း၏အသံဖြစ်၍ မေးကျန်က အံ့သြနေသူသည် မလှုပ်မယှက်ချပ်နေသည်။
သူသည် မုစန်းအား အလွန်အံ့သြနေခြင်းဖြစ်သည်။
မုစန်းသည် မည်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သနည်း၊
မိမိကိုယ်ပင် ကြောက်ရွံ့ခြင်းမရှိပဲ ရင်ဆိုင်ဝံ့သည်မှာ ထူးခြားနေသည် မဟုတ်ပါမလား၊

သူသည် ထိုလူအား လွှတ်လိုက်ပြီး အသံသာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
'မုစန်း ဟုတ်လား'

၂၁.၂ မိုးကျော်သေ

ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်များက ကျွန်တော် ကိုလိုက်ရအနေ
တယ်လို့ ကြားတယ်
မစနဲသည် အမှောင်ထုတွင် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ထားတုန်း
ပင်....

‘မင်းက ငါ့ကိုမတွေ့ဝံ့လို့ အမှောင်ထဲမှာနေတာလား’
‘ဟုတ်ပါဘူး’
‘ဒါဖြင့် ထွက်ခဲ့လေ’
‘ဘာကိုစွန့်လို့လဲ’
‘မင်းကို မေးစရာရှိနေလို့’
‘မေးပါ၊ ကျွန်တော်သိရင်ပြောမှာပါ’
‘တစ်ချို့ကိစ္စတွေကို တခြားလူတွေ မကြားသင့်ဘူးဗျ’
‘ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဆီ လျှောက်ခဲ့ပေါ့’
မားကျန်သည် အသံလေးရာသို့ လျှောက်သွားလေသည်။

* * *

ယခု-

မင်းကျန်သည် မစန်းအား တွေ့မြင်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။
သို့သော်
သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။
လူ နောက်တွင် လူ ၄ ယောက်ရပ်လျက်ရှိသည်။
မားကျန် သဘောပေါ်စဉ်သွားသည်။

အဖြူရောင်လူဆိုး (၃) ၂၀၃

မစန်းက ယခုကဲ့သို့ မိမိနှင့်တန်းတူရည်ကူ ဆက်ဆံဝံ့သည်
မှာ သူ တွင် ကိုယ်ရံတော်များ ပါရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

‘မင်းက အဖေခံကျွန်းကို’
‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျားကိစ္စရှိရင် ပြောပါ’
‘ကျုပ်က မရှင်းတဲ့ ခေးခွန်း မေးချင်လို့ပါ’
‘မေးပါ’
‘ခင်ဗျား ဘုရင်ခံသို့ သိစာယ် မဟုတ်လား’
‘သိပါတယ်’

‘သူ ကိုသက်တဲ့လူဟာ ဘယ်သူဆိုတာ သိရဲ့လား’
‘သိမီးငှက်လို့ ပြောတာပဲ’
‘ဟုတ်ပြီ’ အခုကျုပ်က သိမီးငှက်ကို တွေ့ချင်တယ်
ဆောင်ရွက်ပေးပါ’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ် သိမီးငှက်လို့ ကျော်ကြားတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဘယ်သို့ဆောင်
ရွက်ပေးနိုင်မှာလဲဗျာ’

‘ဘာလဲ မင်းက မကူညီချင်ဘူးလား’
‘မဟုတ်ပါဘူး’
‘ဒါဖြင့် အကူအညီပေးမယ်ပေါ့’

‘ဒီလိုပါပဲ၊ ကျွန် သိမီးငှက်မိမိမှာ ရှိကယ်ဆိုတာကိုပဲ
သိတယ် အခြားတော့ မသိရိုးအမှန်ပါ ဒါပေမယ့်
သူတောင်းရချင်ကျွန်တော်လား၊ အကြောင်းကြား
မနက်ဖြန်ကျရင် ကျုပ် ပူတင်းမြို့က ထွက်တော့မယ်’

‘ခင်ဗျားက တကယ်ပဲ သွားတော့မှာလား’

‘မုန်း၊ မင်းသိပါတယ်ကွာ’

‘ခင်ဗျားက တကယ်ပဲ မနက်ဖြန်သွားဖြစ်ရင် ခင်ဗျားက ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့’

‘မင်းဘာကိုဆိုလိုတာလဲ’

‘ဒါကတော့ နောက်နေ့ သိလာပါလိမ့်မယ်’

‘မားကျန်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို လှတိရလေပြီ’

‘တစ်ခုခုပြောရဦးမယ် ကျုပ်စုယန်းပင် သွားခဲ့တယ်- ကျုပ်ကိုချိန်းထားတဲ့ လူဟာ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်’
‘တုတ်လား’

‘ဘယ်လူသွားသလဲဆိုတာ မင်းသိသလား’

‘ကျွန်တော်ဘယ်သိမလဲ’

‘နောက်တစ်ခဏှိသေးတယ်’

မားကျန်သည် သူ့အားစေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဆေးလုံးကိစ္စ၊ မင်းကို ယိုလိမ်လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ဆေးလုံးဟာ ဘာဆေးလုံးလဲ’

မုန်းသည် ပါးစပ်ပိတ်ဆားလိုက်သည်။

.....

‘အမယ်လေး’

မားကျန်သည် မုန်းနှင့် စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ယိုလိမ်လုံ၏ စူးမိသောအသံကို ကြားလိုက်ရသည်။

မားကျန်သည် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ယိုလိမ်လုံကို မတွေ့ရတော့ပေ။

သူသည် မုန်းဘက်သို့ ပြန်လည်ကြည့်လိုက်ရာ- သူသည် အံ့အားသင့်သွားမြဲသည်။

အကြောင်းမှာ

မုန်းနှင့် သူ၏အဖော်ချားသည် ဖျောက်ဆုံးသည်ကို သိစိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

.....

မားကျန်သည် ရင်ထိတ်သွားသည်။
ယိုလိမ်လုံအတွက်လည်း စိုးရိမ်ပူပန်လာသည်။

‘ရှိခံမြင်းလာသည့်မှာ...’

မုန်းကဲ့သို့လူတစ်ယောက်က မိမိကဲ့သို့သော စဘက်သွမ်းရေးတဝန် ဆောင်ရွက်နေသော လူတစ်ယောက်အား ယခုကဲ့သို့ စိန်ခေါ်ဝံ့ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူသည် အကိုတင်းပင်းကြိတ်၍ မုန်းတို့လူစုနေခတ်သို့ လိုက်ရန်ဟန်ပြင်စဉ်

'ဟား ဟား ဟား'
 ရုတ်တရက်
 ရယ်မောသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။
 သူသည် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ
 ဂျင်းရည်ရောင်းဆော အဘိုးအို၏ ရယ်မောသံ ဖြစ်သည်။
 ပထမ၌ သူ့ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။
 သို့သော်

သူသည် တိုအဘိုးအိုမှာ ခေသူတစ်ယောက်မဟုတ်မှန်း၊
 ချက်ချင်း ရိပ်စားမိလိုက်သည်။
 သူသည် အဘိုးအိုထံ ချဉ်းကပ်သွားတာ လက်နှစ်ဖက်ကို
 ဆုပ်ပြီး အလေးပြုလိုက်သည်။

'ဘဏ္ဍကို လေးစားပါတယ်'
 အဘိုးအိုက လက်ကား၍ ဟန့်တားထက်သည်။
 'မလိုပါဘူးကွာ မင်းဘာမေးချင်လို့လဲ မေးပါ'
 'အဘ ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ရတာလဲ'
 'မင်းက ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ဖြစ်
 ပြီးတော့ မုစန်းလို ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ လူပေလူ
 တစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဖွဲ့ရွာတာ လဲလို့ပေါ့'
 'အဘက မုစန်းကို သိလို့လား'
 'သိတာပေါ့ကွာ'
 'ဒါဖြင့် ပြောပြပါဦးဗျာ၊ သူက ဘယ်လိုလူစားလဲဆို
 တာ'

'မုစန်းက ဝံပုလွေထက် ရက်စက်တယ်၊ မြေခွေးထက်
 ကောက်ကျစ်တဲ့လူမျိုးကွ၊ ဘို့ အကုန်ပြောရရင် မုစန်း
 ဟာ လူတကာကို ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့ လူမျိုးကွ'
 'ခနုလ အမျိုးသမီးက သူတို့ဖမ်းခေါ်သွားတာလား'
 'ဟုတ်တယ် မထင်ဘူးကွ'
 'ဒါဖြင့် အမျိုးသမီးက မုစန်းတို့နဲ့ တစ်ဖွဲ့ထဲလို့ အဘ
 က ဆိုနိုင်တာလား'

အဘိုးအိုက ပြုံးလိုက်သည်။
 'ဒါတွေ ထားပါလေ အခု မင်းအဖို့ အရေးကြီးဆုံးက
 သိမ်းငှက်ကို ဖမ်းမိဖို့ မဟုတ်လား'
 မားကျန် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။
 ဤအဘိုးအိုသည် မိမိအကြောင်းကို အဘယ်ကြောင့်မျှ
 အတွင်း သိထားရသနည်း။

'ဘယ်နှယ့်လဲ ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်သေး'
 သူက ဆက်၍မေးသည်။
 မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
 'မှန်ပါတယ်၊ သိမ်းငှက်ကို ဘယ်လိုရှာရမှာလဲ'
 'မနက်ဖြန်စောစော ဒီကိုလာခဲ ခေဒင်ဆရာတစ်ဦးရှိ
 တယ်၊ သူ့နာမည်က ခေဒင်ဝိဇ္ဇာလို့ ခေါ်တယ် သူ
 ဆီ အကူအညီတောင်းရင် သိရလိမ့်မယ်'
 'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အော် ဒါနဲ့အတက် ဒီမှာ ည
 တိုင်း ဂျင်းရေရောင်းဘယ် ဟုတ်လား'

၂၁၈ မိုးကျော်သူ

‘ဟုတ်တယ် ညနေမှ ဆိုင်ထွက်တယ် ညဉ့်နက်မှ ဆိုင်ထွက်တယ်’

‘ကျေးဇူးပါပဲ အဘ’

.....

‘ငင်းက စုယန်းပင် သွားပြန်ပြီ ဟုတ်လား’

မားကုန်သည် ရုံးခန်းထဲသို့ လှည့်ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်အင်းက ဆီး၍မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ’

မားကုန်သည် ကုသားဆိုင်ပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်သည်။

‘ဘာဟေ့ သတင်းလာသလဲ’

‘သိမ်းငှက်ကို ခွေဖို့ အချိန်နီးလာပါပြီ ဆရာ’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒီမှာ မားကုန် ငင်းစိတ်ထဲမှာ သိမ်းငှက်ဟာ မြို့ထဲမှာ နေသေးတယ်လို့ ယူဆသလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘သုက သူ့ကပ်ချပ်တစ်ခုအောင်မြင်သွားပြီပဲ၊ ကျုပ်တို့က သူ့ကိုလိုက်ဖမ်းနေတယ်ဆိုတာ သူ့လဲသိမှာပဲ’

သူ့ကဘာဖြစ်လို့ ဒီမြို့ကနေ မသွားသေးတာလဲ’

မားကုန်မဖြေနိုင်ပါ။

အဖြူရောင်လူဆိုး (၃) ၂၁၉

တုတင်း၏မေးခွန်းသည် အလွန်မှန်ကန်သည့် မေးခွန်းဖြစ်သလို သဘာဝကျသော မေးခွန်းလည်း ဖြစ်သည်။

ဤမေးခွန်းကိုတုတင်းက ဆင်ခြင်ပေးလိုက်သည်။

‘မဟုတ်မှလွဲရော သူ့မှာ အကြံအစည်တစ်ခုရှိမယ်ထင်မားကျန်တာ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။’

‘အင်း... ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ သိမ်းငှက်ဟာ ထူတံ့ပုန်းတမ်း ကစားနေသလိုပါပဲ’

‘ကျုပ်တို့က ဥပဒေတက်တော်သားတွေပဲ တူတူပုန်းတမ်းကစားဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ကျုပ်ယူဆတယ်’

‘ဆရာဦးကောက’

‘ကျုပ်တို့ပြတ်ပြတ်သွားသွားလုပ်ဖို့လိုပြီလို့ ထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်’ ကျွန်တော်လဲ တွေးမိတယ်’

‘ဒါဖြင့် လုပ်ပါ သည်အမှုမှာ မင်းကတော့ဝန်ခံပဲ’

‘မဲ့မေ့ဆရာကူညီမှဖြစ်မယ်’

‘စိန်ချ ဒါကျုပ်တော့ဝန်ထား’ အခုမင်းဘယ်လိုလှူမိရှားမလဲ’

‘ပထမဆုံး ကျွန်တော် လူတစ်ဦးကိုဖမ်းရလိမ့်မယ်’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ချန်းချင်းပါ’

‘စွန့်ကီဆန်ဆိုင်က ချန်းချင်းဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘သူက ကုန်သည်တစ်ဦး၊ နောက်ပြီး မြို့မျက်နှာဖုံး
တစ်စီးဖြစ်တယ်၊ သူ့ကိုဖမ်းချင်ရင် အထောက်အထား
ရှိခဲ့ရမယ်’
‘စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်က သူ့ကိုဖမ်းဖို့ ပိုမိုမတွေ့
အများကြီးရှိပါတယ်’

‘ပြောစမ်းပါဦး၊ မင်းက သူ့ကို ဘယ်ပုံနဲ့မတပ်ပြီး
ဖမ်းမှာလဲ’

‘အစိုးရအလိုရှိနေတဲ့ တရားခံကို လက်ခံထားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
‘တကယ်ပဲလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘ဝရမ်းပြေး ဓားပြပုလွေပါ’

‘အခုကော သူ့ဆီမှာရှိသေးသလား’

‘တုအင်း ကွေဝေသွားလေတော့သည်’

.....

အခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်၊

မားကျွန်ကလည်း စကားမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေသည်၊

အတန်ကြာမှ

တုအင်းက လေပူဘစ်ချက် မှတ်ထုတ်ပြီး

‘မင်းက ချန်းချင်းကို ဟယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဖမ်းရ
သလဲဆိုတာ ပြောပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သိမ်းငှက်ကို အနှောင်ထဲကနေ အလင်းထဲ
ရောက်လာအောင် မောင်းထုတ်ချင်လိုပါ’

‘အင်း... ဆိုစမ်းပါဦး’

‘ဘုရင်ခံကို သတ်တဲ့လူဟာ သိမ်းငှက် ဖြစ်တယ်၊ ဝါ
ပေမယ်၊ သတ်ခိုင်းတဲ့လူက ချန်းချင်း ဖြစ်ရမယ်’

‘မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်တာလဲ’

‘ဘုရင်ခံ သတ်ဖို့ဟာ ငွေနှည်းနည်းနဲ့ ဘယ်သူမှ သတ်
မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငွေ အဆမတန် အကုန်ခံနိုင်မှ ဖြစ်
မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်’

‘တုအင်းက ခေါင်းညှိတိုက်လို့ကလည်း’

‘အင်း... ဟုတ်တယ်၊ မင်း အတွေးအခေါ် မဆိုးဘူး၊
ဆက် ပြောပါဦး’

‘ချန်းချင်းဟာ အစိုးရဌာနများကို ဆန်တွေ ပေး
သွင်းနေရတယ်၊ ဝါကြောင့် သူ့ဘုရင်ခံဟာ ရင်းနှီး
နေရမယ်’

‘ဝါလဲ ဟုတ်နိုင်တယ်’

‘ဝါပေမယ်၊ ငွေဆိုတာမျိုးဟာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် အသက် ရှုံးလေသက်အောင် ဒုက္ခပေးတတ်
ပါတယ်’

‘မင်းဆိုလိုတာက ဘုရင်ခံနဲ့ ချန်းချင်းတို့ဟာ ပေါင်း
ပြီး မဟုတ်တာ လုပ်ရင်နဲ့ ကိုယ်စီးပွားရေး သိန့်ကံ

လူ့သို့ ချန်းချင်းက သိမ်းငှက်ကိုငွေပေးပြီး ဘုရင်ခံ
ကို သတ်ခိုင်းတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ..... ဝါဟာ လူသတ်မှု တစ်ခုရဲ့
အဓိက အချက်ပါပဲ။ ကျွန်တော် အတွေးနဲ့ ဥပမာပြ
ရမယ်ဆိုရင် ချန်းချင်းနဲ့ ဘုရင်ခံတို့ဟာ အစိုးရဌာန
ဆိုင်ရာများကို ရိက္ခာပို့ပြီး အပူ ကြံနုကြလိမ့်မည်။
နေ့ရက် သူတို့ဟာ လောဘတတ်သူဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်
ကို တစ်ယောက် အသေသတ်ဖို့ ကြံစည်နေရင်း....

ချန်းချင်းက လက်ဦးသွေးတာ ဖြစ်ရမယ်

တုအင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဒါလဲ သဘာဝကျပါတယ်’

‘နောက်တစ်ခုက ငွေများများ ပေးနိုင်တုန်းလဲ သိမ်း
ငှက်နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။ ချန်းချင်းကတော့
လွယ်တယ်’

‘သူဟာ လူပေါင်းစုံနဲ့ ဆက်သွယ်မှု လုပ်နေတယ်....
စုစုရိုက်ကောင်တွေကိုလဲ ငွေပေးပြီး ထောက်ပံ့တယ်။
ဒါကြောင့် သူက သိမ်းငှက်နဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ဟာ မခဲ
ယဉ်းဘူးလို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်’

‘ဟင်း...ဒါလဲ ဟုတ်တာပဲ’

‘အခု ကျွန်တော်က ချန်းချင်းကို ဖမ်းလိုက်ရင် သိမ်း
ငှက်က သူ့အကြောင်း ပေါ်တော့မယ်ဆိုတာ သိ
သွားနိုင်တယ်။

‘သူ သိသွားရင် ကျွန်တော်တို့ကို ခုန်းချောင်လို့ မရ
မှန်း သိပြီး ကျွန်တော်တို့နဲ့ ရင်ဆိုင်လာလိမ့်မယ်’
တုအင်းသည် စားပွဲအား တစ်ချက် ပုတ်လိုက်ပြီး....

‘ဟုတ်တယ်...မင်း အတွေးအခေါ် မဆိုးဘူး။ ကဲ....
ချန်းချင်းကို တရားဝင် ဖမ်းဖို့ ကျွန်ုပ် အာဏာမရှိ
လို့လိုက်မယ်’

* * *

ချန်းချင်း ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအား ဖမ်းဆီးရန်မှာ
ပေါ့ပေါ့ဘန်တန် အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ပါ။
ဤသည်လည်း မားကျန်သ သိထားသည်။

‘ထို့ကြောင့်....

သူသည် အဖွဲ့ဝင် သုံးဆယ်ခန့် လက်ရွေးစင်အဖြစ် ရွေး
ပြီးနောက်....

လူသည် တစ်နေရာထဲ စုရုံးပြီး စွန့်ကန်ခိုအောင်းသို့ ချီတက်
သွားကြလေတော့သည်။

* * *

၂၃၄ မိုးကျော်စွာ

ညဉ့်နက်လှပြီ ဖြစ်သည်။

ထေ...လှမ်းမေး အဖွဲ့သားများလည် စွန့်ကီဆန်ဆိုင်၏
ပတ်ပတ်သည်တွင် ဝိုင်းရံထားကြသည်။

ထို့နောက်...

မားကျန်သည် အဖေ တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ခြံဝင်
တံခါးအား ခေါ်လိုက်လေသည်။

‘ခေါ်က...ခေါ်က...ခေါ်က’

အတန်ကြာမှ

‘ဘယ်သူလဲ၊ အချိန်မတော်’

‘ယောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့က....’

‘ဘာစာစွန့်လို့လဲ’

‘သွေးဦးမင်းနဲ့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ဆွေးနွေးချင်လို့’
ခေတ္တမျှ ဆိတ်ငြိမ်သွားသည်။

ထို့နောက်-

တံခါးပွင့်သွားသည်။

မားကျန်သည် တံခါးထဲသို့ လှမ်းဝါလိုက်သည်နှင့် ဝဲယာ
တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင်...

သန်ခေတ္တကားကျိုင်းသည့်လူများသည် ရပ်လျက် စောင့်နေ
သည်ကို မြင်ရသည်။

မားကျန်သည် ထိုလူများအား တစ်ချက်ဝေ ကြည့်လိုက်ပြီး
တံခါးဖွင့်ပေးသူအား...

‘ကျုပ် ဘယ်မှာစောင့်ရမှာလဲ’

‘ဧည့်ခန်းမှာ ခဏစောင့်ပါ၊ ကျွန်တော် သွေးဦးမင်း
ကို သွေးဦးမင်းလိုက်ဦးမယ်’

ထိုလူသည် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ထွက်ခွာသွား၏။

မားကျန်သည် ကုလားဆိုင်တစ်လုံးပေါ်၌ ထိုင်ချသွား
သည်။

သူ၏အဖေမှာ မတ်တပ်ရပ်နေသည်။

ချန်းချင်း၏တပည့်များသည် ‘ဧည့်ခန်းတံခါးဝသို့’
ရောက်ကာ ဝဲယာနေရာယူ၍ ရပ်နေကြသည်။

အတန်ကြာမှ...

ချန်းချင်းထံသို့ သတင်းသွားပို့သောလူသည် မောကြီး
ပန်းကြီးဖြင့် ပြန်လာသည်။

‘သွေးဦးမင်း အိပ်ပျော်နေတယ်၊ နီးလို့မရဘူးခင်ဗျာ’

မစားကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘သူ ဘယ်မှာအိပ်နေတာလဲ’

‘ခါတိုင်းတော့ သူ အိပ်ခန်းမှာ အိပ်နေကြပါ၊ အနီး

သုံးလေးရက်မှာတော့ သူ စာဖတ်ခန်းမှာ လာပြီး

တစ်ဦးတည်းအိပ်ပါတယ်’

မားကျန်သည် ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။

‘ခါဖြင့် ကျုပ်ကိုဆုတ်ပို့ပါ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် နီးပါ’

မယ်’

ထိုလူသည် မည်သို့လုပ်ရမှန်းမသိ အခက်ကြုံနေ၏။

မားကျန်သည် သူ၏ပခုံးအား အသာအယာဖုတ်လိုက်ပြီး -

မင်း...သူငွေစိတ်ဆိုးမှကုမဗ္ဗပါနဲ့၊ ကျွန်တော် တာ
ဝန်ယူဝါတယ်

ဆိုလူသည် စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

‘တုတ်...တုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်ဆိုက်ပို့ ဝါမယ်’

* * *

‘ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်’

မားကျွန်က တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှ မည်သူမျှ တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိပါ။

‘ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်’

မားကျွန်က ပို၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခေါက်လိုက်ပြန်သည်။
တိတ်ဆိတ်မြဲတိတ်ဆိတ်နေ၏။

မားကျွန်သည် မုန့်မော့ကုပ်သွား၏။

သူသည် ဆိုလူအားလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီ။

‘သူ ဒီအခန်းမှခွဲတယ်ဆိုတာ ဖွတ်ရှုစား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

မားကျွန်က တံခါးအားဖွင့်ကြည့်သည်။

တံခါးသည် အခန်းထဲမှ မင်းတုံးချထားသည်။

သူသည် ပြတင်းပေါက်တံခါးအား ဖွင့်ကြည့်ပြန်သည်။

အတွင်းဘက်မှ မင်းတုံးချထားသည့်ကို မြင်ရသည်။

အဖြူရောင်လူဆိုး (၃) ၂၂၇

မားကျွန်သည် ဆိုလူအား လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဒီအခန်းမှာ တခြားပြတင်းပေါက်များ ရှိသေးလား’

မားကျွန်သည် ပန်းဥဗျာဥ်မှ ဖြတ်ကျော်သွားသည်။

ထိုပန်းဥဗျာဥ်ဘက်မှာရှိသော အခန်းပြတင်းပေါက်သည်
ပွင့်နေ၏။

မားကျွန်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

‘မင်း...ဒီပြတင်းပေါက်က ထွက်ပြေးတာကို ထွတ်မယ်

များ ထင်သလား’

သူ စိတ်ထဲ၌ ကြိုးဝါးလိုက်၏။

သူသည် ပွင့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်ထဲသို့ ခုန်ဝင်သွား
သည်။

အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မဲနေသည်။

မားကျွန်သည် မီးခြစ်လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်မှမီးအိမ်အား
ဖုန်းညှိသိုက်လည်း

မာရ...

နောက်ပေါ်၌ ချန်းချင်းလဲလျောင်းနေသည်ကို မြင်လိုက်ရ
သည်။

သူသည် ချန်းချင်းအား မြင်လိုက်ရသည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး
အစဉ်တင်းသွားသည်။

အကြောင်းမှာ

မျှန်းချင်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် ပြုံးကျယ်နေသည်ကို မြင်
ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၂၂၈ မိုးကျော်သူ

မည်သူမဆို မျက်လုံးပြူး၍ အိပ်ပျော်နေမည်မဟုတ်ပါ။
ချန်းချင်း သေဆုံးနေပြီဖြစ်သည်။
ချန်းချင်း၏အလောင်းကိုလည်း စစ်ဆေးရန်မလို။

လူ၏ အတွေ့အကြုံအရ ချန်းချင်း သေသည့်အကြောင်းမှ
အဆိမ့်မိ၍ သေဆုံးရသည်ကို သိလိုက်ရသည်။

စင်းကချိန်မှာ
သူ့အား လိုက်ပို့သောသူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်း
ပြကြည့်နေသည်။

‘ထောက်လှမ်းရေးမင်း ဘာဖြစ်တာလဲဗျ’
မားကျန်သည် သူ့အားလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက်
သူသည် စားပွဲပေါ်မှ ရေနွေးကရားအား ညွှန်ပြပြီး-
‘ဒီရေနွေးကြမ်းအိုးကို မင်းလာချပေးတစုလား’
‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘မင်း၏ ဒီရေနွေးကရားကိုလူနာပြု၊ ထွက်သွားတော့
အာအသံများ ကြားလိုက်သေးလဲ’
‘ဘာအသံမှ မကြားပါဘူး၊ ခင်ဗျာ’

မားကျန်သည် ထိုလူထံသို့လျှောက်သွားသည်။

‘ဒီမှာ မင်းသူဌေးမင်းကို အဆိပ်ခပ်ပြီး သတ်လိုက်
ပြီကွ’
‘ဗျာ’

ထိုလူမှာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ကိုးကိုး အသိမထွက်နဲ့၊ မင်းသူဌေးကို သတ်တဲ့ လူ
သတ်စောင်ကို ရအောင်ဖမ်းဖို့ မင်း လိုအားတယ်
မဟုတ်လား’

‘ဘယ်နှယ့်ပြောပါလိမ့် ဆရာရယ်၊ ဒီလူယုတ်မာကို
ဖမ်းပြီး သတ်ပစ်ပါဗျာ’

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်မေးတာကို မင်းအမှန်အတိုင်းပြောပြမှ
လူသတ်ဘောင်ကို မိမှာ’

‘မေးပါဗျာ’

‘ကဲ...အခုတစ်နေ့မှ မင်းတို့ဆန်ဆိုင်မှာ လူစိမ်းအဝင်
အထွက်ရှိသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်’

‘သူတို့၏ ဘယ်ဘုရားလဲ’

‘မသိဘူး ခင်ဗျာ သူဌေးမင်းက အပေါင်းအသင်း

များတော့ ကျွန်တော်လွဲ မပြောတတ်ဘူး’

‘ဤကဲ့သို့ ဝံပုလွေဆိုတဲ့လူကော မင်း တွေ့ဘူး
သလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ဖူးပါတယ်’

သူ ဒီမှာနေသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ နေပါတယ်’

‘ဘယ်အခန်းမှာ နေသလဲ’

သူဌေးမင်းရဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းမှာ နေပါ
တယ်

'ကောင်းပြီ ကျုပ်ကို လိုက်ပြပါ'

ထိုလူ မျက်မှောင်ကုတ်သူစားသည်။

'သူဌေးမင်းကို သူက သတ်လိုက်တာမေးဗျာ'

'ဒါတွေ မေးမနေနဲ့ ငါ့ကို လူအခန်းသာလိုက်ပြ'

မားကျန်သည် စားပွဲပေါ်မှမီးအိမ်ကို ငြိမ်းသတ်လိုက်
ပြီး...

ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။

ထိုလူက ဦးဆောင်၍ သူ့အားခေါ်သွားသည်။

* * *

ကြီးလမ်း၏ ညာဘက်တွင် အခန်းလေးခန်းရှိသည်။

ထိုလူသည် ဒုတိယအခန်းကို ညွှန်ပြလိုက်ပြီး-

'ဝံပုလွေဆိုတဲ့လူက ဒီအခန်းမှာနေပါတယ်။ ကျန်တဲ့

အခန်းမှာတော့ သူ့လူတွေနေပါတယ်'

'သူ့လူတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိသလဲ'

'ခြောက်ယောက် ရှိပါလား'

မားကျန်သည် ခေါင်းညိတ်ပြီး...

ထိုလူအား လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

ထိုလူသည် ခေါင်းညိတ်ကာ ကပျာဏယာ ထွက်ခွာသွား
လေတော့သည်။

—●—

မားကျန်သည် အခန်းဝှံ၌ ခေတ္တရပ်နေသည်။

သူသည် အခန်းတိုင်းမှ လှုပ်ရှားမှုကို နားစွန့်နေသ
သည်။

သို့သော်....

အခန်းထဲမှ မည်သည့်အသံမျှ မကြားရပါ။

သူသည် တံခါးမခေါက်တော့ဘဲ အသာအသာ တွန်း
ကြည့်လိုက်သည်။

တံခါးကို မင်းတုန်းထိုးမထားဘဲ ပွင့်သွားလေသည်။

သူသည် မျက်မှောင်ကုတ်သူ၏။

ဝံပုလွေ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားပြီဟု သူ ထင်လိုက်
လေသည်။

သူသည် မီးဖြင့်ယူ၍ ခြစ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်....

စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ကို မီးညှိလိုက်သည်။

အလင်းရောင်အေးစက်ကွင်း ဝံပုလွေသည် ခုတင်ပေါ်၌မိတ်
တတ်ထိုင်နေသည်ကို ရှုငှာရက် တွေ့လိုက်ရ၏။
သူသည် ကပ္ပာဏယော နံရံ ခံဘေးသို့ အပ်၍ အသားအကွယ်
ယူထားလိုက်၏။

သို့သော်....

ဝံပုလွေသည် သူ့အား တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိဘဲ ထိုင်မြဲထိုင်နေ
သည်။

‘ဒီမှာ ဝံပုလွေ မင်းအသားတကြည် အဖမ်းခံပါ’

တု မားကျန်က ပြောလိုက်သည်။

သို့သော်....

ဝံပုလွေသည် မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိဘဲ မလှုပ်မယှက်ထိုင်
ချက်ပင်....

စာခွေမှ....

လူသည် သေမင်း၏ အနံ့အသက်ကို ရှုရှိုက်မိလိုက်၏။

ထိုနောက်

သူက ဝံပုလွေအား သေချာ ကြည့်လိုက်ရာ....

ဝံပုလွေသည် မျက်လုံးပြူး၍ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရှိ
လိုက်ရ၏။

အခြေအနေသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် မား
ကျန်သည် အတော် ဦးနှောက်ခြေခွက်သွား၏။

သူသည် ကုန်ဆုံးတန်း ထွက်လာပြီး သူ၏ လက်အောက်
ငယ်သားတို့ကို ခေါ်ယူလိုက်သည်။

ထိုနောက်....

ရှိသမျှ အခန်းအားလုံးကို ရှာဖွေ စစ်ဆေးရသည်။

ယင်းသို့ ရှာဖွေ စစ်ဆေးသည့်အခါ ဝံပုလွေ၏ တပည့်
၆ ဦးတို့မှားသည်း အားလုံး သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။

မားကျန်သည် အခြေအနေ အတော် ဆိုးရွားသည်ကို ခိုပ်
စားမိလိုက်သည်။

ထိုကြောင့်....

သူသည် လုံလွတ်၍ ထောက်လှမ်းရေးမှူး တုအင်းထံသို့
ဆက်သွယ်ပို့ခိုင်းလိုက်၏။

တုအင်း ရောက်ရှိလာသောအခါ...

အလောင်းများကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု သေချစစ်ဆေးကြည့်
သည်။

ထိုနောက်

သူသည် မူးကျန်အား တီးတိုးပြောလိုက်၏။

‘မားကျန်... ဝံပုလွေနှင့် လွှဲတပ်ညီတွေတော့ သေကုန်
ကြပြီ’

‘ဗုတ်ကဲ့ဆရာ၊ သူတို့ ဘယ်လို သေတယ်ဆိုတာ သိ
သလား ဆရာ’

‘ကျုပ်အထင်ကတော့ အဆိပ်မိသွားတယ် ထင်တယ်၊
ဒါကတော့ စစ်ဆေးကြည့်မှပဲ အမှန်အတိုင်း သိရမှာ
ပေါ့’

‘ဗုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ဆရာ’

‘မင်းကိုင် အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောရဦးမယ်’

‘ဘာများလဲဆရာ’

‘ချန်းချင်း မသေသေးဘူးကွ’

‘ဗျာ’

မားကျန်၏အသံ ကျယ်လောင်သွားသည်။

တုအင်းက သူ့အား အသံမထွက်ရန် သတိပေးသည်။

‘ရှု...တိုးတိုး၊ မင်းစိုက်စိုက်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်
နေ’

‘ဗုတ်ကဲ့လားဆရာ၊ သူ့မှာ အသက်လွဲ မရှိတော့ဘူး၊
နှလုံးလဲ မခွန်တော့ဘူး’

‘မားကျန်... မင်းက အတောအကြံနည်းသေးတာတို့၊ သူ
ခဏသေသွားတာကွ’

‘ကျွန်တော် မရှင်းဘူးဆရာ’

‘ဒီမှ... မားကျန်၊ ဆေးလုံးတစ်မျိုးရှိတယ်၊ ဒီဆေး
လုံးသောက်လိုက်ရင် သုံးရက်လောက် သတိမေ့သွား
တတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မသေနိုင်ဘူး’

သူသည် ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

လူတု အင်းအား အစဉ် လေးစားသည်။

တုအင်း၏ စကားကိုလည်း ယုံကြည်သည်။

ထိုစဉ်...

လူ၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာသည်။

‘ဒါဖြင့်... ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း မှန်ရင် အခုလို ဖြစ်ရ
တာ ချန်းချင်းရှိ အကြံများမှ မသိတာ’

‘မားကျန်- ဘာကိစ္စမဆို ဆန္ဒမစောနဲ့၊ သတိဝီရိယနဲ့
အကဲခတ်ဖို့ပဲ လိုတယ်’

‘ဗုတ်ကဲ့ဆရာ’

တုအင်းသည် လိုအပ်သည်များကို ‘ညွှန်ကြားပြီး’ နောက်
ချိုးသို့ပြန်သွားလေသည်။

၂၃၆ မိုးကျော်သူ

တစ်ညလုံး ပတ်ပန်းသွားသဖြင့် မစားကျန်သည် နေထူထဲ
သည့်တိုင် အိပ်ရာက မနိုးသေးပါ။

သူ၏ ကပည့်အစ်ဦးက လာရောက်နှိုးတော့မှ အိပ်ရာမှ နိုး
လာသည်။

‘ဟေ့.....ဘုရင်ကိစ္စ ငါ့ကို နှိုးရသလဲ’

‘ညော်သည်က ဆရာ့ကို တွေ့ချင်လို့ပါ’

‘ဘယ်က ညော်သည်လဲ’

‘မသိဘူးဆရာ၊ သူက အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စရှိတယ်လို့ပြော
ပါတယ်’

‘အခု ညော်သည်ရော’

‘ရှိပါတယ်၊ ညော်ခန်းမှာ စောင့်နေပါတယ်’

သူသည် ကပျာကယာ မျက်နှာသစ် အဝတ်အစား လွဲ၍
ထွက်လာ၏။

ညော်ခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ရှောင်လူအား တွေ့ရ
သည်။

‘အစ်ကိုကြီး.....ကျွန်တော် မနေ့စာ သိမ်းငှက်နဲ့ တွေ့ခဲ့
တယ်’

‘ဟုတ်တယ်’

မားကျန်က စိတ်ဝင်စားလာ၍ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်
သွားသည်။

အဖြူရောင်လူဆိုး (၁) ၂၃၇

‘ခါဖြင့်....ပြော၊ သူက မင်းကို တွေ့တော့ ဘာပြော
သလဲ’

‘သူက ဘုရင်ခံကို သတ်တာ သူ့ပါလို့ ဝန်ခံပါတယ်’
ဟုတ်လား’

‘သူက ငွေရလို့ သတ်တာ ဆိုပေမယ့် ဘုရင်ခံဟာ လူ
ထူအပေါ် အမျိုးမျိုး ခုက္ခပေးနေလို့ သတ်ပစ်တာ
ပါပဲ’

လူနားစွင့်နေသည်။

ရှောင်လူက ဆက်လှိုက်သည်။

‘သူ့ဟာ အဝေးကို တိမ်းရှောင်သွားလို့ ရပါတယ်၊
ခါမှမဟုတ် ငှာနမူ၊ ဆီလာပြီး အဖမ်းခံလို့ရပါတယ်၊
ခါပေမယ့် သူက မလုပ်ဘဲ ပုန်းနေတာကတော့ ကြောင့်
မဲဆိုတာ အစ်ကိုကြီး သိသလားဗျ’

‘ကျုပ်က ဘယ်သိလဲ’

‘ဒီလိုပါ အစ်ကိုကြီး၊ ဘုရင်ခံကို သတ်ခိုင်းတဲ့ လူက
အခုတော့ ကြေးစား လူသတ်သမားတွေ့ငှားပြီး သူ
ကို လိုက်သတ်နေလို့ ပါပဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘နှုတ်ပိတ်တဲ့အခါ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ’

‘သူ့ကို ဝေပေးခိုင်းတဲ့လူက ဘယ်သူတဲ့လဲ’

‘သူလဲမသိဘူးတဲ့’

သူပြောသည်မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက၏ ဧည့်သည်တော်များသည် ကြိုတင်စီစဉ်ထား

များစွာသော ကြေးစားလှသောသမားသည် ငွေလက်ခံ၍ လှူတစ်ဦး တစ်ယောက်အား သွားရောက် သတ်ပေးရသော အခါ-

မည်သူက ခိုင်းသည်ဟု မည်သူကမှ စောစောမတတ်ကြပါချေ။

မည်သူကမှလည်း မမေးပါ။

‘ဒါဖြင့် သူက ဘာလို့ခွင့်လို့လဲ’

‘သူက အစ်ကိုတို့အိမ်မှာ အခွင့်အရေး တစ်ခု တောင်း ခိုင်းလို့ပါတယ်’

‘ဘာများလဲ’

‘သူ့ကို အစ်ကိုက ‘လှိုက်ပြီး ဖမ်းဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ လို့ မေတ္တာရပ်ခံလို့ပါတယ်။ သူ လျစ်လျူရှုပြီး ရင် ဖိုယ်တိုင် လေးပြီး အဖမ်းခံပါမယ်တဲ့’

‘စားလို့... သူက နေ့စဉ်ထပ် ထူသတ်ဖို့ ကျုပ်တို့က စောင့်နေရမှာလို့’

‘ဒီလိုလဲ မတုတ်မီဘူးဗျာ’

‘နေပါဦး... မင်းက သိမ်းငှက်အတွက် ဒါသောတီ တာမန်ခံပြီး ပြောနေတာ အရင်ကတည်းက မင်းနဲ့ သိမ်းငှက် သိမ်းစားနေလို့လား’

‘မသိခဲ့ပါဘူး’

‘ဒါဖြင့် သူက ဘာဖြစ်လို့ မင်းလို့လာပြီး မေတ္တာ ရပ်ခံခိုင်းရတာလဲ’

‘ဒါတွေက ကျွန်တော်လဲ မပြောတတ်ဘူး’

မားကျန်သည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

‘ဒီမခ ရှောင်လို့ မင်း ငါ့ကို တူညီမလား’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် တတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကူညီဖို့ ဝန် မလေးပါဘူးဗျာ’

‘ဒီလိုပါ... မင်းက သိမ်းငှက်ဆီ စကားပြန်ရဦးမယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘မင်း သူ့ကို ပြောလိုက်ပါ။ ကျုပ်နဲ့ ခဏခဏပေး ပါလို့၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်က သူ့ကို မဖမ်း ဘူး ဆိုတာ ကတိပေးတယ်...လို့’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်မယ်’

‘ဘယ်ဘာသာ ကျုပ်ကို ပြန်ပြောမှာလဲ’

‘ဤစန’

‘ကောင်းပြီလေ...ကျုပ် စောင့်နေပါမယ်’

ရှောက်လှသည် ခြေလှမ်း အုတ်သုတ်ဖြင့် ထွက်ခွာသွား စေတော့သည်။

* * *

ယခု....

မားကျန်သည် လုပ်ကိုင်ဘယ်ရာ များစွာရှိနေသည်၊

သို့သော်....

သူသည် မည်သည့်အလုပ်ကို စုံ့ရမည်ကို စေခွဲမရပါချေ၊

အထူးသဖြင့်-

ယိုလိမ်လုံ ပျော့၏ဆုံးသည်ကိစ္စ၊

သူသည် သူ၏ တာဝန်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်၊

ထို့ကြောင့်....

စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်၊

သူသည် ယင်းသို့ တွေးနေစဉ်မှာပင်....

တုအင်းသည် အပြင်ဘက်မှ တစ်ခေါက် ပြန်လာပြီ ဖြစ်

သည်။

‘မင်းကို ငါ တစ်ခု ပြောရဦးမယ်’

တုအင်းသည် အခန်းထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်သည်နှင့် အတော်
လွန်နေသော မားကျန်အဖူး ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’

‘စွန်ကီ ဆန်ဆိုင်က ချန်းချင်း သေဆုံးတဲ့ အသုဘ
အခမ်းအနား မလုပ်ဘူးကွ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ’

‘ငါ ပြောတယ် မဟုတ်သွား၊ ချန်းချင်းက မသေ
သေးဘူးလေ’

မားကျန်သည် အတွေးရ ခက်သွားသည်။

အသက်မရှူ၊ နှလုံးခုံခြင်း မရှိသော သူတစ်ယောက်သည်
အသက် ပြန်ရှင်လာလိမ့်မည်ဟု သူ မမျှော်လင့်မိသည်မှာ
အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ဆရာကိုလဲ သတင်းတစ်ခု ပို့ ရဦးမယ်’

‘ဘာများလဲ မားကျန်’

‘သိမ်းငှက်က လူလွတ်ပြီ အကြောင်းကြားလိုက်
တယ်’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူ့မှာ ကိစ္စရှိသေးလို့ သူ့ကိုမဖမ်းနဲ့ ဦးတဲ့ နေ့ရက် သုံးလေးရက်ဆိုမင် ဆွဲကိုယ်တိုင် လခပြီး အဖမ်းခံမယ်လို့ တတ်ပေးတယ်’

တုအင်းက ခေါင်းခါယမ်း၏။

‘မပြန်နိုင်တာကွာ၊ ဒါက သူ့နည်းပရိယာယ်တစ်ခု ပြစ်ရမယ်’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ယုံကြည်တယ် ဆရာ’

တုအင်းက သူ့အဖို့ မျက်မှောင်ဖျပ်၍ကြည့်ပြီး....

‘ဘာ ဖင်းစာ ယုံကြည်တယ် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ သိမ်းငှက်ကို ကျွန်တော်မတွေ့ဖူး ပေမယ့် သူ့ရဲ့သတင်း သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကိုကြားရ တွေ့မြင်ရလို့ သူဟာအားလုံးနဲ့နည်းသူရဲ့စောင့်စား တစ် ယောက်လို့ ကျွန်တော် ထင်မိတယ်၊ ဒါကြောင့် ဆွဲလို့ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ရဲ့အားကို ကျွန် တော် ယုံကြည်တယ်’

တုအင်းသည် မားကျွန်အား အံ့ဩစွာ ကြည့်နေမိလေ သည်။

အထန်ကြွေမှ....

လူသည် မားကျွန်၏ပခုံးအားအသားအယားဖြင့် တစ်ချက် ပုတ်တိုက်ပြီး....

‘ဒီမှာ မားကျွန်၊ ဒါဟာ မင်းထက် ရာထူးကြီးတာ တော့ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါဟာ မင်းကိုညီအစ် နှိလို့ သဘောထားတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ် မဟုတ် လား’

‘သိပါတယ်ဆရာ’

‘ဟုတ်ပြီ မင်းကို တစ်ခု ပြောမယ်၊ ကျွန်တို့လို ထောက်လှမ်းရေးသမားတွေအဖို့ သိသောဥဒ်ဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူး၊ သူဟာ လူကော့စွမ်းစေ့စွမ်း လူဆိုးလား ဆိုတာ တို့အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ သူက ဥပဒေကိုကျူး လွန်ရင် ဥပဒေရဲ့အဆုံးအဖြတ်ကိုခံယူရမှပဲ နောက် ပြီး လူတစ်ယောက်ကျူးလွန်တဲ့အပြစ်ကိုဥပဒေကသာ အရေးယူနိုင်တယ်၊ သူက ဘာမှလိုက်သတ်နေစရာမလို ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ ခုနက ကျွန်တော်ပြောတာက ကျွန်တော် ရဲ့သဘော ကျွန်တော် ရဲ့အမြင်ကို ပြောပြ တာပါ’

‘အေး...မင်းရဲ့ ပုဂ္ဂလိကစိတ်ကွဲတာ မင်းထမ်းဆောင် ရမယ့် တာဝန်ကို ထိခိုက်နိုင်တယ်ကွ’

‘ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ် ဆရာ၊ အခုလဲ ကျွန် တော် သူ့ကိုဖမ်းမိနိုင်ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ထားပါတယ်’

‘တယ်ဟုတ်ပါလား၊ မင်းရဲ့ အစီအစဉ်ကိုပြောပြစေ’

www.burmeseclassic.com

၂၄၄ မိုးကျော်ဆွေ

ကျွန်တော် သူနဲ့တွေ့ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ သူ့ကို နေ့စဉ် ဖုန်းခေါ်ဆောင်ပြီး ဖမ်းဖို့ အစဉ်းကြိုး လှယ်သွားမယ် ဟုတ်လား။

အေး...မင်းက သူ့ကို တွေ့ခွင့်ရလိုက်တာနဲ့ သူ့ကို ဖမ်းမိအောင် ကြိုးစားပါ။ သူ့ကိုလွှတ်ပြီး ပြန်ဖမ်းဖို့ ကာ မလှယ်ဘူး။ ကဲ...ကျုပ်လဲ သွားစရာရှိသေးလို့ သွားဦးမယ်။

သူသည်ယင်းသို့ ပြောပြီး ထသွားလေတော့သည်။

* * *

မားကျန်မှာ တုအင်း၏စကားကြောင့် ရင်ထဲ၌ မကြည်လောင်ဖြစ်လာသည်။

သူသည် သိမ်းငှက်ကို ဖမ်းချုပ်နိုင်ရန် ကြိုးစားလာခဲ့ရာ မမျှော်လင့်ဘဲ သိမ်းငှက်မှာ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်စွာ သိရှိခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်...

သိမ်းငှက်အား မတွေ့ဖူးသော်လည်း စိတ်အိပ်စက်လေ့ရှိသူအား

သူသည် အဝတ်အစားလဲကာထွက်လာပြီး ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ လမ်းမအတိုင်း ခြေဦးတည်ရာ သွားနေရာ...

ရုတ်တရက်...

သူ၏ မှုတ်လုံးအစုံသည်သမားတော်တစ်ဦး၏ ဆိုင်းဘုတ်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

‘သမားတော်ကြီး ကုမန်’

ထိုသမားတော်ကြီးသည် ဆေးဝါးနှင့်ပတ်သက်၍ အလွန်ကျွမ်းကျင်ပြီး ဗဟုသုတလည်း ကြွယ်ဝသည်စွာ သူသိထားလေသည်။

သူသည် သမားတော်ကြီး၏ဆေးခန်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ထိုအခါ

သမားတော်ကြီး ကုမန်အား အဆင်သင့် တွေ့လိုက်ရလေသည်။

‘ဟေ့...စောစောစီးစီး ဘွဲ့ကိစ္စများ ရှိသလဲ’

သမားတော်ကြီးကုမန်က ဆီး၍နှုတ်ဆက်သည်။

‘သမီးကြုံလိုဆိုပါစေဦး၊ နောက်ပြီး ခင်ဗျားကို ဆေးလုံးတစ်လုံးပြချင်လို့။’

မားကျန်သည် ပြောရင်း အိတ်ထဲမှ ဘူးတလေးကိုထုတ်၍
လှမ်းပေးလိုက်သည်။

‘ဘဲဆေးလုံးများပါလိမ့်’

‘ဒီဆေးလုံးသောက်လိုက်ရင် နှလုံးရက်တိတိ အသက်
မရှူ နှလုံးမခုန်ဘဲ ခဏသေသွားနိုင်တယ်လို့ ပြော
တယ်’

‘အို...ကြုံကြုံဖန်ဖန် လူတစ်ဦးဟာ အသက်မရှူ နှလုံး
မခုန်ဘဲ ရှင်လာနိုင်ပါ့မလားကွ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီဆေးလုံးကို စစ်ဆေးပေး
စမ်းပါ။ နောက်နေ့မှ ကျွန်တော် သတင်းလစာယူမယ်’
‘ကောင်းပြီလေ၊ ထဲမှခွဲပါ’

မားကျန်သည် သမားတော်ကြီးကုန်ထဲမှ ထွက်ခွာလာ
ပြီးလျှင် ဆက်၍ ခြေဦးတည်ရာ လျှောက်သွားလေတော့သည်။

... ၀ ...

ယိုလိမ်လို့....

ယခု ယိုလိမ်လို့သည် မုစန်းတို့လတ်ထဲ ရောက်သွားပြီ
လော။

သို့မဟုတ်

သူမသည် မုစန်းတို့နှင့် တစ်ဖွဲ့တည်းပင်လော။

သူသည် အတွေးများနှင့် လျှောက်လာရာ....

နောက်မှ လူတစ်ယောက်လိုက်လာသည့်ခြေသံ ကြား၍
ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။
လူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

လို့ နောက်

ထိုလူသည် မုစန်း၊ ဒဏ်ရာရထားကြောင်း သမားတော်
တစ်ယောက်ကိုခေါ် အမြန်သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာ
သည်။

မားကျန်ကလည်း ယုံကြည်မှုအပြည့်ဖြင့် သမားတော်
တစ်ယောက်အားပင့်ဖိတ်၍ ထိုလူခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့
လိုက်သွားလေသည်။

... ၀ ...

မုန့်ပေသည်၊
 မုန့်သည်ဒဏ်ရာများရထား၍ ကုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်း
 နေသည်၊
 ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်ထွန်း၍လည်း သတိပင်မရတော့ပေ၊
 သမားတော်ကြီးသည် မုန့်၏ဒဏ်ရာများကို စစ်ဆေး၊
 ကြည့်ရှုပြီးနောက်....
 ဒဏ်ရာများအား စတင်ကုသပေးလေသည်။

* * *

‘ဘယ်နှယ့်လဲ ဆရာ’
 ဆေးဝါးများထည့်ပြီးနောက် မားကျန်က အလောတကြီး၊
 မေးလိုက်သည်၊
 ‘ယနေ့ည ကျော်နိုင်ရင်တော့ သူ့အသက် ချမ်းသာရာ
 ရလိမ့်မယ်ကွယ်’
 မားကျန်သည် သူ့အားခေါ်ဆောင်လွှာသည့် လူအက်သို့
 လှည့်လိုက်သည်၊
 ‘မင်းက သူ့ဘာဖြစ်လေတော့လဲဆိုတာ သိလား’

ထိုလူက ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်၊
 ‘သိဘူးခင်ဗျာ’
 ‘တရားခံဘယ်သူလဲဆိုတာ မုန့်က မပြောပြဘူး
 လား’
 ‘ကျွန်တော်မေးပါတယ်၊ သူက မပြောဘူး’
 ‘မင်းနာမည်က....’
 ‘ဝါခွန်လို့ ခေါ်ပါတယ်’
 ‘မင်းနဲ့မုန့်က ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ’
 ‘ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ’
 ‘အမြဲတမ်း အဆက်အသွယ်ရှိတယ် ဟုတ်လား’
 ‘မရှိပါဘူး၊ တစ်နှစ်မှ တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ် တွေ့ကြတာ
 ပါ’
 ‘မုန့်ဟာ ဘာတွေလုပ်ကိုင်နေတယ်ဆိုတာ သိလား’
 ‘သေချာတော့မသိဘူး၊ ငွေရရင် အကုန်လုပ်တယ်လို့
 ကြားပါတယ်’
 ‘ဒါက ဘယ်သူအိမ်လဲ’
 ‘ကျွန်တော့်အိမ်ပါ’
 ‘ဒါဖြင့် အခုလဲ မုန့်က မင်းဆီကိုလာတာပေါ့
 ဟုတ်လား’
 ‘ဟုတ်တယ်၊ သူဒဏ်ရာရတာနဲ့ ကျွန်တော်ဆီ ရောက်
 အောင် လာခဲ့တာနဲ့ ကူတယ်’

၂၂၀ မိုးကျော်သူ

ထိုစဉ်မှာပင်

သမားတော်ကြီး၏အသံ ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟေ... ဘယ်သူလဲ’

မားကျန်က သမားတော်ကြီး၏ လှည့်လိုက်သည်။

‘ဘယ်သူလာလို့လဲ’

‘မသိဘူး၊ တံခါးလာတုန်းတဲ့အသံကြားလို့ မေး
လိုက်တာ’

မားကျန်သည် အခန်းတံခါးအား လျှပ်တစ်ပြက် ဖွင့်လိုက်
ရာ သူတစ်ယောက်သည် လျင်မြန်စွာဖြင့် အခန်းထဲသို့ လှမ်း
ဝင်လိုက်သည်။

ထိုလူအား မားကျန်က အစောတကြည့်လိုက်၏။

အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် ရှိသည်။

အလွန် သန်မာထွားကျိုင်းသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လေ
သည်။

ထိုလူသည် အခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်နှင့် မုစန်းထံသို့
လျှောက်သွား၏။

မားကျန်၏ ဟန့်တားလိုက်ရာ....

‘မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ’

ထိုလူက အေးငံဆေးစွာဖြင့်....

‘ကျုပ်က... ကျုပ်မိတ်ဆွေ လာကြည့်တာဗျ’

အဖြူရောင်လူဆိုး (၄) ၂၂၁

‘မင်းက သူ့သူငယ်ချင်းဆိုတာ ကျုပ်က ဘယ်လိုလုပ်
ယုံရမလဲ’

‘ကျုပ်က သူ့သူငယ်ချင်း မဟုတ်ရင် ဒီနေရာကို ကျုပ်
လောတတ်ပါ့မလားဗျ’

‘ဒါစော့ မင်းက သူ့ကို လိုက်သတ်တဲ့လူ ဖြစ်နေမှ
ပေါ့’

ထိုလူသည် မားကျန်အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး

‘မင်းဘယ်သူလဲ’

‘မားကျန်ပါ၊ ပူတင်း ထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့က
ပါ’

‘ဪ... ဆရာမားကျန်ကိုး’

ထိုလူသည် လေးစားသည့် ဟန်မူရာများ ပေါ်လွင်လာ
သည်။

သူသည် ပြုံးပြလိုက်ပြီး....

ခင်ဗျားက နာမည်ကြီးတဲ့ ထောက်လှမ်းရေး သမား
ပဲဒါပေမယ့် ထင်သလောက်လဲ မဟုတ်သေးပါလား
ဗျာ’

မားကျန်က သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

‘မင်းက ဘာဆိုလို့တာလဲ’

ထိုလူသည် သစ်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်၏။

‘မုစန်းတော့ ခက်ရာဒီလောက် ပြင်းထန်လျှာနဲ့ ဘာ
 ကြောင့် ဒီအထိ ရောက်လာတာလဲဗျ’
 သူ့ဆဲ မေးပြပေါ့၊
 ဆိုလူ စကားဆက်ပြန်သည်။

‘ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ သူ့ကို ရန်မူတဲလူကို အသေ
 သတ်နိုင်ခဲ့လို့ပဲပေါ့’
 ဟုတ်ပါ၏။

အကယ်၍သာ
 မုစန်းဘေး ရန်မူသော လူသည် အသတ်မသေခဲ့သော်...
 သူ့ကို ယခုကဲ့သို့ ထက်လွှတ်ခံမည် မဟုတ်ပါ။
 မမှားကျန်သည် ထိုလူအပေါ် အဆင်မသေးရဲတော့ပါ။

သူပြန်မပြောမီ...
 ထိုလူက သမားတော်ကြီးဘက် လှည့်၍...
 ‘ခင်ဗျားက သမားတော်ကြီး ထင်တယ်’
 ‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘အခု ဆရာကြီးက သူ့ကို ဘာဆေးများ ထည့်ပေး
 ထားသလဲ’
 ‘အခု လောလောဆယ်တော့ သူ့သွေးသွက် မလွန်
 အောင် နောက်ပြီး ဖော်ရာ ပုပ်မသွားအောင် ဆေး
 ထည့်ပေးထားပါတယ်’
 ဆိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘တုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအသိုင်းဆို
 ရင် အချိန် သိပ်ကြာသွားမလားလို့’
 ‘ခင်ဗျားက ဘယ်လိုသဘော့ရလို့လဲ’

‘ကျုပ်မှာတော့ ဆေးလုံးအစုံမျိုး ရှိတယ်၊ ဒဏ်ရာကို
 အမြန်ဆုံး ပျောက်ကင်းနိုင်တဲ့ ဆေးလုံးပဲ’

‘ခင်ဗျား ဆေးလုံးက ဘာဆေးတွေနဲ့ ဖော်စပ်ထား
 တာလဲ’
 ‘ဒါတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျားပြောပြလို့ မဖြစ်လို့
 ပါ’

သမားတော်ကြီးသည် မှေးကျန်အား ကြည့်လိုက်၏။
 သူ၏ သဘောထားကို မေးမြန်းသည့် အကြည့်မျိုး ဖြစ်
 သည်။

မားကျန်က မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။
 ‘ခင်ဗျားတော့ ကျုပ်စိတ်မချသေးဘူး’
 ထိုလူက ပြုံးလိုက်၏။

‘ကျုပ်ကို စိတ်ချပါဗျာ၊ ဒီဆေးသောက်ပြီးမှ မသက်
 သာဘူးဆိုရင် ကျုပ်ကို ဖမ်းပါ’

မားကျန်သည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်
 လိုက်သည်။

၂၅၄ မိုးကျော်သူ

‘ကောင်းပြီဟေ့၊ ခင်ဗျားဆေးလုံးရဲ့ အစွမ်း ကြည့်ရအောင်’

ထိုလူသည် ဆေးလုံးတစ်လုံး ထုတ်ယူပြီးလျှင်....
မုစန်း၏ ပါးစပ်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုနောက်-

ရေအနည်းငယ် ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းပေးလိုက်၏။
သူ၏ လှုပ်ရှားပုံမှာလည်း လျင်မြန် ဖျတ်ရွတ်လှပေသည်။

ထိုနောက်

သူသည် ကုသုဒ္ဓါထိုင်တစ်လုံး၌ ထိုင်ချလိုက်ပြီး....
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခူးကိုပိုက်၍ မျက်လုံးမှိုက်ကာ အနားယူလိုက်သည်။

မကြာပါချေ၊

မုစန်းသည် မျက်လုံးပွင့်လာ၏။
သူ၏ ပတ်ဝန်းကျင်အား တစ်ချက် ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး
နောက် မျက်လုံးပြန်မှိတ်သွားသည်။

မားကျန်သည် ထိုလူအပေါ် မို၍ လေးစားလာ၏။
‘မိတ်ဆွေ....ခင်ဗျားရဲ့ ဆေးလုံးက တော်တော်စွမ်းပါလားကွ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်လုံးပဲ ကျန်တော့တယ်ဗျ’
‘နေပါဦး၊ ခင်ဗျား ဒီဆေးလုံး နဂိုက ဘယ်လောက်စွဲလို့လဲ’

အဖြူရောင်လူဆိုး (၃) ၂၅၅

‘ဒီဆေးလုံးမျိုး ဆယ်လုံးရှိပါတယ်၊ ကျုပ်အဘိုးလက်ထဲကနေပြီး ကျုပ်လက်ထဲ ရောက်လာတယ်ပဲ ဆိုပါတော့’

ထိုစဉ်မှာပင်....

မုစန်းသည် ပြန်လည် သတိရလာ၏။

သူ၏ မျက်နှာမှာလည်း သွေးရောင်များ သန်းလာသည်။
သမားတော်ကြီးသည် မုစန်း၏ အခြေအနေကို ထပ်မံ
စမ်းသပ်လိုက်ပြီး....

မားကျန်အား အကျနပ်စွာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားလူနာကတော့ အခြေအနေ အတော်အစား
သွားပါပြီ’

မားကျန်သည် ထိုလူအား ကြည့်ပြီး

‘ကဲ....မိတ်ဆွေ ကျုပ် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

ထိုလူသည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

‘ကဲ....ဒါဖြင့် ကျုပ်သွေးလိုက်ပါဦးမယ်’

မားကျန်သည် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

‘ဘာလဲဗျ... ခင်ဗျားက မုစန်းနဲ့ စကား မပြောတော့တူးလား’

၁၅၆ မိုးကုတ်

မလိုတော့ပဲဘူးဗျား၊ ကျုပ်မှာ တစ်ခြားကိစ္စရှိသေးလို့ပါ။

လို့လူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။

မားကျန်သည် အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသဖြင့် ကုလစားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချကာ မျက်လုံးကို ခွိတ်ထားလိုက်လေသည်။

သမားတော်ကြီးမှူးမူ မုစန်း၏ အနီးတွင် ထိုင်၍ စေ့စပ်ရှောက်နေ၏။

မည်မျှ ကြာသွားမသိ။

မားကျန်သည် မျက်လုံး ပြန်လည်ဖွင့်လိုက်သောအခါ - မုစန်းက ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်၍ ဆန်ပြတ် သောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝါစွန်းက ဆန်ပြတ်ဘိုတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီးမှူးမူ ကျေနပ်စွာဖြင့် မားကျန်အား ကြည့်နေသည်။

မားကျန်သည် အပျင်းတစ်ချက် ဆန့်လိုက်ပြီး မုစန်း၊ ရှေ့သို့ တိုးကပ်သွားကာ -

‘မင်း ဘယ်နှယ်နေသေးလို့’

အဖြူရောင်လူဆို၊ (၃) ၁၅၇

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော် သက်သာသွားပါပြီ’

‘မင်းက ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးကွ၊ မင်း ကျေးဇူးတင်ရမှာက မင်းရဲ့ဒိတ်ဆွေကိုပါ။’

‘သမားတော်ကြီးနဲ့ ငါစွန်းတို့ ပြောပြလို့ ကျွန်တော် သိပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူက ဘယ်သူ ဆိုတာ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရဘူး’

‘ကဲ ထားပါတော့လေ၊ မင်းကို ဘယ်သူက လုပ်ကြံလိုက်တာလဲကွ’

‘တစ်နေ့က ခင်ဗျားနဲ့တွေ့ဖို့ချိန်းပေးပါဆိုတဲ့လူပေါ့’

‘အဲဒီလူက စုယန်းပင်မှာ သေသွားတယ် မတုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူးဗျ...သူ မသေသေးဘူး’

‘ဟိုးနောက် သူ့ရဲ့ အလေးခင်းကို မြင်ပေါ်မှာ ငါ လေချာ တွေ့လိုက်ပါတယ်’

‘ဒီလူက တစ်ခြား တစ်ယောက်နဲ့ တူပါတယ်’

‘နေပါဦး...သူက မင်းကို ဘာဖြစ်လို့ နှိပ်စက်ချင်တာ

ကျွန်တော်က လူခိုင်းတာ ပြီးမြောက်အောင် မလုပ်လို့ ပြောတယ်’

၁၅၈ မိုးကျော်သူ

‘နေပေါ့ဦး... မင်း ချိန်ထားအောင် ငါ သွား
ကလေး’

‘မိမိမယ် သူ့က မယုံဘူးဗျ’

‘ဒါဆို လူက မင်းကိုသတ်ဖို့ သတ်သက် အကြောင်း
ရှာတာ ဖြစ်ရမယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လဲ ဒီလိုပဲ ဆူဆူပါတယ်’

‘အခု အဲဒီလူတွေ... မင်းက သူ့ကို သတ်လိုက်ပြီ
လား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က ဒဏ်ရာရပြီး လဲကျအသွားမှာ
ကျုပ်ကို သတ်တဲ့လူက ရုတ်တရက် ထွက်ပြေးသွား
တာပဲလို့ ကျွန်တော် သတိရလိုက်တယ်’

‘အဲဒီနေ့ကကော...’

‘ကျွန်တော်က ငါစွန်းရဲ့ အိမ်ကို ရောက်အောင် ကြိုး
စားပြီး သွားရတာပေါ့’

‘သြော်... ခုနဲ့ မင်းကို ငါတစ်ခု ပြောရဦးမယ်’

‘ဘာများလဲ’

‘စွန်းက ဆန်ဆိုင်ရဲ့ ပိုင်ရှင် ချန်းချင်း သေသွားပြီကွ
‘ဟင်... ဟုတ်လား’

‘မုစန်းက အဲဒါအားသင့်သွားသည်၊
‘ဟုတ်တယ်’

အဖြူရောင်ဆူဆိုး (၃) ၁၅၉

‘သေချာခဲ့လား ဆရာ’

‘သေချာပါတယ်၊ သူ့ရဲ့အသေကို ငါ့ကိုယ်တိုင်
တွေ့ခဲ့ရတာပဲ’

‘မုစန်းက အဲဒါကို ဘယ်တုန်းကြိုက်လိုက်သည်၊

‘ခါတော့ ဝံပုလွေရဲ့ သတ်ချက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်’

‘မားကျန်က ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်၊

‘မဟုတ်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုရင် ဝံပုလွေလွှဲအသတ်
ခံရတယ်ကွ’

‘မုစန်း၏ မျက်လုံးအစုံသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်
ပြုံးကျယ်သွား၏၊

‘မားကျန်သည် မုစန်းအား လေးနက်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်
ပြီ...’

‘ဒီမှာမုစန်း၊ မင်းရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့အချိန်
ရောက်ပြီလို့ ကျုပ်ထင်တယ်’

‘မုစန်းသည် မားကျန်အား မော့ကြည့်လိုက်၏၊

‘ကျွန်သေခွဲ ဘာကိုပြောရမှာလဲ ဆရာ’

‘မင်းသိထားတဲ့အကြောင်းအရာတွေအားလုံးကို ပြော
ပြရမှာပေါ့’

‘မုစန်းသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး

ကျွန်တော်ပြောပြရင် ကျွန်တော် ရဲ့လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူနိုင်မလား။

‘စိတ်ချပါ ကျုပ်တို့တာဝန်ယူပါတယ်’

မုစန်းသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ သတ်ပြင်းချ လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ဆရာမကျန်း သိုင်းလောကမှာ လျှို့ဝှက်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းကုန်ခဲ့ရုံနော်တယ်။ ဒီအဖွဲ့အစည်းဟာ ဘယ်မှာ ရှိသလဲဆိုတာ ဘယ်သူကမှ မသိကြဘူး။ ဝေါ့စေမယ်တဲ့ ဒီအဖွဲ့အစည်းဟာ ငွေရှိတယ် အာဏာရှိတယ်။ စာဟာ လူတစ်ယောက်ကို သေစေချင်ရင် ချက်ချင်းသေစေနိုင်တယ်။ ချမ်းသစေချင်လဲ ချက်ချင်းပဲ ချမ်းသစေရမယ်ဆိုတာကို ခင်ဗျား ယုံပါ့မလား’

‘ဆက်ပြောပါ’

‘ဒီအဖွဲ့အစည်းဟာ တော်တော်ကို ကြီးကျယ်ပါတယ်။ သူ့က လူတစ်ယောက်ကို တစ်ခုခုခိုင်းတယ်ဆိုရင် ခိုင်းသလိုလုပ်ပေးရတယ်။ သူ့ခိုင်းသလိုလုပ်ပေးရင် ငွေဝေပေးဇောသိသိရမယ်။ အဲ့...သူ့ခိုင်းတာကို ငြင်းပယ်ရခါမှဟေ့တယ်။ မအောင်မြင်ခဲ့ရင်တော့ ဒဏ်ခတ်ခြင်းပဲ ခံရတယ်ဗျ’

မိုးကျော်သူ နားစွင့်နေသည်။

မုစန်းက စကားကိုဆက်လိုက်ပြန်သည်။

‘အခုတစ်ခု သူတို့က လူစာတွေကို အများကြီး ခေါ်နေတယ်။ ကျုပ်ကလဲ ငွေလိုချင်နေတော့ သူတို့ခေါ်တာကို လက်ခံခဲ့တယ်’

‘နေပါဦး။ သူတို့က မင်းတို့ကိုခေါ်ပြီး ဘာလုပ်ခိုင်းကြတာလို့’

‘ဒါတို့တော့ ကျုပ် ပြောပြလို့မဖြစ်ဘူး’
‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျုပ်ပြောပြတာကို သူတို့ကသိသွားရင် ကျုပ်ကို သတ်မှာ’ သေချာတယ်’

‘ဒီမှာမုစန်း၊ မင်း ပြောစရာရှိတာတွေကို သေသေချာချာ ပြောစမ်းပါ။ မင်းရဲ့လုံခြုံရေးကို ကျုပ် အားလုံးတာဝန်ယူပါတယ်’

မုစန်းသည် အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ

‘သူတို့က သိမ်းငှက်ကို ခင်ဗျားလက်ထဲ မရောက်မီမှာ အသေသတ်ရမယ်လို့ ခိုင်းလိုက်တယ်’

သူ့ အံ့အားသင့်သွားသည်။

ထိုအဖွဲ့အစည်း၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကိုသည်း ထိတ်နို့တုန်လှုပ်မိလေသည်။

‘ကဲ...ပြောစမ်းပါဦး။ မင်းအဖွဲ့က လူဘယ်နှစ်ဦး ပါသလဲကွ’

၁၆၂ မိုးကျော်သူ

လူငယ်တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်လို့ ပြောကြတာ ပါပဲ

သူတို့က ဘယ်သူတို့လဲ
ကျွန်တော်မသိပါဘူးခင်ဗျား

ခင်ဗျား သူတို့ဆီကတွေ့လို့ လက်ခံလိုက်ပြီလား
လက်ခံလိုက်ပါပြီ

ငွေတယ်လောက်ရသလဲ
သုံးရာပဲ

ငွေကို ဘယ်သူကထုတ်ပေးတာလဲ
စွန့်ကဲဆန်ဆိုင်ကပါ

နေပါဦး၊ စွန့်ကဲဆန်ဆိုင်က မင်းက ဘယ်လိုလုပ်
သိပြီး ငွေပေးတာလဲ

သူတို့က လျှို့ဝှက်စကားလုံးတစ်လုံးပေးလိုက်ပါတယ်
အဲဒီစကားလုံးကို ပြောပြလိုက်ရင် သူတို့က ငွေပေး
လိုက်ပါတယ်

ဒီလိုဆို မင်းက သိမ်းငှက်နောက်ကို လိုက်နေတာ
ပေါ့ ဟုတ်လား

ဟုတ်ပါတယ်

အဖြင့် သိမ်းငှက် အခု ဘယ်မှ ရှိတယ်ဆိုတာအေး
သိပြီပြီလား

အဖြူရောင်လူဆိုး (၁) ၁၆၃

တိတိကျကျတော့ မသိဘေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်
ပူတင်းမြို့ထဲမှာရှိကယ်ဆိုတာတော့ သေချာတယ်

မင်းသိတယ်တော့ ဒါပဲလား

ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမယ့် သတင်းတစ်ခုတော့ ကြား
လိုက်ရသေးတယ်

ဘာများလဲ ပြောစမ်းပါဦး

သိမ်းငှက်အလွဲ ဒီအဖွဲ့အစည်းကို သုတ်သင်ရှင်းလင်း
ပစ်မယ်လို့ ကြုံးဝါးတခွေးတယ်

မားကျန်သည် မျက်မှောင်ကုပ်၍ စဉ်းစားနေလားဘဲ
သည်

....o....

အတန်ကြာမှ....

မားကျန်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ကဲ....မုန့်နဲ့ မင်းကို ဒီမှာထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်း ကျုပ်တို့ဌာနကို ပြောင်းမဖြစ်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာတို့ကောင်းသလိုသာ စီစဉ်ပေးတော့’

မားကျန်သည် ချိတ်ချင်း မြင်းလည်းတစ်စီးငှားပြီးလျှင် မုန့်အား ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်ကို ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

.....

‘မေးကျန်....မေးကျန်’

‘ဟုတ်ကဲ့ဆရာ’

‘မုန့်နဲ့ ရဲ့ စကားတွေ မင်းယုံကြည်သလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ယုံကြည်ပါတယ်’

‘မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ယုံကြည်တာလဲ’

‘သိမ်းငှက်က သူ့မှာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေမပြီ ပြတ်သေးလို့ အချိန်ပေးပါ၊ သူ့ကိစ္စပြီးရင် ကိုယ်တိုင် လာပြီး အဖမ်းခံမယ်လို့ ရောက်လူက ပြောတယ်၊ မုန့်လဲ့ ဒီအတိုင်း ပြောတယ်၊ သူတို့ရဲ့ စကားတွေက ကန်ယေးကနဲ့ တစ်ယောက် တူညီလို့ပါ’

‘မဟုတ်သေးဘူး၊ သိမ်းငှက် ရှောင်လှူနဲ့ မုန့်နဲ့တို့ ပေါင်းပြီး လိမ်ရင်ရှော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘ခါဖြင့် ဆရာက မယုံဘူး၊ ဟုတ်သား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က ဥပဒေဘက်တော်သား တစ်ဦးပါ၊ ဥပဒေကို ကျေနပ်ရင်တဲလူ မှန်သမျှ ဘယ်တော့မှ မယုံဘူး’

‘ခါကတော့ ဆရာက တစ်ဖက်စွန်း ရောက်နေတယ်လို့ ကျွန်ခံတာ....’

သူ၏စကား မဆုံးသေးပါ။

တုအင်း၏ လက်ညှိုးသည် သူ၏ နှာခေါင်းနှင့် ထိလုလုဆိုးရင်း....

‘တော်စမ်း-မားကျန်၊ မင်းကို သတိ ပေးရဦးမယ်’ သိမ်းငှက်ကို သူရဲကောင်း တစ်ယောက်လို့ မင်းက သဘောပိုက်ထားရင် ဒီအမှုကို မင်းက ဘယ်လိုလုပ် တမ်းဆောင်မလဲကွ’

မားကျန် ထိတ်လန့်သွားသည်။

၈၆၆ မိုးကျော်သူ

သုသည် တုအင်း ယခုကဲ့သို့ ခေါ်သထွက်သည်ကိုတစ်ကြိမ်
တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးချေ။

ထုကြောင်

ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရသည့်

တုအင်းသည် ခေါ်သမပြေသေးပါ။

‘မားကျန်-မင်းဘယ်သူ စကားမှ မယုံနဲ့မင်းခွဲတော့ဝန်
ဟာ သိမ်းငှက်ကို မိအောင်ဖမ်းဖို့ပဲနားလည်ပြီးလျှင်

‘နားလည်ပါပြီဆရာ’

တုအင်းသည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ထုခနရာမှ ထွက်
သွားလေ၏။

အဖြူရောင်လူဆိုး (၃) ၁၆၇

မားကျန်သည် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချလိုက်၏။
‘သိမ်းငှက်ကို မိအောင်ဖမ်းဖို့ပဲ’

တုအင်း၏ စကားသည် သူ၏ နားထဲ၌ စွဲ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့
သည်။

သို့သော်....

သိမ်းငှက်အား မိအောင် ဖမ်းရန်မှာ ခက်ခဲသည့် ကိစ္စ
မဟုတ်ပေ။

သုသည် ထုခနရာမှ ထလိုက်၏။

မုစန်းမုသာလျှင် သိမ်းငှက်သတင်းကို သဲလွန်စ ရနိုင်မည်
ဟု သူယုံကြည်သည်။

သူက ယင်းသို့ တွေးရင်း မုစန်း၏ အခန်းသို့ လျှောက်
သွားလေသည်။

၁၆၈ မိုးကျော်သူ

သို့သော်

မားကျန်သည် သိမ်းငှက်အား ဖမ်းနိုင်ဖို့ရန် ကွင်းဆက်က
ပျက်သွားရပြန်၏။

အကြောင်းမှာ

မုစန်းသည် 'သူ၏ အိပ်ရာပေါ်တွင် သေဆုံး နေသည်ကို
တွေ့ရ၍ဖြစ်၏။

ထိုသည့် အစောင့်များ၏ ဖြေကြားချက်အရ

မုစန်း၏ အခန်းလှံ ထောက်လှမ်းရေးမှူးသာ လာသွား
ကြောင်း....

အခြားမည်သူမျှ မလာကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

ထို့နောက်

သမားတော်ကြီးအား မတွေ့၍ မေးမြန်းရာ-

သမားတော်ကြီးမှာ တစ်ညလုံး မအိပ်ရ၍ ရေချိုးခန်း
သွားကြောင်း အစောင့်များက ပြောကြသည်။

ထို့ကြောင့်

မားကျန်သည် သမားတော်ကြီးအား အမြန်ဆုံးသွားခေါ်
ရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

.....

အဖြူရောင်လူဆိုး (၄) ၁၆၉

သမားတော်ကြီးသည် ကိုယ်ခေါ်မှရေများပင် သွားနိုင်
မီ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုသည့် မုစန်း၏ခန္ဓာကိုယ်အား စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည့်
အခါ....

မုစန်း၏ နှလုံးတိုင်တွင် လက်ချောင်းရာများကို ပီပီပြင်ပြင်
မြင်လိုက်ရ၏။

ထိုသည့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး မားကျန်အား မေ့
ကြည့်လိုက်၏။

'ထို့ကို တစ်ယောက်ယောက်က လည်ချိုညစ်သတ်လိုက်
တာပဲ'

မားကျန်က မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

'ခင်ဗျား၊ သေချာရဲ့လား'

'သေချာပါတယ်'

မားကျန်သည် အစောင့်ကစားဝန်ကျသည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်ဘက်
လှည့်ထိုက်ပြန်သည်။

'ဒီအခန်းထဲကို ဘယ်သူမှမလာဘူးဆိုတာ မှန်တယ်
နော်'

'ဟုတ်ကဲ့ အမှန်ပဲ'

မားကျန် ဦးနှောက်ခြောက်သွား၏။

၁၀၀ မိုးကျော်သူ

ဤအခန်းသို့ရောက်ရှိလာသည့်လူမှာ လူနှစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

တစ်ယောက်က သမားတော်ကြီးဖြစ်ပြီး...

ကျွန်တစ်ယောက်မှမူ ထောက်လှမ်းရေးမှူး တုအင်းဖြစ်သည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်သည် လူသတ်တရားခံမဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။

သို့မဟုတ်
အစောင့်ချထားသည့် တပ်ဖွဲ့ဝင်က သတ်သည်လော၊
မဟုတ်နိုင်ပါ။

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မဟုတ်နိုင်သည်ကို မားကျန် တွေးမိသည်။

ဤသို့လျှင်
မည်သူကမျှ အရဲတင်ပြီး ထောက်လှမ်းရေးဌာနချုပ်ထဲသို့ လာရောက်၍ မစန်းကိုသတ်သွားသနည်း။

မားကျန်လည်း လက်မှိုင်ချ၍ ထိုင်ချလိုက်၏။

ထောက်လှမ်းရေးမှူးတုအင်းထံသို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံးလွှတ်၍ သတင်းပို့လိုက်ရတော့သည်။

* * *

အဖြူရောင်လူဆိုး (၄) ၈၇၈

တုအင်းသည် မစန်းအသတ်ခံရသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့်....

သူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် ဣန္ဒြေ ပစ္စည်နိုင်လောက်အောင် ဒေါသရောင်သမ်းနေ၏။

အတန်ကြာ စစ်ဆေးပြီးနောက်

သူသည် မားကျန်ကို လေးနက်သည့်အသံဖြင့်

‘မားကျန်၊ ကျုပ်တို့ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရန်သူနဲ့ရှင်ဆိုင်နေရပြီကွ’

‘ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ မစန်းအသတ်ခံရတဲ့အပေါ် မှတည့်ပြီး ကျွန်တော် အချက်နှစ်ချက် တွေ့လုံကံရတယ်ဆရာ’
‘ပြောစမ်းပါဦး’

‘ပထမအချက်က မစန်းပြောပြတဲ့ စကားတွေဟာ အမှန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာရယ်၊ ဒုတိယအချက်က သိမ်းငှက်ကို ကျွန်တော်တို့ ချက်ထဲမရောက်မီ သတ်ပစ်ဖို့ လူတစ်စုက ကြိုးစားနေတယ်ကွတာရယ်၊ ဆရာ’

မားကျန်၏တင်ပြချက်ကို တုအင်းကလက်ခံလိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ် မားကျန်၊ မင်းပြောတဲ့အထဲမှာ အချက်တစ်ချက်လိုသေးတယ်’

‘ဟုတ်လားဆရာ၊ ဘာများလဲ’

‘ကျုပ်တို့တပ်ဖွဲ့ထဲမှာ သူတို့သူလျှို့ဝှက်နေတယ်’

မားကျန် ခေါင်းညိတ်လိက်၏

‘ဟုတ်တယ်ဆရာ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူလဲချိုတ၊ စုံစမ်း

ဖို့ မလွယ်ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျွန်တော် တပ်ဖွဲ့က အဖွဲ့ဝင်ပေါင်း တစ်ရာကျော်

ရှိတယ်၊ စုံစမ်းဖို့က အလွန်ခက်ခဲပါတယ်ဆရာ’

ကျုပ်မှာနည်းရှိပါတယ်’

‘ဆရာ’

တုအင်းသည် မားကျန်၏အနုစားသို့ကပ်၍၊ တီးတိုး ပြော
လိုက်ပြီး...

‘ဒီအတိုင်းလုပ်ရင် ဘယ်သူဟာ သူလျှိုလဲဆိုတာ ဘူး
ပေါ်သလို ပေါ်လစွမှာပေါ့’

မားကျန်သည် သံသယဖြစ်သည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် တုအင်း
အား ကြည့်လိုက်ပြီး...

‘ဖြစ်ပါ့မလား ဆရာရယ်’

‘ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ပြောသလိုသာ လုပ်ကြည့်စမ်းပါ’

....၀....

တစ်နာရီခန့်ကြာပြီးနောက်...

သတင်းတစ်ခုသည် တပ်ဖွဲ့တစ်ခုလုံးသို့ ပျံ့နှံ့သွားရောင်း

ယင်းသတင်းကား

‘မုစန်းကို အမည်မသိတဲ့ လူတစ်ယောက်က လည်မျှီ

ညစ်သတ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သေကံမရောက် သက်

မပျောက်ဘဲ သမားတော်ကြီးက အချိန်မီ အယ်ကင်

လိုက်ရတယ်’

ဆေးဝါး အစာရေစာများသည် မုစန်းနေထိုင်သည့်

အခန်းသို့ အဆက်မပြတ်ပို့ဆောင်ပေးသည်၊

အခန်းဝမှာမူ အစောင့်များ ပို၍ဘင်းကြင်စွာ ချထား

လိုက်သည်၊

ထိုအချိန်တွင်

တုအင်းနှင့် မားကျန်မှလွဲ၍ မည်သူတစ်ဦးကား သာသနာ

ဝင်ခွင့်မပြုချေ၊

တုအင်း၏အကြံကား ရင်းလှပသည်၊

မုစန်းအား လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်သွားသော လူသည် မုစန်း

သေသေးသည်ကို ကြားလိုက်သည်နှင့်

နောက်တစ်ကြိမ်သတ်ရန် ကြိုးစားလျှင် ဖမ်းမိနိုင်ရန် ဖြစ်

သည်၊

သို့သော်

လူသတ်ကောင်သည် ထပ်မံ လူ့ရောက်ပါမည်လော၊

* * *

ထောင်ချောက်သည် အဆင်သင့်ဖြစ်နေ၏၊

သို့သော်....

နံမားကျန်သည် တစ်နေ့နှင့်တစ်ည စေခံသည့်တိုင်အောင်
လူဆစ်သမားက ပေါ်မလာပါ၊

လူသည် စိတ်မရှည်ပါ၊

သူက တုအင်းအား မပြောတော့ဘဲ ငွှာနံချပ်မှ ထွက်လာ
လေ၏၊

သူသည် ထိုင်၍ စောင့်မည့်အစား ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်
ချင်၏၊

မုစန်း၊ သေဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ကွင်းဆက်များ ပြတ်သွားပြီ
ဖြစ်သည်၊

သူသည် မည်သို့ ဆက်လုပ်ရမည်နည်း၊

နောက်ဆုံး....

သူသည် ဝါချွေဖုံးထဲသို့ သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏၊

* * *

မားကျန်သည် ဝါချွေဖုံးထဲသို့ ရောက်ရှိသွားသော အခါ
ဝါချွေဖုံးက စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်ရန် ဖီးလီမ်း ပြင်ဆင်နေပြီ
ဖြစ်သည်၊

မားကျန်သည် ခရီးရောက်မဆိုက်-

‘မင်းသမီး....ခင်ဗျား အချိန်မရှိဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါ
တယ်၊ ခါပေမယ့် စကားတစ်ခုနဲ့လောဇာ မေးချင်
လို့ပါ’

‘မေးပါရှင်၊ အားမနာပါနဲ့’

‘ခင်ဗျား ရွှေ့ကပ်လန့် တွေသေးလား’

ဝါချွေဖုံးက ခေါင်းခါလိုက်သည်၊

‘အခုတလော သူ့ကိုမတွေ့တာ ကြီးပြီ’
သူသည် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏၊

‘ကျုပ်က သူ့ကို တွေ့ချင်တယ်၊ သူ့ကို ဘယ်မှာတွေ့ရ
မလဲ’

‘မသိဘူးရှင်၊ သူနဲ့ ကျွန်မ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေ
တာ ကြာသွားပြီ ကျွန်မလဲ သူ့ကို တွေ့ချင်နေတာ၊
ရှင်တွေ့ရင် ပြောလိုက်စမ်းပါရှင်’

‘ဘာပြောရမှာလဲ’

‘အခုလို ဘဝမျိုးနဲ့ ကျွန်မ မနေနိုင်တော့ပဲ သွားရဦးသူ
ကျွန်မကို တကယ်ချစ်ရင် အမြန်ဆုံး အဖမ်းခံယူတာပါ’

လို့၊ သူထောင်ကျရင်လဲ ကျွန်မ စောင့်နေပါ့မယ်လို့
သူသည် ဖခုံးထစ်ချက် တွန့်လိုက်၏။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်တို့ရင်တေခွ ပြောပြလိုက်ပါ
မယ်’

သူသည် သက်ပြင်းစာချက် ချဲ့လှိုက်ပြီး
စိတ်ပျက်စွဲဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

....၀....

မားကျန်သည် သူ၏ မြင်းကိုစီး၍ ဝါချွမ်းဆီမှ ပြန်သည်
ထွက်ခွာလှ၏။

သူသည် မင်းလမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်လာရာ...
ရုတ်တရက်

သူ၏ မြင်းသည် ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်း အောက်သို့ ကွေးကျ
သွား၍

သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် အရှိန်ကြောင့် အပေါ်သို့မြောက်တတ်
သွားလေ၏။

‘ဟတ်’

သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပြင်နှင့် ထိမိပြီးနောက် သူသည်
သတ္တိမေ့ မြောသွားလေ၏။

* * *

၂၇၈ မိုးကျော်သူ

မည်မျှကြာသွားမှန်း မသိ၊
 မားကျန် သတိရလာသောအခါ...
 သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ကိုက်ခဲ နာကျင်နေသည်ကို ရှေး
 ဦးစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။
 တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း တစ်အားချိန်နေ၏။
 မျက်လုံးအားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ...
 အလွန်နွေးသော အခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေသည်ကို
 တွေ့လိုက်ရ၏။
 'ရှင် - သတိရလေ ပြီလား၊'
 သူ၏ နားထဲသို့ ချိုလွင်သော အသံတစ်ခု ပင်လစသည်။
 သူသည် လူးလိမ်၍ ထလိုက်သောအခါ
 မမျှော်လင့်ဘဲ ယိုလိမ်လိုအား တွေ့လိုက်ရ၏။
 'ဟင် - မင်းကိုး'
 မားကျန် အံ့အားသင့်သွားသည်။
 'ဟုတ်ပါကယ်၊ ကျွန်မပါ။'
 'နေပါဦး၊ ဒီနေရာက ဘယ်သူ့အိမ်လဲ၊ မင်းကဘာ
 ဖြစ်လို့ ဒီနေရာ ရောက်နေရတာလဲ'
 ယိုလိမ်လိုက် ပြုံးပြလိုက်သည်။
 'ဒါက သူဌေးကြီးချရဲ့ညီ အိမ်ပါရှင်'

အဖြူရောင်လူဆိုး (၄) ၂၇၉

'သူဌေးကြီးချရဲ့ညီ ဟုတ်လား၊ သူက ဘယ်သူတုန်း'
 'သူ့နာမည်က ချပ်ဟူပါ'
 'နေပါဦး၊ ကျုပ်က ဘဝဖြစ်လို့ သူ့အိမ်ကိုရောက်နေ
 ရတာလဲ'
 'ရှင် - မြင်းပေါ်က ကျပြီ၊ ခုတ်ရာပြင်းထန်ပြီး သတိမမ့်
 သွားလို့၊ သူက ရှင်ကို ဒီခေါ်လာတာပါ'
 မားကျန်သည် သူ့အဘယ်ကြောင့် မြင်းပေါ်မှ ကျလာ
 သည်ကို သဘောပေါက်လာ၏။
 'တန်တော့ - ချပ်ဟူက ကျုပ်အလားမှာ မြင်းရောကျုပ်
 ပါ လဲကျသွားအောင် လုပ်တာဖြစ်ရမယ်'
 'ဟုတ်ပါတယ်ရှင်'
 'သူ့အ ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်ကို ဒီလို လုပ်ရတာလဲ'
 'ရှင်ဆီက ပစ္စည်းတစ်ခု လိုချင်လို့မပါ'
 'ဘာပစ္စည်းများလဲ'
 'ဆေးလုံးပါ'
 မားကျန်က အံ့သြသွားသည်။
 'ဆေးလုံး တုတ်လား'
 'တုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်ကိုယ်မှာလဲ ဆေးလုံးမှာလို့
 မတွေ့ဘူး ဘယ်မှာထားခဲ့သလဲ'

၂၀၀ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းနည်းဝါတယ် ကျုပ်မပြောပဲ ရဲစနဲ့
သူသည် ယိုလိမ်လိုအား စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်ပြီး

ခင်ဗျားအတွက် ကျုပ်ပေးနေလို့ရတာ လက်
စသတ်တော့ ခင်ဗျားက ချပ်ဟုမဲ့လူကိုး

ဟင်း.....ဟင်း.....ဟင်း

ယိုလိမ်လုံတ ခေါင်းခါလိုက်သည်၊

အခုတော့သိပြီ မဟုတ်လား

ထိုစဉ်မှာပင်

သန်မာထွားကျွင်းသော လူသုံးယောက်သည် အခန်းထဲ
သို့ ဝင်လာကြသည်။

လူသုံးယောက်အနက် မှုန်နှစ်ယောက်ရှိသောလူတယောက် ယို
လိမ်လိုအား-

ဘယ်နှယ့်လဲ မေးပြီးပြီလား သူ့ဆေးလုံးဘယ်ထား
ခဲ့သလဲ

ကျွန်မမေးပဲတယ်ရှင် သူကမပြောဘူး

ထိုလူသည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး

လည်လိုခေါင်းမာလို ဘယ်ရမလဲကွဲ့

သူသည် ပြောရင်း မားကျန်ထံသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

ရှင်တို့ ဘာမှမလုပ်ကြနဲ့

အဖြူရောင်လူဆို (၃) ၂၀၁

ယိုလိမ်လုံ ဟန်တားလိုက်သည်၊

ထိုလူသည် ယိုလိမ်လုံ ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး

မင်းက သူ့ဆီက ဆေးလုံးရအောင် သူနိုင်လို့လား

ခါကတော့ရှင် ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ ရှင်တို့သာ အမြင်
ထွက်သွားကြပါ

အေးလေ ရရင်ပြီးတော့ပဲ တော်ကြာ ဆရာကြိမ်း
ပေးဦးနော်ဗျာ

ထိုလူသည် ယင်းသို့ပြောပြီး

အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။

ယိုလိမ်လုံသည် မားကျန်ထံသို့ လျှောက်သွားပြီး

ကုန်အနီး၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သည်မှာ အစ်ကိုမားကျန် ကျွန်မကို ယုံစမ်းပါ

မားကျန်သည် သူ့အား စေ့စေ့ ကြည့်လိုက်သည်၊

ငါ့ ဘာယုံမှမလဲ

ဆေးလုံး သူတို့ကိုပေးလိုက်ရန် အစ်ကိုယ့်ကို ဘေး
မသီ နေခမပြန်ပို့ဘို့ ကျွန်မတာဝန် ယူမိတယ်

မားကျန်က ပြုံးပြသည်

ကျုပ်အခု တယ်သူကိုမှ မယုံကြည်တော့ဘူး

ယိုလိမ်လုံသည် အသံချိုသောစွာပြင်

‘သည်မှာ အစ်ကိုမ... ကျွန် ကျွန်မအခုပြောတာ သူတို့
အကုန်ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံစမ်းပါ’
မားကျန်သည် ပါးစပ်မိတ်ဘားတော့သည်။
သူမ စကားဆက်လိုက်သည်။

‘ကျွန်မ အိမ်နံ့ပြောနေတာပါ။ ရှင်က ကျွန်မကို ဒီ
နေရာမှာ တော့တော့ ကျွန်မကလူ လူဖြစ်ရမယ်လို့ ရှင်
အဆင်လွှဲနေတယ်’

‘ဘာလဲ’ မင်းကမဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းချင်သေးလို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူးရှင် ကျွန်မကိုလဲ သူတို့က ဖမ်းလာတာ
ပါ သူတို့နဲ့ ပေါင်းပါ့မယ်ဆိုပြီး ပရိယာယ်နဲ့ အခု
လဲ နေရတာပါရှင်’

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်ကလုပ်ရမလဲ’

‘သူတို့လူစုက တော်တော်ရက်စက်တယ်၊ တကယ်လို့
သူတို့လိုချင်တဆေးလုံး မပေးရင် အစ်ကိုယ် ကို သတ်
ပစ်မှာသေချာတယ်’

‘ကျုပ်က ဆေးလုံးပေးရင်ခဏာ ကျုပ်ကိုလွှတ်မယ်
လို့ မင်းထင်သလား’

‘ဒါကတော့ သူတို့မလွှတ်ရင်လဲ ကျွန်မက ကြံဖန်ပြီး
ကူညီရမှာပေါ့’

မားကျန်သည် သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘မင်း တကယ် ပြောနေတာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်’

‘ဒါဖြင့် သူတို့ကို ခြေခံလိုက်၊ ကျုပ် ဆေးလုံး ပေါ့
ဘူး၊ မြို့ထဲမှာ ကျွန်ခဲဘယ်လို... သူတို့က ကျွန်မကို
မြို့ထဲလိုက်ဖို့ ရင် ကျုပ်က ဆေးလုံး ယူပေးမယ်လို့
ပြောလိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မ ပြောပေးပါ့မယ်’

သူမသည် အပြင်သို့ တွက်ရန် ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်ရာ...

‘ခဏနေဦး’

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘အပြောဦးမလို့ လဲရင်...’

မင်း ဇာတိအတိုင်း ကျုပ်ကို ကူညီရမယ်’

‘ကျွန်မ ကူညီပါ့မယ်၊ ဘယ်လို လုပ်ရမလဲဆိုတာ
ပြောပါ’

‘မြို့ထဲရောက်ရင် သူက ကျုပ်ကို လွှတ်ဖို့ အခြေအနေ
မြင်ရင်တော့ မင်းက ဌာနချုပ်ကို သွားပြီး သတင်း
ပို့ရမယ် ဘယ်နှယ်လဲ’

‘စိတ်ချပါရှင်... ကျွန်မလဲ သူတို့လက်က လွှတ်ချင်တာ
ကြာပါပြီရှင်’

* * *

၂၀၄ မိုးကျသွား

နောက်တစ်နေ့...

မြင်းလည်းသည် အဆင်သင့် မြင်ထားပြီးဖြစ်သည်။

မိုးကျနေ၏ ခက်ရာသည် ပျောက်ကင်းခြင်း မရှိသေးသဖြင့်-

ယိုလိမ်လုံကပင် သူ့အား ဖေးမ၍ မြင်းလည်းဝေါ်သို့ တက်သွားကြလေသည်။

မြင်းလည်းသည် ချက်ချင်းပင် မောင်းနှင် ထွက်ခွာသွားသည်။

မြင်းလည်းနောက်တွင် လူခြောက်ယောက်က မြင်းကိုယ်စီဖြင့် လိုက်ပါလာသည်။

မြင်းလည်းထဲ၌ ယိုလိမ်လုံနှင့် မိုးကျန်တို့သာ သိုင်လျက် လိုက်ပါသွားကြသည်။

မြင်းလည်းသည် ထောက်သွားချေးဌာနချုပ်ခရီးမှ ဖြတ်ကျော်သွားလေသည်။

လမ်းဆုံးသောအခါ...

မြင်းလည်းသမားသည် ဝဲဘက်သွားအတိုင်း ချိုးကွေ့သွားသည်။

ယိုလိမ်လုံက မြင်းလည်းသမားအား ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

မြင်းလည်းသည် ဆင်တံဆိပ် ဆေးခန်းရှေ့တွင် ရပ်သွားသည်။

မိုးကျန်သည် အသံတိုးတိုးဖြင့်-

‘ယိုလိမ်လုံ အခုနေအခါမှာ သူတို့က ဒီဘက် ဆေးခန်းကို ရုစိုက်ကြလိမ့်မယ်...’ အဲဒီတော့ မင်းက ဒီဘက်တံခါး ဖွင့်ပြီး ဆင်းသွားပေတော့’

‘ဖြစ်ပါ့မလားရှင်’

‘ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါဟာ အခွင့်အားရးတစ်ခုပဲ’

‘နောက်ကော ကျွန်မ ဘာဆတ်လုပ်ရမလဲ’

‘အခြေအနေကြည့်ရတာ ကျုပ်ကို သူတို့က လွတ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

‘မင်းက ဌာနချုပ်ကို သွားပြီး အမြန်ဆုံး သတင်းပို့ ပေးပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်’

မြင်းလည်းနောက်မှ လိုက်လာသော လူများသည် သင်တံဆိပ် ဆေးခန်းရှေ့သို့ စုရုံး ရောက်ရှိလာကြသည်။

လူတစ်ယောက်က မြင်းလည်း တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

ကဲ-မားကျန် ခပ်ဗျား မြင်းလည်းပေါ်က ဆင်း
မသးပါနဲ့၊ ကျုပ်က ဆိုင်ရှင်ကို ခေါ်ပေးမယ်...၊
လွက်ပြေးဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့နော်...

မားကျန်က ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

လူ၏ခက်ရာသည် လုံးဝပျောက်ဆင်းခြင်း မရှိသေးသဖြင့်
ဆိုလူများနှင့် မတည့်နိုင်ဟူ၍သည်၊ ကြိုတင် တွက်ဆထား
လေသည်။

မကြာပါချေ၊

ဆိုင်ရှင်သည် မြင်းလည်းအနီးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

သူသည် မားကျန်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ-

‘မားကျန်ပါလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ’

‘ဆိုင်ထဲကို ဝင်ခွင့်တော့ဘူးလား’

ကျုပ် မအားသေးလို့ ဝင်ဝင်တေ့စွပါဘူး၊ ငါနဲ့အချစ်
က ပေးထားတဲ့ ဆေးလုံးကို ပြန်ပေးစမ်းပါ’

‘ဒီဆေးလုံးနဲ့ ပက်သက်ပြီး ကျုပ်ပြောစရာ ရှိသေး
တယ်၊ ဆိုင်ထဲကို ခဏလောက် ဝင်ပါဦးလား’

မားကျန်က ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘အခု ကျုပ်မှာ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သွားစရာ
ရှိသေးလို့ ဆေးလုံးကိုသာ မြန်မြန်ပေးပါ’

ဆိုင်ရှင်သည် သူ၏ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဆေးလုံးကိုယူ၍လှမ်း
မပေးလိုက်၏။

ရုတ်တရက်....

အေးကောင်ရပ်နေသည့် လူတစ်ဦးက ကြားဖြတ်ပြီးယူသွား
လေသည်။

ဆိုင်ရှင်က မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

‘ဒါဘာလုပ်ထားလဲဗျာ’

မားကျန်ကကြမ်းဖြတ်လိုက်သည်။

‘သူ့ကို ပေးလိုက်ရင်လဲ ရပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်ဗျာ’

သူ၏ စကားဆုံးသွားသည်နှင့် မြင်းလည်းတံခါးမှာ ပိတ်
သွားလေသည်။

မြင်းလည်းကလည်း ချက်ချင်းပင် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်မောင်း
နှင်သွား၏။

မားကျန်က မျက်မှောင့်ကုတ်သွားသည်။

‘ဟေ့-မင်းတို့ ငါ့ကို မလွှတ်တော့ဘူးလား’

သို့သော်

မည်သူကမှ တုံ့ပြန်ပြောဆိုခြင်းမရှိဘဲ မြင်းလည်းကို ဆက်
ဆက် မောင်းနှင်သွားသည်။

အခြေအနေမဟန်မှန်း မေးကျန်၏ သိလိုက်သည်။

သို့သော်

ဘူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှလည်း နာကျင်လျက်ခဲပြီ။ အင်အား
ချိန်နေသဖြင့်

မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ပါချေ။

ယင်းသို့ဖြင့်

မြင်းလည်းသည့် မြို့ပြင်သို့ ဦးတည် မောင်းနှင်သွားလေ
တော့သည်။

...၀...

မြင်းလည်းသည့် မြို့ပြင်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ

မေးကျန်သည် အသံကျယ်လောင်စွာမူဖြင့်

‘ဟေ့...ယိုလိမ်လုံ ဘယ်ရောက်နေလဲ’

ဟု အော်၍ မေးလိုက်သည်။

မြင်းလည်းသည့် တုံ့နေ အရှိန်သတ်လိုက်၏။

နောက်မှဒုရှ် လိုက်သော သော လူတစ်ဦးက မြင်းလည်း
တံခါးအား ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ယိုလိမ်လုံ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

ထိုလူက မြင်းလည်းအား ရပ်တန့်စေလိုက်သည်။

‘ကဲ-ခဲဘော်တို့၊ ယိုလိမ်လုံဘော့ ထွက်ပြေးသွားပြီ၊

တို့ဘာလုပ်ကြမလဲ’

သူမြို့ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့မှားပဲ’

‘ကဲ ဒါဖြင့် ပြန်ရှာကြမယ်’

မြင်းလည်းမောင်းသမားက မေးကျန်၏ ညွှန်ပြလိုက်
ပြီး-

‘ဒါဖြင့် သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ’

‘ဆရာကြီး မှာထားတဲ့အတိုင်း မင်းဆက်လုပ် လိုက်
ပေါ့ကွာ’

၂၉၀ မိုးကျော်သူ

သူသည် ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် မြင်းလည်းတံခါးအား
ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် မြို့ထဲသို့ ပြန်လှည့်ကာ မောင်းနှင်သွား
တော့သည်။

မားကျန်သည် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။

ချပ်ဟူသည် မိမိအား အသေသတ်ရန် ကြံစည်နေကြောင်း၊
နားလည်လိုက်၏။

* * *

မြင်းလည်းသည် လျင်မြန်စွာ မောင်းနှင်နေ၏။

အမ်းဈားက မညီမညာ ဖြစ်နေသဖြင့်

မြင်းလည်းမှာ ယမ်းယိုင် လှုပ်ရှားနေသော်။

ခုတ်တရက်

မြင်းလည်း၏ နောက်ပိုင်းသို့ လူတစ်ဦး ဆယ်ကာသည်ကို
မားကျန် သတိပြုမိလိုက်သည်။

ကြောပါချေ။

ပြတင်းခေါက်တံခါး ပွင့်သွားသည်။

အဖြူရောင်လူဆိုး (၁) ၂၉၁

လူရိပ်စာစ်သည် လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်ဝင်လာ၏။

‘ဟင်-ရှော့ထီလူ’

ရှောက်လူသည် သူ့အား အသံမထွက်ရန် လက်ဟန်ဖြင့် ပြ
လိုက်သည်။

ထို့နောက်

သူသည် မားကျန်၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ပေ့ချီလိုက်ပြီးလျှင်
ဖွင့်နေသော မြင်းလည်းတံခါးပေါက်မှ ခုန်ချလိုက်လေတော့
သည်။

ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုသည် လုံးထွေးရစ်ပတ်၍ လမ်း၏နားသို့
လိမ်ဆင်းသွား၏။

သူတို့သည် လူလိမ့်၍ ထထိုင်လိုက်သော အခါ

မြင်းလည်းသည် ဝေးလံသော နေရာသို့ ရောက်ရှိသွား
သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

....၀....

၂၉၂ မိုးကျော်သွေ

မြင်းလည်းသည် တောင်တက်လမ်းအတိုင်း မောင်းနှင်နေသည်။

မကြာပါချေ။

မြင်းလည်းသည် တောင်ထိပ်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

မြင်းလည်း မောင်းသမားသည် အရှိုက်ကို လျှော့ချလိုက်သည်။

မြင်းလည်းမှာ ချောက်ကမ်းပါးစွန်း၏ နှုတ်ခမ်း၌ ရပ်တန့်သွားသည်။

မြင်းလည်း မောင်းသမားသည် မြင်းပေါ်သို့ တက်ထိုင်ပြီးလျှင်

မြင်းလည်းနှင့် မြင်းကို ဆက်သွယ်အေးသော ကြိုးမျှားအား ပြုတ်ချလိုက်သည်။

ထိုနောက်

မြင်းကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြီး

မြင်းလည်းအား ချောက်ကမ်းပါး အောက်သို့ တွန်းချလိုက်သည်။

မြင်းလည်းသည် ချောက်ကမ်းပါးတဲသို့ခလိမ့်ကောလိခေးကျသွားပြီးနောက်--

အဖြူရောင်လူဆိုး (၃) ၂၉၃

‘ဝံန်း’

ဗျာသော အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းလည်းမောင်းသမားသည် ကျေနပ်စွာ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

မြင်းကိုစီး၍ လမ်းအတိုင်း ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

* * *

ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်၏ အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးမှာ မီးဆိန်ထိန်လင်းနေသည်။

ထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် ဝင်သုဝင် ထွက်ဆုတ်ထွက်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

မေးကျန်၏သတင်း ပျောက်ဆုံးနေသည်မှာ သေးရက်ခန့်စင် ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း

၂၉၄ မိုးကျော်သူ

ထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့တစ်ခုလုံး ပိုက်ဆံတိုက်၍ လိုက်ရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့်...

ယိုလိမ်လုံ၏ သတင်းပို့ချက်အရ

လူဆိုးများကမားကျန်အား ခေပ်ဆောင်၍ သတ်လိုက်ပြီဟု ဆက်တိုက်ကြရသည်။

ထို့ကြောင့်

တပ်ဖွဲ့ဝင် အားလုံးတို့က မခံမရပ်နိုင်ဘဲ ပြင်းထန်စွာလှုပ်ရှားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝမ်းစေ့သည် မားကျန်နှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ငြင်းခုံနေပြောနေတတ်သည်မှာ မှန်သော်လည်း

မားကျန်အပေါ် အလွန်သိယောဇဉ်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။

ယင်းကြောင့်

စွာသည် မားကျန်အစွဲ လုပ်ကြံသောလူတစ်ဦးကို ဖော်ထုတ်ရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေ၏။

သို့သော်

ဝမ်းစေ့၏ရင်ထဲ သံသယတစ်ခုဝင်လာသည်။

အကြောင်းမှာ

အဖြူရောင်လူဆိုး (၃) ၂၉၅

မားကျန် ပျောက်ဆုံးခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး တုအင်းက တစ်တက်ကြွကြွ လှုပ်ရှားခြင်းမရှိသည်ကို စော့ရသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အကယ်၍သာ

ယိုလိမ်လုံ လူ့ရောက်သတင်းပို့ သောအချိန်တွင်-

တုအင်းကသာ ချက်ချင်းလှုပ်ရှားလိုက်လျှင်

မားကျန်အား ကယ်တင်နိုင်မည်ဟု သူယုံကြည်၏။

သို့သော်

ယိုလိမ်လုံ လာရောက်သတင်းပို့ စဉ်က

တုအင်းသည် ယိုလိမ်လုံ၏စကားကို အယုံအကြည်မရှိဘဲ လျစ်လျူရှုထားလေ၏။

ထို့ကြောင့်

ဝမ်းစေ့သည် တုအင်းကိုအားမကိုးဘဲ မိမိသဘောတရားဖြင့်သာ အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြစ်သည်။

* * *

၂၉၆ မိုးကျော်သူ

တုအင်းသည် အခန်းထဲ၌ မှုခင်း၏အသွားအလာများကို
စဉ်းစားတွေးတောနေ၏။

ရုတ်တရက်

မြဲတင်းပေါက်မှ လူရိပ်တစ်ခုဝင်လာသည်ကို ခြင်လို့တံရ
သည်။

မေးကျန်ပင် ဖြစ်၏။

မေးကျန်၏လှုပ်ရှားမှုမှာ ဒဏ်ရာကြောင့် နှေးကွေးနေ
သည်။

‘ဟင်...မားကျန်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ’

‘မင်းက ဘာဖြစ်လို့ တံခါးကြီးကမလာဘဲ မြဲတင်း
ပေါက်က လာတော့လဲ’

‘ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်း မေးချင်လို့ပါ’

‘ပြောပါ’

‘ယိုလိမ်လို့ ဒီကိုလာတယ် မဟုတ်လား’

‘လာတယ်’

‘ကျွန်တော် ကို လူဆိုတော့ ဖမ်းသွားတဲ့အကြောင်း
လေးပြီးသတင်းပို့သလား’

‘ပို့ပါတယ်’

အဖြူရောင်လူဆိုး (၅) ၂၉၇

‘ဆရာက ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်း မလှုပ်ရှားရတာလဲ’
‘ကျုပ်က သူ့ကိုမယုံကြည်လို့ပါ’

‘ထားပါအောင်လား၊ နောက်ပြီး မရှင်းတာတစ်ခု မေး
ချင်ပါတယ်’

‘ပြောပါ’

‘ကျွန်တော် စုသန်းပင်တုန်းက ဆရာရုပ်ဖျက်ပြီး မြင်း
စောင်းထဲက ထွက်လာတာတွေရတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲ’

‘အဲဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် ရှင်းပြဖို့လိုသေးသလား’

‘ခင်ဗျားအတော့ ကျုပ်ရဲ့အထက်အရာရှိဆိုတော့ ရှင်း
ပြလို့ ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...’

‘ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲ’

‘ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဆရာ့ကို ကျွန်တော်မသက်သေဘူး’

‘ဘာက၊ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို သံသယဖြစ်ရ
တာလဲ’

‘ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် သတင်းလာဖို့တဲ့ ယိုလိမ်လို့
ကို ချုပ်ထားရတာလဲ’

တု ငါးက ပြုံးလို့ကသည်။

www.burmeseclassic.com

'မင်း.....ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ယိုလိမ်လုံကို ကျုပ်က သွေခန်းထဲမှာ နေရာသိုင်ခင်း ပေးထားပါ တယ်ကွာ'

'တုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အပြင်မှာ ဘာကြောင့် အစောင့်တွေ ချထားရတာလဲ'

ထိုကြောင့်....

'ဒါကတော့ သူ့ရဲ့လုံခြုံရေးအတွက်ပါ'

မားကျန်သည် တုအင်းအား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်၊ တုကင်း၏ ဖြေရှင်းချက်ကို သူမ မကျေနပ်ပါ။

တုအင်းသည် သူမ၏ပခုံးကို အသာအယာ ပုတ်လိုက်ပြီး-

'ကဲ မနားကျန် မင်းအတတ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ သွေးပြီး အနားယူလိုက်ပါဦး၊ တော်ကြာ မင်းဒဏ်ရာကုသပေး ဖို့ သမားတော်ကြီး နှစ်ယောက် လွှတ်လိုက်မယ်'

မားကျန်သည် စကားမပြောတော့ဘဲ....

အခန်းတံခါးဖွင့်၍ ထွက်သွားတော့သည်။

....၀....

ညဉ့်နက်လှပြီ ဖြစ်သည်။

မားကျန်က အိပ်၍မပျော်နိုင်သေးပါ။

ဆွ၏ ဒဏ်ရာများသည် သမားတော်ကြီးက သေသေချာ ချာ ကုသပေးသဖြင့် အတော်ကလေး သက်သဇ္ဇလာပြီဖြစ် သည်။

သို့သော်-

သူသည် တွေ့ကြုံနေရသည် မှုခင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်ရှုပ် နေသဖြင့် အိပ်၍မပျော်ပါ။

ထိုစဉ်

ဝမ်းစွေက ရောက်ရှိလာသည်။

သူလည်း အိပ်မပျော်၍ ယခုလို ထွက်လာခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။

'မင်းတို့စွန့် အခုထိ အခြေအနေ မကောင်းသေးဘူး လား'

ဝမ်းစွေက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မားကျန် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ ဒါပေမယ့်မဖြစ်မနေ ကျုပ်ကြီးစားမှာပါ' ဝမ်းစွေသည် ဘေးဆီသို့ မသိမသာကြည့်ပြီး

'ကျုပ် စကားတစ်ခွန်း ပြောချင်ပါတယ်၊ ပြောသင့် မပြောသင့် ဆိုဟာ စဉ်းစားနေတယ်'

၃၀၀ မိုးကျော်သူ

‘ပြောစရာရှိတာ ပြောပေါ့ဗျာ’

ဝမ်းစွေသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး

‘ဒီလိုကွ ကျုပ်တို့ ထောက်လှမ်းရေးမှူးကို ကျုပ်
တွေ သိပ်မသက်သာဘူးကွ’

မားကျန် မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်

‘ဗျာ- ဘာကြောင့်လဲ’

‘တို့ဆရာ အခုတလော ဟန်မရာ ပြောင်းထဲနေတာကို
ကျုပ် သတိပြုမိတယ်’

‘တုတ်လား ဆိုမင်းပါဦး’

‘ငေးကြည့်လေ သိမ်းငှက်ဖမ်းဖို့ကိစ္စဟာ ဘယ်လေခန့်
အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်၊ ဒါစေမယ့်
တို့ဆရာတွေ ခပ်အေးအေးပဲ’

‘ဒါကတော့ကွာ သူက ကြိတ်ပြီး ကြိုးစားနေသလားမှ
မပြောတက်ပဲ’

ဝမ်းစွေက ခေါင်းခါရမ်းလိုက်သည်

‘ကျုပ်တွေ ဒီလိုမထင်ဘူး’

‘နေပါဦး ခင်ဗျားက ဘာတွေ တွေးထားမိလို့ ဒီလို
ပြောရတာလဲ’

‘ဒီမှာ မားကျန် ငါ့ရှင်ရှင်ပဲ ပြောတော့မယ်...
တစ်နေ့ ကျုပ်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ သူ့အခန်းထဲ စင်သွား

အဖြူရောင်လူဆိုး (၅) ၃၀၁

တယ်၊ သူ့ကို မတွေ့ခဲ့ဘူး၊ ဒါနဲ့ကျုပ်ထွက်မလို့လုပ်
တုန်းမှာပဲ သူ့ဘီဦး နည်းနည်းဟနေတာ တွေ့တယ်၊
ကျုပ်ရဲမျှော်လုံးက အလိုလို ရောက်သွားတယ်၊ ဘီဦး
ထဲမှာတော့ တွေ့ရှိလဲဆိုတာ သိသလား

မားကျန်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်

ဝမ်းစွေက မျက်နှာရှုံ့မဲ စွာဖြင့်...

‘ဘီဦးထဲမှာ ရွှေချောင်းတွေ တော်တော်များများတွေ
ခဲ့သလား’

မားကျန်သည် ဝမ်းစွေ၏ စကားကြောင့် အံ့သြသွား၏၊
သူက စကားဆက်လိုက်သည်

‘မဟုတ်မှလို့ရော ဒါတွေဟာ သူ့သဘာဝထားလိုရတဲ့
ရွှေချောင်းတွေပဲလို့ ကျုပ်ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ
ကို အထက်က အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လို့ သူက ဂရုမစိုက်ဘူး
မဟုတ်လား’

မားကျန်သည် ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်

အတန်ကြာမှ...

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဆရာကိုလဲ ကွင်းကော်တစ်ခု
လို့ ထည့်ပြီး ငြင်းစားရမှာပေါ့ကွာ’

* * *

၃၀၂ မိုးကျော်သူ

မားကျန်သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ
 နေရောင်ခြည်များသည် အခန်းထဲသို့ တိုးဝင်လာပြီဖြစ်၏။
 သူသည် အိပ်ရာထဲမှ ကမန်းကွတန်း ထလိုက်သည်။
 တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက သူ့ထံသို့ စာတစ်စောင်လာပေးသွား
 သည်။
 ဝမ်းစေ့၏ စာပင်ဖြစ်သည်။
 စာထဲတွင် ချပ်ဟူထံသို့ သွားရောက်စုံစမ်းမည်ဟုပါရှိ၏။
 သူသည် ဝမ်းစေ့ပြောပြထားသည့် စကားကို လေးနက်
 စွာ စဉ်းစားလိုက်သည်။
 ထိုနောက်—
 ထောင်စပ်လှမ်းရေးမှူးသည် တုအင်းနှင့် မျှော်နှာချင်းဆိုင်
 ရင်ဖွင့်ဆွေးနွေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

* * *

အဖြူရောင်လူဆိုး (၃) ၃၀၃

မားကျန်သည် ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ—
 တုအင်း အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 သူသည် မားကျန်အား တွေ့မြင်လိုက်ရသောအခါ ပြုံး၍
 နှုတ်ထက်သည်။
 'ဟေ့ မားကျန်မင်းတော်တော်သစ်သစ်သွားပြီလား'
 'ဟုတ်ကဲ့ သက်သာသွားပါပြီ'
 မားကျန်သည် တုအင်း၏စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်ချလျှောက်လေ့
 သည့်။
 'ဆရာ၊ ကျွန်တော် စကားတစ်ခွန်းပြောပါရစေ'
 'ပြောပါ'
 'ဆရာနဲ့ချပ်ဟူတို့ အဆက်အသွယ်များ ရှိခဲ့သလား'
 တုအင်းသည် အဖြေမစေးဘဲ မားကျန်အား စေ့စေ့
 ခြည့်လိုက်ပြီး...
 'အေး...ရှိတယ်'
 'ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက် ဆက်သွယ်ခဲ့ဘူးသလဲ'
 'သုံးလေးကြိမ် ဆိုပါစော့'
 'အရင်တုန်းကဆိုရင် ဆရာဟာ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ ဘယ်
 တော့မှ အဆက်အသွယ်မရှိဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် သိ
 ထားပါတယ်'
 'ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါဝေမယ့် အခြေအနေကမှ မဟု
 တော့ဘူး'

‘ဆရာက ချပ်ဟူနဲ့ဆက်သွယ်တဖန်ဟာ အကြောင်းလဲ ဆိုတာကော ကျွန်တော် သိခွင့်ရှိနိုင်မလား’

‘ရပါတယ်၊ ကျုပ် သူနဲ့ဆက်သွယ်တဖန်ဟာ သိမ်းငှက် ကို ဖမ်းငြိမ်းပေါ့’

‘ချပ်ဟူက သိမ်းငှက်နဲ့ အဆတ်အသွယ်ရှိနေလို့လား’
‘ရှိတယ်၊ ကျုပ် အထင်မမှားဘူးဆိုရင် သိမ်းငှက်က ဘုရင်ခံကို သတ်တာဟာ ချပ်ဟူရဲ့စေခိုင်းချက်ကြောင့် ဖြစ်ရမယ်လို့ ယူဆထားတယ်’

‘ဪ...ဒါနဲ့ ဆရာက ချပ်ဟူနဲ့ ဘယ်နေရာမှာ တွေ့ ဆုံကြပါသလဲ’

‘ကျုပ်က ထောက်လှမ်းရေးမှူးဆိုတော့ လျှို့ဝှက်စွာပဲ တွေ့ဆုံရတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် စုယန်းပင် ယုန်သား စားသောက်ဆိုင်ရဲ့နောက်ဘက် မြင်းစောင်းမှာပဲ တွေ့ ဆုံခဲ့ကြတယ်’

တုအင်း၏စကားကြောင့်...

မားကျန်သည် တစ်ချိန်တုန်းက မြင်းစောင်းတွင် တုအင်း အား နှံ့တော့ရသည့်အကြောင်းကို သဘောမောက် နားလည် လိုက်သည်။

သူက စကားဆက်လိုက်ပြန်သည်။

‘ဆရာနဲ့ချပ်ဟူ ဆက်သွယ်တဲ့ကိစ္စကို တခြား ဘယ်သူ သိသေးသလဲ’

‘မသိဘူးလို့ ကျုပ်ထင်တာပဲ’

ထိုစဉ်မှာပင်....

ပြတင်းပေါက်၏အပြင်ဘက်မှ လူရိပ်တစ်ခု တိတ်တဆိတ် ချဉ်းထပ်လာသည်ကို မားကျန် အမှတ်မထင် မြင်လိုက်ရလေ သည်။

ထိုသူရိပ်၏လက်ထဲ၌ ဓားတစ်လက်ကိုင်လျက်...

နေရောင်ခြည်အောက်၌ ဓားသည် နေရောင်ခြည်ကြောင့် ဖွေးခနဲလက်သွားသည့်အဘက် မားကျန်သည် အခြေအနေကို သိလိုက်ရသည်။

သူသည် တုအင်းကိုဆွဲဖယ်၍ အောက်သို့ လွှဲချလိုက်လေ သည်။

သို့သော်

တုအင်းသည် မားကျန်တစ်ယောက်အားတိုက်ခိုက်သည်ဟု ထင် မှတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

ပြတင်းပေါက်မှလူသည် ဓားကို ပစ်လွှင့်လိုက်၏။

‘အား’

ဓားသည် တုအင်း၏ရင်စသို့ စိုက်ဝင်သွား၏။

မားကျန်သည် အပျာဏယာ ထလိုက်သောအခါ ပြတင်း ပေါက်အပြင်ဘက်မှလူသည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်လေ သည်။

* * *

၃၈၆ မိုးကျော်သူ

မားကျန်သည် ဘေးပြင်ပေါက်သွားသောလူ၏ နောက်သို့
မဲလိုက်နိုင်ပါ။

သူသည် ဓားထိသွားသောတုအင်းအား ကမန်းကတန်
ပေ့ ဖက်ထားလိုက်သည်။

သွေးများသည် တသွင်သွင်စီးဆင်းနေ၏။

ထိုအချိန်တွင်

အခန်းဝမှအစောင့်များသည် ပြေးဝင်လာကြသည်။

‘ဟေ့...မင်းတို့ တစ်ချို့က လူစုခွဲပြီး လူဆိုးမနာတ်ကို
လိုက်သွားကြ၊ တစ်ယောက်တစ်ယောက်က သမားတော်ကြီးကို
အမြန်ဆုံးသွားခေါ်’

မားကျန်သည် ယင်းသို့ အမိန့်ပေးပြီးနောက်
တုအင်းအား အိပ်ခန်းထဲသို့ ပေ့ချီသွားလေ့ထေ့သည်။

* + *

အဖြူရောင်လူဆိုး (ဒု) ၃၀၇

ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဌာနချုပ်တွင် ထောက်လှမ်းရေးမှူး
တစ်ဦးအား ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံခြင်း ခံရသည်မှာ ထောက်
လှမ်းရေးအဖွဲ့တစ်ခုလုံးကတော့ မဟာအရှက်တော်ကဲ့သည့်မှာ
ပြောဖွယ်ရာမရှိ။

မားကျန်သည် ခံပြင်းသောစိတ် ဖေါသထွက်သော စိတ်
များသည် ရောယှက်လျက်လွဲစွာ ခံစားနေရသည်။

သူသည် အကောင်းဆုံးသော သမားတော်လေးယောက်
အား ဖင်ဖိတ်ပြီး ကုသစေခဲ့၏။

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုး
မဖြစ်ပေါ်စေရန် အစောင့်များကို ကြပ်တည်းစွာ ချထားလေ
သည်။

ထို့ပြင်....

တပ်ဖွဲ့အဖွဲ့ဝင်အားလုံး စုရုံး ရောက်ရှိလာကြသော်လည်း
ဝမ်းစေ့တစ်ဦးမှမူ အစအနပင် မတွေ့ရပါချေ။

မားကျန်သည် အတွေ့ရခက်သွားသည်။

ဝမ်းစေ့သ တုအင်းအား ချောင်းမြောင်း တိုက်ခိုက်ပြီး
ဆွက်ပြေးသွားသည်လော...

ဤသို့ဆိုလျှင်

မုစန်းအားဆတ်သွားသူမှာလည်း ဝမ်းစေ့ဖြစ်ရမည်။

တပ်ဖွဲ့ထဲမှ ရန်သူ၏သူလျှိုမှာလည်း ဝမ်းစေ့ပင် ဖြစ်နေ
သလော။

* * *

၈၀၈ မိုးကျသို့

ချပ်ဟူ....

ချပ်ဟူသည် သူဌေးကြီး 'ချ'၏ ညီဖြစ်သည်။

ဃခု

မားကျန်သည် ချပ်ဟူ၏ ဂေဟစသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ထောက်လှမ်းရေးမှူး တုအင်း လုပ်ကြံခံရ၍ သတ်လစ်နေကြောင်း အသက်အန္တရာယ်ပင် စိုးရိမ်ရကြောင်း ပြောပြလိုက်လေသည်။

မားကျန်၏ စကားကြောင့် ချပ်ဟူမှာ အတော်ပင် အံ့ဩထူးပိုရသည်။

သူက ချပ်ဟူအား အကဲခတ်ရင်း

'ထောက်လှမ်းရေးမှူးက မှာလိုက်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့'

ချပ်ဟူက ပို၍ အံ့ဩသွားသည်။

'ကျုပ်ကို စောင့်ရှောက် ခိုင်းလိုက်တယ် ထုတ်ထား၊ တစ်ဖြစ်လို့လဲ'

'ဒါတော့ ကျုပ်လဲမသိဘူး။ သစ်ခဲတော့ခွံတယ်၊ ကျုပ်ကလဲ သိင်္ဂါလုပ်များတယ်ဆိုတော့ တစ်ချိန်လုံး ခင်ဗျားကို ထိုင်ပြီး စောင့်ရှောက်ဖို့ ဆိုတာတော့ မလွယ်ဘူး'

ချပ်ဟူသည် နားစွင့်နေရင်း သူ၏ စကားတို့ကို ချင့်ချိန်နေ၏။

အဖြူရောင်လူဆိုး (၄) ၃၀၉

မားကျန်က စကားဆက်သည်။

'ပုတင်းမြို့မှာဆိုရင် ကျုပ်တို့ ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့က အလုံခြုံဆုံးပါပဲ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့အသက်ကို လုံခြုံမှုရှိဖို့ ကျုပ်တို့ ဌာနကို လိုက်ခဲ့ပါ'

ဃခုမှ

မားကျန်က မိမိအား နည်းပရိယာယ်ဖြင့် ဖမ်းချုပ်ရန် ဖြစ်သည်ဟု သဘောပေါက်လာ၏။

သူ၏ နဖူးတွင် ချွေးမျှားလိမ့်ဆင်းလာသည်။

'ကျုပ်ကို ဖမ်းလို့မရဘူး'

'ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်.... ကျုပ် မေးတာကို အမှန်အတိုင်းဖြေရင်တော့ တစ်မျိုး စဉ်းစားရမှာပေါ့'

'ဒါဖြင့်... မေးပါဗျာ၊ ကျုပ်သိတာဆိုရင် ပြောပြပါမယ်'

'ခင်ဗျားက ထောက်လှမ်းရေးမှူးကို ရွေးချောင်း တွေပေးလိုက်တယ် မဟုတ်လား'

ချပ်ဟူ ပါးစပ်ပိတ်ထားသည်။

မားကျန်က စကားဆက် ဖိုက်၏။

'ဒါကြောင့် ထောက်လှမ်းရေးမှူးက သိမ်းငှက်ကိုမီအောင် မကြိုးစားဘဲ ခင်ဗျားတို့က သိမ်းငှက် ကျုပ်လက်ထဲ မရောက်ခင် အသေသတ်လိုက်ကြတယ် မဟုတ်လား'

ချစ်တူသည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေရာမှ
ကျုပ် ထောက်လှမ်းရေးမှူးကို တွေ့ချင်တယ်'

'ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုသူက သတိလုံးဝမရသေး
ဘဲ တွေ့လို့ ဘာထူးဦးမှလဲ၊ ကျုပ် ကိုတောင် သူသတိ
မလစ်ခင် အကြောင်းစုံ ပြောပြသွားလိသာပေ၊'
ချစ်တူက ပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်ပြန်သည်။

အတန်ကြာမှ
သူက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချလိုက်ပြီ၊

'အင်း.....သူက ခင်ဗျားကို ခပြောပြီးမှတော့ ကျုပ်က
မဖုံးကွယ်တော့ပါဘူးလေ'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြပါ၊
ခင်ဗျားတို့က ဘာလို့ သိမ်းငှက်ကိုသတ်ချင်တယ်ဆိုတာ
ကျုပ်သိချင်တယ်'

မှားကျန်သည် သူ၏ လှည့်ဖြားပြောဆိုသော စကားများ
ကို ချစ်တူက ယုံကြည်သွားသည်ဟု အကဲခတ်မိ၍ ယခုကဲ့သို့
ဆိုရင်းအား မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ချစ်တူက သူ့အား တစ်ချက်ကြည့်ပြီး.....
'သေသွားတဲ့ ဘုရင်ခံဟာ စွန်ကီဆန်ဆိုင်ပိုင်ရှင် ချန်း
ချင်းနဲ့ အလွန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေပဲ၊ ရင်းရှင်းပြောရ
ရင် ချန်းချင်းက ဘုရင်ခံရဲ့အာဏာကို မှီပြီး ကြီးပွား
လာတယ်....

'ဒါကြောင့် ဘုရင်ခံဟာ ချန်းချင်းဆီမှာ ဆန်တွေ
ရော ငွေတွေပါ အများကြီးအပ်ထားခဲ့တယ်'
'ဪ-ဒီလိုကိုး'

'နောက်တော့ ဘုရင်ခံက ချန်းချင်းမယ့်သတင်း
ထွက်လာတယ်၊ ဘုရင်ခံက ချန်းချင်းဆီမှာ အပ်ထား
တဲ့ ဆန်တွေနဲ့ ငွေတွေ ပြန်တောင်း တော့တာပေါ့၊
ဒါပေမယ့် ချန်းချင်းက ဒါလောက်များတဲ့ငွေတွေကို
ပြန်မပေးချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် သူက အကြံတစ်ခုထုတ်
လိုက်တယ်'

'ဘယ်လို အကြံတွေလဲ'

'ချန်းချင်းက ဘုရင်ခံကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး ဖဲရိုက်ကြတယ်၊
ဘုရင်ခံရူးရင် သူအပ်ထားတဲ့ ဆန်နဲ့ငွေကို လုံးဝမယူ
ရဘူး၊ နိုင်ခဲ့ရင် ချန်းချင်းဟာ စွန်ကီဆန်ဆိုင်ကိုဘုရင်
ခံလက်ထဲ ထိုးအပ်ရမယ်ပေါ့၊ နောက်ဆုံးတော့ဘုရင်
ခံ နိုင်သွားတယ် ဆိုပါတော့'

ယခု....

မှားကျန်သည် ဘုရင်ခံ အသတ်ခံရသည့် အကြောင်းရင်း
များကို နားလည်လိုက်၏။

ချစ်တူက စကားဘက်လိုက်သည်။

'ချန်းချင်းက ရှုံးသွားတော့ သူ့ရဲ့ ပစ္စည်း ဥစ္စာတွေ
လက်လွှတ်မခံချင်တာနဲ့ အထောက်ကြံပြီး ဘုရင်ခံကို

သတ်ဖို့ ကျုပ်တို့အစ်ကို သူဌေးကြီးချစ် သားပြီးအလှူ
အညီတောင်းတယ်။ ကျုပ်တို့အစ်ကိုကလဲ သိမ်းငှက်နဲ့
အဆက်အသွယ် လုပ်ပြီး ဘုရင်ခံကို သတ်ခိုင်းလိုက်
တယ်....

‘ဘုရင်ခံ အသတ်ခံလိုက်ရ ပြီးနောက် ကေခတ်လှမ်း
ရေးအဖွဲ့က သိမ်းငှက်ကို လိုက်ဖမ်းနေတော့ တကယ်
လို့ သိမ်းငှက်ကို ဖမ်းမိရင် ချန်းချင်းဟာ သူ့အမူပတ်
မှာစိုးပြီး ကျုပ်အစ်ကို သူဌေးကြီးချစ် သိမ်းငှက်ကို
သတ်ပစ်ဖို့ အကူအညီ တောင်းပြန်တယ်’

မားကျန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

‘ဇာတ်ပြီ...ခင်ဗျားအစ်ကို သူဌေးကြီး ချဟာ သိမ်း
ငှက်ကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေတုန်း သိမ်းငှက်အသိသွား
ပြီး ခင်ဗျားရဲ့ အင်ဂျီကို သတ်လိုက်တယ် မဟုတ်
လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် ဝံပုလွေရော တယ်လို့လဲ’

‘အစ်ကို အသတ်ခံရပြီးတဲ့နောက် ချန်းချင်းက သိမ်း
ငှက်ရဲ့ နေကို ကြောက်လို့ ဝံပုလွေကို ငွေပေးပြီး
အစောင့်အရှောက် ခိုင်းထားတာပါ’

‘ထုက ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားကြိုးစား သေသွားရတာပဲ
ဟုတ်လား’

ချပ်ဟူက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘သူမေးသပါဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ သူ့သဘာဝကိုကျုပ်မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ပဲ’

‘မဟုတ်ဘူး သူက ဟန်ဆောင်တာပါ’

‘ကျုပ်နားမလည်ပါလားဗျာ’

မားကျန်သည် ချန်းချင်းဟုန်ဆောင်၍သေသည့်အကြောင်း
က ပြောပြဘူးသည်ဖြစ်သော်လည်း-တုအင်းကဘဝင်ကျေပါ။

ယခု....

‘ချပ်ဟူက မြောပြသည်ကိုထပ်မ ကြားလိုက်ရသေးအခါ
ဇယုံကြည်ပဲ မနေနိုင်ဘော့ပါ’

ချပ်ဟူက ပြုံးပြလှိုက်ပြီး

‘ဒါကတော့ ချန်းချင်းဟာ ဆေးလုံးတစ်မျိုးသား
လိုက်တဲ့အတွက် မသိတဲ့လူက သူ့သေသွားပြီလို့ ထင်
နေတာ’

‘ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့သား’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ သိုင်းလောကမှာ ဒီလိုထူးဆန်း
တဲ့ ဆေးလုံးမျိုးတွေ အများကြီး’

‘ကဲ ထားပါတော့ မစနိုးနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေတာ
လဲ’

‘သူက ဆက်သွယ်တဲ့လူပါ’

‘ဘယ်သူ့ကို ဆက်သွယ်ကစလဲ’
‘သိမ်းငှက်ကို’

‘ဒါဖြင့် မုစန့်ကို ဘယ်သူသတ်လိုက်တာလဲ’

ချပ်ဟူ အနည်းငယ်စဉ်းစားပြီး

‘ကျုပ်တို့လဲပါတယ်၊ သိမ်းငှက်လဲ ပါတာပေါ့ဗျာ’
‘သူက ဘာဖြစ်လို့ သတ်ပစ်ကြတာလဲ’
‘သဲလွန်စပြတ်သွားအောင်ပေါ့ဗျာ’

‘ကဲ ကောင်းပြီ ခင်ဗျားက ထောက်လှမ်းရေးမှူးကို
ခွေးချောင်းတွေထုဝ ပြီး ဘာလုပ်ခိုင်းတာလဲ’
‘သူက ပြောမပြောဘူးလား’

‘သူက ခင်ဗျားဆီက ရှေ့ချောင်းရပြေး ခင်ဗျားအတွက်
အာမလုပ်ပေးရလို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတတ်လို့
ပြောပါတယ် ဒါကြောင့် ကျုပ်ကို လွှတ်လိုက်တာပါ
ကဲ ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ’

‘ဒီလိုပါ သိမ်းငှက်က ခင်ဗျားတို့လက်ထဲ ရောက်သွား
ရင် စစ်ဆေးမေးမြန်းမှာပဲ၊ အဲဒီတော်ခွဲ ချန်းချင်းနဲ့
ကျုပ်တို့အားလုံးခုကွဲရောက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့်
ခင်ဗျားတို့က သိမ်းငှက်အမှုကို ခပ်ဆိုင်းဆိုင်းလုပ်
ထားဖို့ပါ’

‘ဒါကယ်ဖြစ်မလဲ အထက်က သိမ်းငှက်ကို အမြန်ဆုံး
ဖမ်းဖို့အမိန့်ထုတ်ထားတယ်ဗျာ’

‘ဒါကို ကျုပ်လဲ သိထားပါတယ်၊ မပူစမ်းပါနဲ့ဗျား၊
ကျုပ်တို့က သိမ်းငှက်ကို မကြာခင် အသေသတ်လိုက်
မှာဗျာ’

‘ခင်ဗျားတို့ သေချာလှချည်လား၊ ကဲ ဆိုစမ်းပါဦး
ခင်ဗျားတို့က သိမ်းငှက်ကို ဘယ်မှာသွားတွေ့မှာလဲ’
‘ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ မပြောနိုင်ဘူး’

မားကျန်သည် ချပ်ဟူအား ‘ခေ.ခေ.ကျည်လိုက်ပြီး....
‘ဒီမှာချပ်ဟူ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မယုံဘူးဗား’

‘ယေ့.လို့ မဟုတ်ဘူး ဒါပေမယ့်’
‘ဒါပေမယ့် လုပ်မနေနဲ့ ကျုပ်သိချင်တယ်’
‘ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်တို့ငွေတွေ ယူထားတယ်ဆိုတာ
မမေ့နဲ့’

‘ဟုတ်ပါတယ် ကျုပ်တို့ ထောက်လှမ်းရေးမှူးက ငွေ
ယူထားလို့မို့ ကျုပ်က တခုလို မေးရတာပေါ့ နို့
မဟုတ်ရင်တော့ ခင်ဗျားအခုလို ဘယ်နေလို့ရမလဲ
အချုပ်ခန်းထဲထည့်ပြီဆိုတဲပါနားလည်ထားစမ်းပါ’
‘ချပ်ဟူသည် အစာန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ’

‘ကဲ ခင်ဗျား သည်လောကိုသိချင်ရင် ကျုပ်ပြောပြ
ပါမယ် ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားက စိတ်ခံစားပေးရမယ်’
‘စိတ်ချ၊ ကျုပ်က သိမ်းငှက်ကို မသတ်ဘူးဆိုတာ
အတိပေပါတယ်’

၁၁၆ မိုးကျော်သူ

ချပ်ဟု ကျေနပ်သွားသည်။

သူသည် အသံကို နှိမ်ချလိုက်ပြီး

‘ကနေည ကျွန်တို့ သိမ်းငှက်ကို ချိန်းထားတယ်’

မားကျန်သည် ရင်ထဲ၌လှုပ်ရှားသွားသည်။

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်နေရာမှာ ချိန်းထားတလဲ’

‘စုယန်းပင်’

မားကျန် မျက်မှောက်ကုပ်သွား၏။

‘စုယန်းပင် ယုန်သားစားသောက်ဆိုင် ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘သုက လာပျီမလား’

‘လာမှာပါ’

‘ခင်ဗျားက သေချာလှချည်လား’

‘သေချာဆို သူ့ချစ်သူကို သီလရှင်ကျောင်းက သွားပြီး ဖမ်းခေါ်ထားလို့ သုက မလစဘဲ နေနိုင်ပါ့မလားဗျာ၊ ဟား...ဟား...ဟား’

ချပ်ဟူသည် သူ၏အကြံစေ့ကို အားရကျေနပ်စွာပြုစီ၊
ပြောပြရင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

မားကျန်သည် လေပူတစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်၏။
ထိုင်ရာမှထပြီး....

အဖြူရောင်လူဆိုး (၁) ၃၁၇

‘ကဲ...ချပ်ဟူ ကျွန်သွားပြီ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားတို့အသိမ်းငှက်ကိုဖမ်းမိရင် ကျွန်တို့ဌာနကို လာပြီးပို့ပေးဖို့ မမေ့ပါနဲ့’

‘သုသေသွားရင်ကော’

‘သုသေသေ ထူရဲ့အလောင်းကို လာပို့ပေါ့ဗျာ’

‘ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ စိတ်ချပါ၊ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ’

မားကျန်သည် ချပ်ဟူ၏စိတ်အိမ်မှ ထွက်လာလေ၏။

သူ၏ရင်ထဲ၌ ဝှန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခု တျာသွားသည့်အလား၊ သစ်သားရာရသွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

...၀...

၃၁၈ မိုးကျော်သူ

စုယန်းပင်

ယုန်သား စားသောက်ဆိုင်ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်သည် မီး
အိမ်မှ သွက်ပေါ်လာသော မီးရောင်နှင့်ဟပ်၍ ဝါကျင့်ကျင့်
အရောင်ဖြစ်နေသည်။

နေရောင်ခြည် ကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်ရာ
ဤအချိန်သည် လူအစဉ်ကားဆုံးသော အချိန်ဖြစ်သည်။

သို့သော်

ယနေ့ ဤနေရာသို့လာရောက်၍ စားသောက်နေကြသော
သူများကား တစ်ဦးမျှမရှိပါ။

အဘယ်ကြောင့်နည်း။

အသွန်ထူးခြားသော လက္ခဏာတစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။

ဆိုင်ရှင်သည် ငွေကေ့စင်တာတွင် ထိုင်၍ စာရင်းကို ငဲ့၍
ဘွက်နေသည်။

ဆိုင်လုလင်သည် ကုလားထိုင်၍ ထိုင်နေလေ၏။

ဤသို့ဖြင့်

မီးထွန်းချိန်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။

— ၀ —

အဖြူရောင်လူဆိုး (၄) ၃၁၉

မားကျန်သည် အိမ်ခေါ်မိုးပေါ်မှနေ၍ ဆိုင်ထဲသို့ အကဲ
ခတ်ကြည့်ရှုနေသည်မှာ အချိန်အကတိကြာသွားပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော်

ဆိုင်ထဲ၌ ထူးခြားမှုတစ်စုံတစ်ခုကို မတွေ့ရသေးချေ။

ထိုစဉ်

‘ခေါင်...ခေါင်...ခေါင်’

အုန်းမောင်းခေါက်သံ သုံးချက်တိတိ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

အုန်းမောင်းခေါက်သံ ဆုံးသွားသည်နှင့် အနက်ရောင်
တိုက်ကြပ်မျှခုံး ဝတ်ဆင်ထားသော သူငါးဦး ဆိုင်ထဲသို့လှမ်း
ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

ထို့နောက်

သူတို့သည် ဆိုင်ရှင်နှင့်ဆိုင်လုလင်အား တခြားသို့ ရှောင်
သွားရန် ပြောနေသည်။

ဒီနောက် ဆိုင်ရှင်နှင့်ဆိုင်လုလင်သည် ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သုတ်
သုတ်ပင် ထွက်ခွာသွားကြလေ၏။

မားကျန်သည် ထိုလူငါးယောက်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့်
အကဲခတ်ကြည့်နေစဉ်...

‘ဒီမှာ မေးကျန်’

၃၂၀ မိုးလျော်စု

အမှောင်ထဲမှ အသံတိုးတိုးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေ၏။
မားကျန်သည် အသံလာရာသို့ မျက်လုံးကို အားယူကြည့်
လိုက်၏။

လှရိပ်ဟူ၍ မမြင်ရပါ။

‘ဘယ်သူလဲ’

မားကျန်က ခပ်တိုးတိုးခမ်းလိုက်၏။

‘ကျုပ်...ဘယ်သူလဲဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး။ ခင်ဗျား’

‘ဒီကနေ ထွက်သွားပေးစမ်းပါဗျာ’

‘ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောမှဖြစ်မယ်’

‘ကျုပ် သိမ်းငှက်ပါ’

‘ဟင်...သိမ်းငှက်’

မားကျန်သည် သိမ်းငှက်ဟုကြားလိုက်သည်နှင့် ခေါင်မိုး
ပေါ်၌ မှောက်နေရာမှ ကပ္ပာကယာထလိုက်၏။

အသံဆွက်ပေါ်လာရာသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ခုန်အုပ်လိုက်လေ
သည်။

‘ဝိုင်း’

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် အုတ်ကြွပ်ပြားနှင့် ပြင်းထန်စွာ တိုက်
မိလိုက်သဖြင့် အုတ်ကြွပ်ပြားများမှာ ကွဲအက်သွား၏။

သူ၏ ခြေနှစ်ဖက်စလုံး အောက်သို့ ကျွဲကြွသွားလေသည်။

အဖြူရောင်လူဆိုး (၄) ၃၂၁

သူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားစဉ်မှစ၍
တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့အား ဆွဲမပေးလိုက်၏။
ခေါင်မိုးပေါ်မှ အုတ်ကြွပ်ပြားများသည် အောက်သို့ ပြို
ကျသွားသဖြင့်...

‘ဟေ့ ခေါင်မိုးပေါ်မှာ...’

အောက်မှလူများက ဆူညံစွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

မားကျန်သည် ခေါင်မိုးပေါ်၌ ဆတ်လက်နေရန် မသင့်စွာ
သဘောပေါက်လေသည်။

သူသည် ခေါင်းမိုးနှင့်ကပ်နေသော သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်
သို့ ကပ္ပာကယာ ခုန်ကူးလိုက်၏။

သူသည် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်နှင့် အိမ်ခေါင်
မိုးပေါ်သို့ လူငါးယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို မြင်ရ
လေသည်။

ထိုလူငါးဦးတို့သည် ခေါင်မိုးပေါ်မှ အပေါက်ကြီးတစ်ခု
ကိုတွေ့ရှိရသည်မှအပ ဘာမှမသိရှိသဖြင့် အောက်သို့ ပြန်
ဆင်းသွားကြလေသော၏။

ထိုလူငါးဦးတို့သည် ဆိုင်ထဲသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည် နှင့်....

‘ဒီလူက သိမ်းငှက်ဖြစ်ရမယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ တော်တော်အခွမ်းထက်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဝဲက’

‘ဟို....ဘာကြောက်စရာရှိသလဲ၊ သူ့အသက်လောက် ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တို့လက်ထဲမှာ ရှိနေ တာပဲ’

‘အခု တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ’

ထိုလူငါးဦးတို့သည် တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုနေကြ သည်။

ဆိုင်ထဲသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာသည်ကို သူတို့ သတိ မပြုမိကြပါ။

ထိုလူသည် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ကြီးမားသော ခမောက်တစ်လုံးကို မျက်နှာတစ်ခုလုံး ကွယ်သည်အထိ ဆောင်းထား၏။

မီးရောင်များသည် ခပ်မှိန်မှိန်ဖြစ်နေ၍....

လူက သတိမပြုလျှင် ချော့ခြင်ကြနည်မတုတ်ပါ။

ထိုလူငါးဦးတို့ကလည်း သူ့ကို မမြင်ကြသေးပါ။

ထိုလူငါးဦးအနက် ခေါင်းဆောင်သည် တစ်ယောက် တစ်ခွန်း ပြောဆိုနေကြသော်လည်း လူများကို လက်ကစ၍ ဟန့်တား လိုက်သည်။

အားလုံး ငြိမ်သက်သွား၏။

အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင်

ခေါင်းဆောင်သည် သူ့အနက်မှအသက်ရှူသံကို သတိပြု မိလေသည်။

သူသည် ချော့ခနဲလှည့်လိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားသောလူကို တွေ့ မြင်သွားလေသည်။

‘မိတ်ဆွေ....ခေါင်းကို ဘာလို့ ငုံ့ထားတာလဲ’

သူက စတင် မေးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က မီးရောင်ကို ကြောက်တယ်ဗျ’

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူ၏ အသံမှာ တိုးတိုးညင်ညင် ရှိလှသည်။

‘ခါဖြင့် ကျုပ်တို့ မီးငြိမ်းလိုက်ဖယ် အိပ်ခန်းလဲ’
‘ကောင်းသားပဲ’

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက တစ်သံပင် မီးကို ‘ငြိမ်းလိုက်လေ သည်’

ယခု....

အခန်းတစ်ခုလုံးသည် မှောင်မည်းနေ၏။

အသက်ရှူသံမှအပ အခြား ဘာသံမှ မကြားရပါ။

www.burmeseclassic.com

၉၂၄ မိုးကျော်သူ

အတန်ကြာမှ
အနက်ရောင်ဝတ်၏ အသံက တိုးတိုး ညင်ညင်လင် ထွက်
ပေါ်လာသည်။

‘ဝေမင်း မဟုတ်လား’

‘မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့နာမည်ကို မေးနေတာလဲ’

‘သိချင်လို့ပေါ့၊ မင်းနာမည်က ဝေမင်း၊ သိုင်းဆေး
ကမ္ဘာ ကြေးစား လူသတ်သမား တစ်ယောက်လို့
အများက အသိအမှတ် ပြထားတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကောင်းပြီ၊ မင်းကို အခု ဘယ်သူက ခိုင်းလိုက်လို့
လှုပ်ရှားနေတာလဲ’

‘ခင်ဗျားနဲ့ ဘဝဆိုင်လို့’

‘ဆိုင်တာပေါ့၊ ကျုပ်က သူများအတွက် လှုပ်ရှားပေး
တဲ့လူကို မသတ်ချင်ဘူးကွ’

လူတို့ အချီအချွ ပြောနေစဉ်မှပင်...

ဝေမင်း၏ လက်အောက် လူလေးယောက်တို့သည် အသံ
ထွက်လားပြီး အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထူးသူကို ဝိုင်းရံထားကြ
သည်။

ဝေမင်းသည် သူ၏ လူများက ရန်သူကို ဝိုင်းရံထားပြီး
သည်ကို ရိပ်မိလိုက်သည်နှင့်...

‘ကဲ... ကျုပ်လူတွေကတော့ မင်းကို ဝိုင်းရံထားလို့ပြီ၊
မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ ပြောပါ’

‘ကျုပ်မပြောဘူး ဆိုရင်ခရာ’

‘မပြောရင်ဘာလဲ...’

ဝေမင်း၏ စကားမဆိုးပါ။

ခေးလေးလက်သည် အနက်ရောင်ဝတ်သူအား မှန်း၍တိုက်
ခိုက်လိုက်၏။

‘ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း’

စားပွဲခုံများ၊ လဲကျသွားသော အသံများ၊ ကုလားထိုင်
များ ကျိုးပဲ့သော အသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

သို့သော်

အတွေ့အကြုံရှိသော လူတစ်ဦးမှာမူ...

ထိုအသံများအနက် မည်သည့်ခံချက်မှ သွေးသား ခန္ဓာ
ကိုယ်ပေါ်သို့ ခုတ်မိသည့်အသံ ဟူ၍ မရှိသည်ကို ရိပ်စားမိနိုင်
သည်။

ဝေမင်းသည် ရန်သူ၏ လျင်မြန်မှုကို တွေ့ရှိရသည့် အတွက်
ထိတ်သန့်သွား၏။

ထိုတစ်ခဏအချိန်တွင်...

သူ၏ နောက်ကျောသို့ အေးစက်သော ခံစားတစ်ခု လာ
ရောက် အောက်ကားခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

‘ဝေမင်း...မင်းလွင်နဲ့၊ လွင်ရင် ဒီမားက မင်းရဲ့ ကိုယ့်ထဲ ဝင်သွားလိမ့်မယ်’

အသံတစ်သံက သူ၏ နားမှ ကပ်၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ကဲ ပြေးမင်း၊ မင်းကို ဘယ်သူက ခိုင်းလို့လုပ်ရှား နေတာလဲ’

ဝေမင်းသည် စကားမပြောဘဲ အံတင်းတင်းကြိတ်ထားမိသည်။

ခေါမိုးသည် သူ၏အသားထဲသို့ အနည်းငယ် တိုးဝင်လာသည်။

သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နာကျင်သော ဝေဒနာအားခံစားလိုက်ရသည်။

‘ဝေမင်း မင်းပြောမလား၊ မပြောဘူးလား’

‘ကျုပ်မပြောဘူး၊ ကျုပ်ဘို့ ကြေးစားလူသတ်သမားရဲ့ စည်းကမ်းချက်အရ လူအသေခံမယ်၊ ခိုင်းတဲ့ လူကို အယ်တေဇွေမှ ဖော်မပြောဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါတယ်၊ ကျုပ်အသက်သာ အသေခံမယ်၊ ဘယ်တော့မှ မပြောအူး’

‘မင်းမဆိုးဘူး၊ မင်းက ကြေးစား လူသတ်သမားဖြစ်ပေမယ့် သစ္စာရှိတယ်၊ မင်းကို ကျုပ် လေးစားတယ်၊ ဒါပေမယ့် အပြစ်ဘက်မှာ ချပ်ဟူ့ဆိုလူစု တိတ်တဆိတ် ဝိုင်းထားတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သတိပေးချင်တယ်....’

‘တကယ်လို့များ သူက ငွေပေးပြီး မင်းကို သတ်ခိုင်းရင် မင်းဒီဆိုင်က ထွက်တာနဲ့ သူက မင်းကိုနှုတ်ပိတ်တဲ့အနေနဲ့ သင်္ကေတ သေချာတယ်’

‘မင်းက ဘာလို့ ဒီလိုပြောနိုင်တာလဲ’

‘ချပ်ဟူက ဒီလိုပဲ လူတစ်ယောက်ကို ငွေပေးပြီး ခိုင်းတယ်၊ သူ့အလုပ် လုပ်ပေးပြီးတာနဲ့ အဲဒီလူကို သတ်ပြီး နှုတ်ပိတ်လိုက်တာပဲ’

ဝေမင်းသည် ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ စိတ်ထဲ၌ သံသယဖြစ်လာ၏။

‘ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ သိမ်းငှက်လား’

‘မဟုတ်ဘူး’

‘ဒါဖြင့် ကျုပ်ဘယ်လို လုပ်ရမယ်’

‘သိမ်းငှက်ရဲ့ ချစ်သူ ကယ်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား’

‘ကျုပ်မသိဘူး’

‘ဒီမှာ ဝေမင်း၊ ကျုပ်ရှင်းရှင်း ပြောမယ်၊ မင်းအခု နေအခါမှာ အခွားကိုပြင်ပြီး အမှန်ဘက်ကို လိုက်မယ်ဆိုရင် မင်းအသက်ချမ်းသာရာ ရမယ်၊ လူထုအပေါ်မှာလဲ အကျိုးသက်ရောက်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်တို့ဘက်က တူညီပါလို့ ခေတ္တရပ်ခံပါတယ်’

ထိုလူက စကားဆက်လိုက်၏။

'ကျုပ်နောက်ဆုံး တစ်ခု မင်းဆီ ဆက်အညီ တောင်း
ချင်တယ်၊ မင်းနဲ့ ချုပ်က ဆက်သွယ်ရင် အယ်လိုလုပ်
ဆက်သလဲ'

ဝေမင်းသည် အတန်ကြာ စဉ်းစား ချင့်ချိန်နေပြီးမှ

'ခင်ဗျားက ဘယ်သူ့လဲဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပြရင်
ကျုပ်စဉ်းစားမယ်'

'ကောင်းပြီလေ... ကျုပ် ပြောပြမယ်၊ ဒါပေမယ့်
မင်းရဲ့ တမည့်တွေကို မပြောပါဘူးလို့ ကတိပေးပါ'
'ကျုပ် ကတိ ပေးပါတယ်'

'ကျုပ် ဝေမင်း၊ ကျုပ်က ပူတင်းမြို့ ထောက်လှမ်း
ရေး တပ်ဖွဲ့က ဝမ်းစေ့ပါ'

ဝေမင်းက ရင်ထိတ်သွားသည်။

သူလည်း ဝမ်းစေ့အကြောင်းကို ကြားသိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။
ဝမ်းစေ့မှာ မဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သည်။

သစ္စာရှိသည်။

အမှန်တရားကို လိုလားသည်။

သူသည် အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်
လိုက်သည်။

'ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ် ပြောပြမယ်... ဒါပေမယ့်
ကျုပ်ရဲ့ လုံခြုံမှုကိုတော့ ခင်ဗျား တာဝန်ယူရလိမ့်
မယ်'

'စိတ်ချပါ၊ ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်'

ဝေမင်းက သက်ပြင်းဘစ်ချက် ချလိုက်ပြီး...

'ကျုပ်က ကိစ္စ အောင်မြင်ဖို့ မီးပန်းလွှတ်ပြီး အချက်
ပြလိုက်ရင် ချပ်ဟူ့တို့ ရောက်လာမှာပဲ'

ဝမ်းစေ့သည် အထုပ်ကလေး တစ်ထုပ်ကိုယူ၍ လှမ်းပေး
လိုက်သည်။

'ကဲ... ဝေမင်း မင်း ဒီအထုပ်သေးထဲက ဆေးမှုန့်နဲ့
မင်း... ကျေးကုန်းမှာရှိတဲ့ ဒဏ်ရာကို ထည့်လိုက်...
နောက်ပြီး မင်းရဲ့ တမည့်တွေကို မီးပန်း လွှတ်ခိုင်း
လိုက်တော့'

ဝေမင်းသည် ဆေးထုပ်ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်နှင့်
ဝမ်းစေ့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လျှပ်တစ်ပြက် ပျောက်ကွယ်သွား
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝေမင်းသည် ဝမ်းစေ့၏ လျှင်မြန်လှသော ကိုယ်ပေစု
ပညာကို တွေ့မြင်လိုက်သည်နှင့် စိတ်ထဲ၌ ကြိတ်၍ ချီးကျူး
မိလေတော့သည်။

‘ဆရာ ခေက ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲဟင်’
အခန်း တစ်ခုလုံး မီးပြန်လင်းသွားသည်နှင့် ပေမင်း၏
တပည့်များက လူထဲသို့ စုရုံး ချောက်လာကြပြီး မေးလိုက်
ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မမေးနဲ့’

ပေမင်းသည် ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ရင်း အသံတိုးတိုး
ဖြင့်....

‘မင်းတို့ကို ငါ မေးမယ်၊ အသက်က အရေးကြီး
သလား’

‘အသက်က အရေးတစပေါ့ ဆရာ’

‘ငါ့ဖြင့် မင်းတို့က ငါနဲ့အတူ လှုပ်ရှားကြမလား’

‘ဆရာနဲ့အတူ လှုပ်ရှားပါ့မယ်’

‘ကောင်းပြီ....’ မင်းတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက်
အပြင်သွားပြီး မီးပန်း လွှတ်ပါ၊ ကျန်တဲ့ လူတွေက
စီမံစုရုံးနေကြ၊ မီးပန်းလွှတ်တဲ့လူကလဲ မီးပန်း
လွှတ်ပြီးတော့နဲ့ အမြန်ဆုံး ပြန်လာခဲ့’

တပည့်တစ်ယောက်က နားမလည်နိုင်ဘဲ....

‘ဆရာ သိမ်းငှက်မှ မလှသေးဘဲ မီးပန်းလွှတ်လို့
ဖြစ်ပါ့မလား’

‘မင်းတို့ ဘာမှ မမေးနဲ့ ငါပြောသလိုသာလုပ်’

တပည့်များသည် ထပ်မံ၍ မမေးကြတော့ပါ။

တပည့်တစ်ယောက်က အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားပြီး....
မီးပန်းကို ကောင်းကင်ပေါ် ထောင်၍ ပစ်လွှတ်လိုက်လေ
တော့သည်။

မီးပန်းသည် ကောင်းကင်သို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ
ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ထိန်လင်းသွားလေတော့သည်။

* * *

မကြမ္မပါချေ။

ခြင်းတပ်ဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့သည် လျင်မြန်စွာ ချောက်ရှိလာပြီး....
ယုန်သား စားသောက်ဆိုင်လို ခိုင်းရုံထားလိုက်လေသည်။
လူ (၂၀) ခန့်ရှိသော မြင်းတပ်ဖွဲ့ ဖြစ်လေသည်။

မြင်းပေါ်မှ လူများသည် ကိုယ်ကြပ်အင်္ကျီများ၊ ဝတ်စား
ပြီး မင်းကိုယ်စီဖြင့် ခါး၌ ချိတ်ဆွဲထားသဖြင့်....

ထိုလူများမှာ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသည်
မှာ သိသာလှပေသည်။

မြင်းတပ်ဖွဲ့တို့သည် စားသောက်ဆိုင်အား ခိုင်းရုံလိုက်ပြီး
နောက်....

မြင်းနှစ်စောင်သည် စာခါးဝ၌ ဗျဉ်၍ရပ်ဆိုက်၏။

မြင်းပေါ်မှလူမှာ သူ၏ကိုယ်ရံတော်ဟု ထင်ရ၏။

သူနှင့် ယှဉ်၍ရပ်နေသောလူမှာ သူ၏ကိုယ်ရံတော်ဟု ထင်ရသေးသည်။

ဆိုင်တံခါးသည် ပွင့်နေ၏။

ချပ်ဟူသည် ဆိုင်ထဲသို့လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

‘ဘယ်နှယ့် မောင်မောင်မည်းမည်း၊ ဖြစ်နေပါလား၊’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝေမင်းကိုလဲ့ မတွေ့ပါလား၊’

ထိုစဉ်

ဝေမင်းက ဆိုင်ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာသည်။

‘ဟေ့...ဘယ်လိုလဲကွ၊ သိမ်းငှက်သာရဲလား၊’

‘ရောက်နေပါပြီ’

‘ဆိုင်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လို့ မီးမဆွန်းတာလဲ’

‘သိမ်းငှက်က သူ့မျက်နှာကို မပြချင်လို့တဲ့’

‘သူက ဘာပြောသေးသလဲ’

‘သူက သူ့ငွေနှံမှ ကိုယ်တိုင်မျက်နှာဆုံပြီး ပြောမယ်လို့ ပြောပါတယ်’

‘ကောင်းပြီလေ’

ချပ်ဟူသည် မြင်းပေါ်မှဆင်းလိုက်ပြီး သူ၏တပ်ည့်များ၏ကိုသို့ လှည့်ဆိုက်ပြီး....

တဖြူရောင်လူဆို၊ (၅) ၃၃၃

‘ဟေ့...မင်းတို့ လေးယောက်လောက် ငါ့နေ့ကကို လိုက်ခဲ့ကြစမ်း’

‘မခေါ်ပါနဲ့ သူငွေမင်း’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲကွ’

‘သိမ်းငှက်က သူ့ငွေမင်းနဲ့ တစ်ယောက်ချင်းပဲ ဆွေးနွေးချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်’

ချပ်ဟူက တွေ့ဝေသွား၏။

ဝေမင်းက ပြုံးလိုက်၏။

‘စိတ်ချပြီးသာ သွားတွေ့ပါ သူ့ငွေမင်း၊ အထဲမှာလဲ ကျုပ်တပ်ည့်လေးယောက် ရှိပါသေးတယ်၊ နောက်ပြီး ဆိုင်တစ်ခုလုံးကိုလဲ သူ့ငွေရဲတပ်ဖွဲ့က ဝိုင်းထားတာလဲ’

ချပ်ဟူက အနည်းငယ်စဉ်းစားလိုက်ပြီး....

‘အေး...ဟုတ်သားပဲ၊ သူက ငါ့ကို ကိုးယ့် ဖုန်းယခါ လုပ်ရင် သတ်သမ္မာမဟုတ်ဘူး’

လူသည် ရင်ကုန်ကွဲကွာ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်သွားလေ၏။

...၁...

၃၃၄ မိုးကျော်သူ

ဆိုင်တစ်ခုသို့ မှောင်မည်းနေ၏။
 ချစ်သူသည် မျက်လုံးကို အားယူပြီးကြည့်သော်လည်း လူ
 ရိပ်တစ်ခုမှ မတွေ့ရပါ။
 သူက မီးခြစ်ကိုထုတ်ယူပြီး ခြစ်လိုက်၏။
 ထို့နောက်
 စားပွဲပေါ်မှမီးအိမ်ကို မီးထွန်းညှိလိုက်သည်။
 ယခု
 ချပ်ဟူသည် အခန်းတစ်ခုလုံးကို 'ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့
 မြင်နိုင်ပြီဖြစ်သည်။'
 သို့သော်
 အခန်းတစ်ခုလုံးမှာ လူရိပ်ဟူ၍ တစ်ခုမှမတွေ့ရပါ။
 သူသည် မျက်မှောင်ကုတ်သွား၏။
 'သိမ်းငှက် ခင်ဗျားဘယ်မှခလဲ'
 သူ၏အသံသည် အခန်းတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။
 'ဗီမာ သိမ်းငှက်ရှိနေလို့လား'
 သူ၏နောက်မှ အသံတစ်သံ ထပ်မံထွက်ပေါ်လာသည်။
 သူက ကမန့်ကတန်းလှည့်ကြည့်လိုက်ရာ....
 ထောက်လှမ်းရေးမှူးတူအင်း ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ
 သည်။
 'ဟင်...ထောက်လှမ်းရေးမှူးပါလား'

အဖြူရောင်လူဆိုး (၃) ၃၃၅

သူ၏မျက်နှာ ကွက်ခနဲပွက်သွားသည်။
 တူအင်းက ပြုံးလိုက်သည်။
 'ဘယ်လိုလဲ၊ ကျုပ်ဆာမယ်လို့ မထင်မိဘူးဟုတ်လား။
 မင်းတို့ပစ်လိုက်တဲ့ဇားက ကျုပ်အဖို့ မှုစရာသိပ်မလိုပါ
 ဟဲ့။ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်'
 ချပ်ဟူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံးသည် ညိုမည်းသွား၏။
 'ဟဲ့....ဟဲ့....ဟဲ့'
 သူသည် အရှက်ပြေချယ်နေလှလိုက်သည်။
 တူအင်းက ခါးတောက်၍ သူ့အားကြည့်လိုက်သည်။
 'ခနက ခင်ဗျား သိမ်းငှက်ကိုအော်ခေင်တော့ ကျုပ်
 ကြားမိပါတယ်'
 'ဟုတ်....ဟုတ်ပါတယ်'
 'ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက သူနဲ့ချိန်းထားလို့လား'
 'ဟုတ်ပါတယ်'
 'သူက ခင်ဗျားကိုချိန်းတာလား၊ ခင်ဗျားက သူ့ကို
 ချိန်းတာလား'
 'သူက ကျုပ်ကိုချိန်းတာပေါ့'
 'တာကီစွန့်ချိန်းတာလဲ'
 'ကျုပ်မသိဘူးဗျ'
 'ဗီမာသူဌေးမင်း၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ်နဲ့လဲ ကတိပြုထား
 တာ ရှိတယ်ဆိုတာ မေ့နေပြီထင်တယ်၊ သိမ်းငှက်'

သတင်းရရချင်း ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လာအကြောင်း
ကြားရမယ်လေ၊ အခုတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ် လာ
ပြီး အကြောင်းမကြားပါလား၊

‘ထောက်လှမ်းရေးမှူး၊ ခက်ရာနေတယ်ဆိုလို့ပါ’

‘ကဲ...ထားပါတော့လေ၊ နောက်တစ်ခုတော့ ခင်ဗျား၊
ရှင်းပြဖို့လိုမယ်’

‘ကားမှန်းလဲ’

‘သီလရှင်ကျောင်းက ကျောင်းထိုင် သီလရှင်ကြီးက
အမှုတစ်ခုလာတိုင်သွားတယ်၊ သူ့ ကျောင်းမှာ တရား
အားထုတ်နေတဲ့ သီလရှင်တစ်ဦးကို လူဆိုးတွေက ပြန်
ပေးဆွဲတယ်တဲ့၊ ကျုပ်က အမှုကိုစုံစမ်းတဲ့အခါ သီလ
ရှင်ကို ပြန်ပေးဆွဲသွားတဲ့လူတွေဟာ ခင်ဗျားရဲ့တပည့်
တွေ ဖြစ်နေပါလား’

‘ဒါကတော့ သီလရှင်ဟာ သိမ်းငှက်ရဲ့ ချစ်သူမို့လို့
သိမ်းငှက်ကို မီလိုနည်းနဲ့မှ ခေါ်လို့ ရမယ်ထင်ပြီးလုပ်
မိတာပေါ့ဗျာ’

တုအင်းက မဲပြုံးပြုံးလိုက်ပြီ

‘ဒီမှာ သူဌေးမင်း၊ ကျုပ်က ဥပဒေကို စောင့်ထိန်းတဲ့
လူတစ်လောက်ဆိုးတယ် ခင်ဗျား၊ မေ့နေပြီထင်တယ်
သည်ထိ ဥပဒေမဲ လုပ်တာကို ကျုပ် သက်ပိုက်ကြည့်
နေလို့ ဖြစ်မလား’

ချပ်ဟူအ တုအင်း၏ စကားကြောင့် အနည်းငယ်အံ့သြ၍
‘သည်မှာထောက်လှမ်းရေးမှူး သူများရဲ့ငွေယူရင် သူ
များအတွက် အကျိုးပြုရတယ် ဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်
လား’

‘သူဌေးမင်းက ကာကံဆိုလိုတာလဲ ရှင်းရှင်းပြောပါ’

‘ကျုပ်တို့က ခင်ဗျားကို ရွေးချောင်းတွေ ပေးခဲ့တယ်
ဆိုတာ မှတ်မိသေးရဲ့သား’

‘မှတ်မိပါတယ်၊ အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ခင်ဗျားကိုရွေးချောင်းတွေအလကား
ပေးတာမှ မဟုတ်ပါ၊ ကျုပ်တို့မှာ အကြောင်းတွေရှိရင်
ကူညီရိုင်းပင်းဖို့ပါ’

‘နေပါဦး ကျုပ်က သိမ်းငှက်ဘက်က လိုက်နေစာမယ်
လို့ သူဌေးမင်းက ထင်နေတာလား’

‘နဲ့ မဟုတ်ဘူးသား’

‘သည်မှာ သူဌေးမင်း ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကို အသုတ်ခံရ
တာ ဘာကြောင့်လဲ’

‘သိမ်းငှက် ဘုန်းအကြောင်း ပေါ်မှာစိုးလို့ နှုတ်ပိတ်
လိုက်တာ ဖြစ်ရမှာပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူး သိမ်းငှက်ဟာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရဲ့ရဲတင်၊
လုပ်တတ်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်
အခြားအကြောင်းမကြောင့် ဖြစ်ရမယ်’

‘သူဌေးမင်းက သိလို့လား’

၃၃၀ မိုးကျော်သူ

‘သိဘာပေါ့’

‘ဒါဖြင့် ပြောပြပါလား’

‘မင်း သိချင်ရင် ပြောပြရမှာပေါ့...’

အကြောင်းက သည်လို့ပါ၊ ဇွန်ကီဆန်ဆိုင်ပိုင်ရှင်ချွန်၊
ချစ်ရဲ့ ဘုရင်ခံတို့က ပူးပေါင်းပြီး မတရားစီးနင်း ရွာ
ကြတယ်...။

‘နောက်ပိုင်းမှာ နှစ်ယောက်စလုံး၊ လောဘဏှက်လာ
ပြီး တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက် အကောက်ကြံ
ကြတယ်-’

‘အဲဒီတော့ ချွန်ချစ်က သူဌေးကြီးချွန် မင်းဆီ အကူ
အညီတောင်းတယ်...’

‘မင်းတို့က သိမ်းငှက်ကို အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီး ဘုရင်
ခံဟာ လူထုအပေါ် မတရား အခွန်အတုပ်စောက်
တယ်’

‘ဖိနပ်ချုပ်ခြယ်တယ်ဆိုပြီး သိမ်းငှက်ကို ငွေပေးပြီး
သတ်ခိုင်းတယ်...’

‘သူဟာ ဘုရင်ခံရဲ့ မတရားမှုကို သိထားတော့ သူ
က လက်ခံလိုက်တယ်...’

‘ဒါပေမယ့် သူက ငွေကိုလက်မခံဘဲ အူကိုပေးမဲ့တွေ
ကို ဆင်းရဲသားတွေအတွက် အကျိုးပြုတလှူငန်းတို့
မှာ အသုံးပြုဖို့ ပြောခဲ့တယ်...’

အဖြူရောင်လူဆိုး (၃) ၃၃၉

‘ဒါပေမယ့် သူဌေးကြီးချွန်က သူပေးတဲ့ ကုသိုလ်အတိုင်း
သူ့ကိုပေးမဲ့တွေကို အပိုင်စီးတဲ့အပြင် ကြေးတန်းစား
လူသတ်သမားတွေကို ငှားပြီး သူ့ကိုလိုက်သတ်နေဖို့
အတွက် သူက မခံမချပ်ဖြစ်ပြီး သူဌေးကြီးချွန်ကို သတ်
လိုက်တာလေ’

ချပ်ဟူသည် တုအပ်က သူတို့၏ အတွင်းရေးတွေကိုသိမျှ
အထိ သိထားသည်ကို အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ခင်ဗျားက သည်လောက်တောင် သိထားတာကိုး’

‘ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ်မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ထားပါတော့လေး မင်းကိုလွှဲ ကျုပ်က ပူဇော်ခပေး
ထားပါသေးတယ်’

‘ဟုတ်လို့လား’

‘ဘာလဲ မင်းမေ့သွားပြီလား’

‘ကျုပ် မမှတ်မိတော့ဘူး’

‘သည်လိုဆို မှတ်မိအောင် ပြောရမှာပေါ့’

‘ပြောပါ’

‘မင်းကို ပေးထားတာလေး ရွှေချွန်အချောင်း ၅၀’

‘ဪ- ခါသား ကျုပ်မှတ်မိပါပြီ ဒါပေမယ့် သည်
ရွှေချောင်းက ကျုပ်ကို ပေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခုခံရွာ
လုပ်ငန်းအတွက် ပေးတာပဲ’

၃၄၀ မိုးကျော်သွေ

ချစ်ဟူ မျက်မှောင်ကုန်သွားသည်။

‘မင်း ဘာပြောတာလဲ’

‘သည်လိုပဲ၊ မင်းတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ဟာ စေတနာ
သဖြင့် ထွေးတဲ့ ရွှေချောင်းတွေကို ကျယ်က ကြည့်
သုတောင်းကျိုးအတွက် ကျုပ် တံတားဆောက်ဖို့အ
ထည့်လိုက်တယ်’

ချစ်ဟူသည် ထိုစကားကြားလိုက်သောအခါ ခေါသထွက်
သွားသည်။

‘သည်မှာတူအင်း ကျယ်က မင်းကိုကြောက်နေတယ်
ဗျား မှတ်နေသလား’

တူအင်းက မျက်မှောင်ကုန်သွားသည်။

‘ဘာလဲ ငါ့က ကျုပ်ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာလား’
ချစ်ဟူက အေးတိအေးစိတ် ပြုံးလိုက်ပြီး

‘သည်မှာ တူအင်း ခြိမ်းခြောက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း
အလိုက်သေရင်တော့ ကျုပ်က’

သည် ယင်းသို့ပြောလိုက်ပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိဖြင့် သူ့ကို
စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

* * *

သိမ်ငှက်ချစ်သူ

ယခု

မင်းကျန်သည် သစ်ပင်ခေါ်မှတစ်ဆင့် ‘ကိမ်ခေါင်မိုးပေ’
သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ရာ

သူသည် တံအင်းနှင့်ချစ်ဟူတို့ အပြန်ကလွန် ပြောဆိုသည်
မျှားကို ကြားရသောအခါ

မည်သို့မှ အဓိပ္ပာယ် မပေါက်ဘဲ အံ့အားသဖို့နေလေ
သည်။

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေရာမှ...

တူအင်း၏အသံ ပြန်လည် ထွက်လာလေသည်။

‘ဒီမှာ ချစ်ဟူ ကျုပ် ရှင်းရှင်း ပြောမယ်၊ ကျုပ်

ပင်းက ခြိမ်းခြောက်သို့ ရမလဲမယ်၊ ကျုပ် မိဘဆွေ

ကိုတော့ မင်း ခြိမ်းခြောက်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူးကွ’

ချစ်ဟူက ပြုံးလိုက်သည်။

ခင်ဗျားက တယ်သူ့ကို အားတိုးသလဲ သိမ်းငှက်
ဟုတ်လား။

မဟုတ်ဘူး။

ခဖြင့် တယ်သူလဲ။

ကျုပ်ရဲ့ အားအထားဆုံး၊ ထောက်လှမ်းရေးသမား
မေးကျန်ပါ။

ဟာ.....ဟာ.....ဟာ.....

ချပ်ဟူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ..... မေးကျန်က ခေသူ မဟုတ်ဘူး
ဆိုတာ ကျုပ် ယုံတယ်။ ဒါပေမယ့် လူ အခု ဒီမှာမှ
မရှိဘဲ။

သူ ဒီမှာ မရှိဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား ပြောနိုင်လို့လား။

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ မေးကျန်သည် တုအင်း၏ စကားကို
ကြားလိုက်ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

မိမိ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရှိနေသည်ကို သူ သိထားနေ
သလော။

ချပ်ဟူက ရယ်မောလိုက်သည်။

သူ ရှိနေလို့ကော ကျုပ်က မှုရမှလား။ ဒီမှ
တုအင်း ကျုပ် ရှင်းရှင်း မေးမယ်..... ခင်ဗျား အခု
ဘာလုပ်ချင်သလဲ။

ဥပဇေအရ ခင်ဗျားကို ဖမ်းဖို့လာတာပဲ။

ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ... ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဖမ်းချင်ပေမယ်။

သိမ်းငှက်စာတော့ လက်ခံမှာ မဆုတ်ဘူးဗျ။

သိမ်းငှက်မှာ ချစ်သူ တစ်ယောက် ရှိတယ်..... အဲဒီ
ချစ်သူက ငါ့လက်ထဲမှာ ရှိတယ်ကွ။ မင်းက ငါ့ကို
ဖမ်းရင် သိမ်းငှက်ဟာ သူ့ချစ်သူအတွက် မင်းကို ရန်
ရှာမှာ သေချာတယ်။ နောက်ပြီး ကျုပ်လူတွေကလဲ
အားလုံးကို ဝိုင်းထားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိပါ
တယ်ဗျာ။

တုအင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

ခင်ဗျား အိပ်မက် မက်ပနေပါနဲ့တော့ဗျာ ဟိုမှာ
ကြည့်စမ်း။

သူသည် တစ်ခဏရာသို့ ညွှန်ပြလိုက်လေသည်။

ချပ်ဟူသည် တုအင်း ညွှန်ပြရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ -
သူ၏ မျက်နှာသည် ကွက်ကနဲ ပျက်သွားသည်။

အကြောင်းမှာ-

ဝေဠာကောင်တာ နောက်ကွယ်မှ လူနှစ်ယောက် ထွက်ပေါ်
လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုလူ နှစ်ယောက်မှာ ဝမ်းစေ့နှင့် သိမ်းငှက်၏ ချစ်သူ
သီလရှင်ပင် ဖြစ်သည်။

တုအင်းက ပြုံးပြလိုက်သည်။

ကဲ-ချပ်ဟူ မင်းက အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံ
မလား။

ချပ်ဟူသည် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

လူသည် အလွန် ရယ်စရာကောင်းသည့် အကြောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရှိရသည့်အလား တဟားဟား ရယ်မောနေလေ့ရှိတတ်သည်။

တုအင်းသည် သူ့အား တိတ်ဆိတ်စွာ ကြည့်နေသည်။

ချုပ်ဟူသည် ရယ်မောခြင်း ရပ်ကန့်သွားတော့မှ...

‘ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲဗျာ’

‘ဒီမှာ ထောက်လှမ်းရေးမှူး ကျုပ် အဖမ်းခံမယ်လို့ ပြောရင် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဖမ်းရဲမှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ခင်ဗျားရဲ့အကြောင်း ကျုပ် ဖော်မှာစိုးရိမ်လို့ပေါ့’

‘ကျုပ်က ဘာအကြောင်း ရှိလို့ ခင်ဗျားက ဖော်ထုတ်ရမှာလဲဗျာ’

‘သိပ် ရှိတာပေါ့ဗျာ’

‘ခါဖြင့် ပြောစမ်းပါ’

‘ပြောပါမယ်ဗျာ။ ဒီမှာ ထောက်လှမ်းရေးမှူး ခင်ဗျားဟာ အလွန်ဥပဇာန်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဥပဇာန်ကောင်းတဲ့လူဟာလဲ တခါတစ်ရံ လူလဲ ချွတ်ချော်တတ်ပါတယ်’

‘ခင်ဗျားက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ’

‘ပထမ ခင်ဗျား ဒဏ်ရာရပြီး သမားတော်ကြီးကို ကုသနိုင်တဲ့ကိစ္စဟာ ခင်ဗျားရဲ့ အကြံအစည်တစ်ခုဆိုတာ ရိပ်စားမိလားတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ဒဏ်ရာက ဘာမှ

မဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားက အကြီးအကျယ်ရသလို ဟန်ဆောင်ပြီး ကျုပ်ကိုလိမ်ခဲ့တယ်။ ဒါတင်မကသေးဘူး ခင်ဗျားရဲ့အဖွဲ့သားများကျန်ကိုပါလိမ်ခဲ့တယ်။ ဒါမှလဲ ခင်ဗျားဟာ တိတ်တဆိတ်လုပ်ချင်ရာကို လုပ်နိုင်တာပေါ့’

‘ကျုပ်က ဘာလုပ်လို့လဲ’

‘မင်းဆို အားလုံးဟာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရပြီး သေမယလို့ထင်နေတုန်း မင်းကတိတဆိတ်ထွက်လာပြီး မင်းရဲ့ချစ်သူကို သွားကယ်ကယ်မဟုတ်လား’

တုအင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

‘မင်းပြောတာတွေ ကျုပ် ဘာတစ်ခုမှ မလည်ပါလား’

‘ဟား ဟား ဟား’

ချက်ဟူက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ တုအင်း သိမ်းငှက်ဆိုတာခင်ဗျားပါ။ ကျုပ်ကို လိမ်လို့ မရတော့ပါဘူးဗျာ’

တုအင်းသည် ဆိတ်ငြိမ်၍ နေလိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ...

သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ် လူငွေကြီး။ ကျုပ်ကတော့ သိမ်းငှက်ပါပဲ။ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ခင်ဗျားတို့ကို လူကြီး လူကောင်း မျက်နှာဖုံးတပ်ပြီး မတရားသဖြင့် နောက်

၄၆ မိုးကျော်သူ

ကွယ်မှာလုပ်နေတဲ့ လူတွေကို ဥပဒေက အပြစ်ယူလို့
မရတဲ့အတွက် ကျုပ်က တစ်နည်းတစ်ဖုံ နည်းလမ်း
ရှုပြီး ခင်ဗျားကို တိုက်ခိုက်နေတာဗျ်

တိုစဉ်....

မားကျန်သည် မနေနိုင်တော့ပါ။

ဒီမိမိခင်မိုးပေါ်မှ ခုန်ချလိုက်တည်း၊

သူသည် တုအင်းအား လေးစားခဲ့ပြီး သိမ်းငှက်ကိုလည်း
လေးစားခဲ့သည်။

ယခုမှာမူ....

သိမ်းငှက်သည် တုအင်းဖြစ်နေသည်။

တုအင်းမှာလည်း သိမ်းငှက်ဖြစ်နေသဖြင့်....

သူသည် စိတ်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းနိုင်တော့ပဲ သူ့ကို
သို့ ခုန်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့နံ့ချလိုက်သည်နှင့် ချက်ဟူဟူလည်း လှုပ်ရှားလိုက်လေ
သည်။

သူသည် ဓားတစ်သက်ကို လျှင်မြန်စွာဆွဲထုတ်ပြီး ပစ်
လွှင့်လိုက်သည်။

တုအင်းဆီသို့ ပစ်လွှင့်ခြင်းမဟုတ်ပါ။

စားပွဲပေါ်မှ မီးအိမ်ဆီသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်....

သူ၏ ဓားပေါက်သည်ပညာသည် နုနယ်သေးသည့်အတွက်
ဓားသည် မီးအိမ်ကို မြေပေါ်သို့လွှဲကျသွားစေသည်။

အဖြူရောင်လူဆိုး (၃) ၃၄

မီးတောက် မီးလျှံများသည် 'မြေပေါ်သို့ တမုဟုတ်ချင်
ပြန်နံ့သွားသည်။

မားကျန်နှင့် တုအင်းတို့ကလည်း ချက်ခင်း တုံ့ပြန်လိုက်
သည်။

သူတို့သည် ချက်ဟူထံသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

ချက်ဟူသည် အပြင်မှ သူ၏ တပည့်သိုင်းသမားများကို
အော်ဟစ်၍ အကူအညီတောင်းလိုက်သည်။

'ဟေ့...တို့လူတွေ မြန်မြန်ဝင်ခဲ့ကြဟေ့'

သို့သော်....

အပြင်မှ သူ၏လူများသည် ဝင်ရောက်လာခြင်းမရှိပဲ တုတ်
တုတ်မျှပင် မလှုပ်ပါ။

ချက်ဟူသည် မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည်။

ကပ္ပာဇာယာ နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင်-

သူ၏ ခါးမှ ဂုဏ်ထူးသော ဓားနှစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်
လိုက်လေသည်။

ယိုးနောက်-

မားကျန်နှင့် တုအင်းတို့ကား ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။

သို့သော်....

၄၈ မိုးကျော်သူ

လူ နောက်ကျသွားချေပြီး....

ဝမ်းစေ့၏ ဓားတစ်လက်သည် သူ၏ နောက်ကျောသို့
စိုက်ဝင်သွားလေတော့သည်။

....၀....

မီးတောက် မီးလျှံများသည် လှန်သား စားသောက်ဆိုင်
အား ဝါးမျှီနေလေသည်။

မီးခိုးလုံးများသည် တောင်တင်ပေါ်သို့ တောင်တက်
နေသည်။

ချက်ဟူ၏ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမားတို့အား ထောက်လှမ်း
ရေး တပ်ဖွဲ့များက မလှုပ်သကဲ့သို့ ထိန်းသိမ်းနိုင်ခဲ့လေ
သည်။

ဝမ်းစေ့သည် သီလရှင်အား အကွဲအကွယ်ပြု၍ မီးလေနှင့်
ကျွမ်းနေသော ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။

သို့သော်....

တူအင်းနှင့် မားကျန်တို့က ထွက်လာခြင်း မရှိသေးပါ။

အဖြူရောင်လူဆိုး (၁) ၃၄၉

ဝမ်းစေ့သည် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေသော
အဆောက်အဦးအားကြည့်ကာ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်နေ၏။

သီလရှင်မှာ မြေပေါ်၌ဦးထုပ်ကဲ့သို့ ငိုကြွေးနေလေတော့
သည်။

မီးတောက်မီးလျှံများသည် ပို၍ ကြီးမားလာသည်။

ဝုန်း....

အဆောက်အဦးများသည် ပြိုလဲသွားလေသည်။

မကြာပါချေ။

မီးညှို့နံ့များ၊ အရှိန်သေသွားသည်။

ယုန်သားဆိုင်တစ်ခုလုံးသည် မီးရောင် ပြာကျသွားလေ
တော့သည်။

သို့သော်....

မားကျန်နှင့် တူအင်းတို့နှစ်ယောက်၏ အစာအနက်ပင်လုံးဝ
မတွေ့ရပါ။

သူတို့သည် မီးထဲ၌ပါသွားသည်လော....

မည်သို့မျှ မတက်နိုင်သည့်နောက်ဆုံး....

ဝမ်းစေ့သည် သီလရှင်အား ဖေးမလိုက်ပြီး-

သူ၏တပ်ဖွဲ့ကို ဦးဆောင်၍ ချပ်ဟူတို့၏ လက်ရွေးစင်သိုင်း
သမားတို့နှင့်တကွ ဌာနချုပ်သို့ ဦးတည် ထွက်ခွာသွားလေ
တော့သည်။



၃၅၀ မိုးကျော်သူ

ဝမ်းခွေအင်္ဂါအဝင် ဘားလုံးသောလူတို့သည် တုအင်းမှာ သိမ်းငှက်ဖြစ်သည်ကို မေးကျွန်ကသိ၍ တရားဥပဒေအရ လိုက်လံဖမ်းဆီးရင်း သူတို့နှစ်ဦးစလုံး မီးထဲသို့ပါသွားလေသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ကြသည်။

သို့သော်...

ဤသို့မဟုတ်ပါ။

မေးကျွန်သေပါ။

သိမ်းငှက်အမည်ခံ ထောက်လှမ်းရေးမှူး တုအင်းလည်း

မသေပါ။

ယခု

သူတို့သည် မီးပောင်ပြင်နှင့် သုံးမိုင်ခန့်ကွာသော နေရာတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရင်နေကြသည်။

သူတို့သည် တစ်ယေစွတ်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောပါ။



အတန်ကြာမှ...

တုအင်းသည် သူ၏ရင်ဝမှတ်ဆိပ်ကို ဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ ထို့နောက်

မေးကျွန်လက်သို့ အပ်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာမေးကျွန်း၊ မင်းဟာ အညွန့်တလူလူ တက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။ သတ္တိကောင်းတယ်။ သစ္စာရှိတယ်။ တာဝန်သိတယ်။ ဒါကြောင့် အခုအချိန်ကစပြီး မင်းကို ကျုပ်က ထောက်လှမ်းရေးမှူးရာထူး အပ်နှင်းလိုက်ပြီ’

အဖြူရောင်လူဆိုး (၅) ၃၅၁

‘ဗျာ....’

မေးကျွန် အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဆရာက....’

တုအင်းက ‘လက်ကာပြလိုက်သည်’

‘ကျုပ်ပြောတာ နားထောင် မေးကျွန်၊ အခုအချိန်က စပြီး မင်းဟာ ထောက်လှမ်းရေးမှူးဖြစ်သွားပြီ တပ်ဖွဲ့ထဲပြန်သွားပါ။ တပ်ဖွဲ့ထဲရောက်တာနဲ့ ကျုပ်က သိမ်းငှက်ကို လိုက်ဖမ်းရင်း ခဏ်းပြင်းထန်စွာရပြီး သေဆုံးသွားပြီလို့ ကြေငြာလိုက်ပါ။’

‘ဆရာက ဘယ်သွားမလို့လဲ’

တုအင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး

‘ကျုပ်က တခြားနေရာသွားပြီး ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြား ချောင်တိမ်းပြီး မတရားမှုပြုနေတဲ့ လူတွေကို နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် သတ်ပစ်မှာပဲ။ မင်းက တပ်ဖွဲ့ရုံးရောက်တဲ့အခါမှာ သိမ်းငှက်ကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီလို့ အထက်ကိုသတင်းပို့ လိုက်ပါ။’

မေးကျွန်သည် တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်။ တုအင်းက သူ၏ပခုံးအား တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီ။

‘အခုချိန်ကစပြီး သိမ်းငှက်ဆိုတာ လောကကြီးမှာ မရှိတော့ဘူးလို့ မှတ်သားလိုက်ပါ။ ကဲ....ကျုပ်သွားပြီ’

၃၅ မိုးကျော်သူ

တုအင်းသည် ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ချာခနဲကွည့်ကာ
ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

နေရောင်ခြည်သည် ခေါင်းပြုလာပြီဖြစ်သည်။

မားကုန်သည် ဝေး၍ခဏ၍သွားနေသော တုအင်း၏
နောက်ကျောအား ဝေး၍ကြည့်ရင်း ကျန်စေ့ခွဲလေတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC
COM

စုတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်း ပြီး၏။

မိုးကျော်သူ